

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

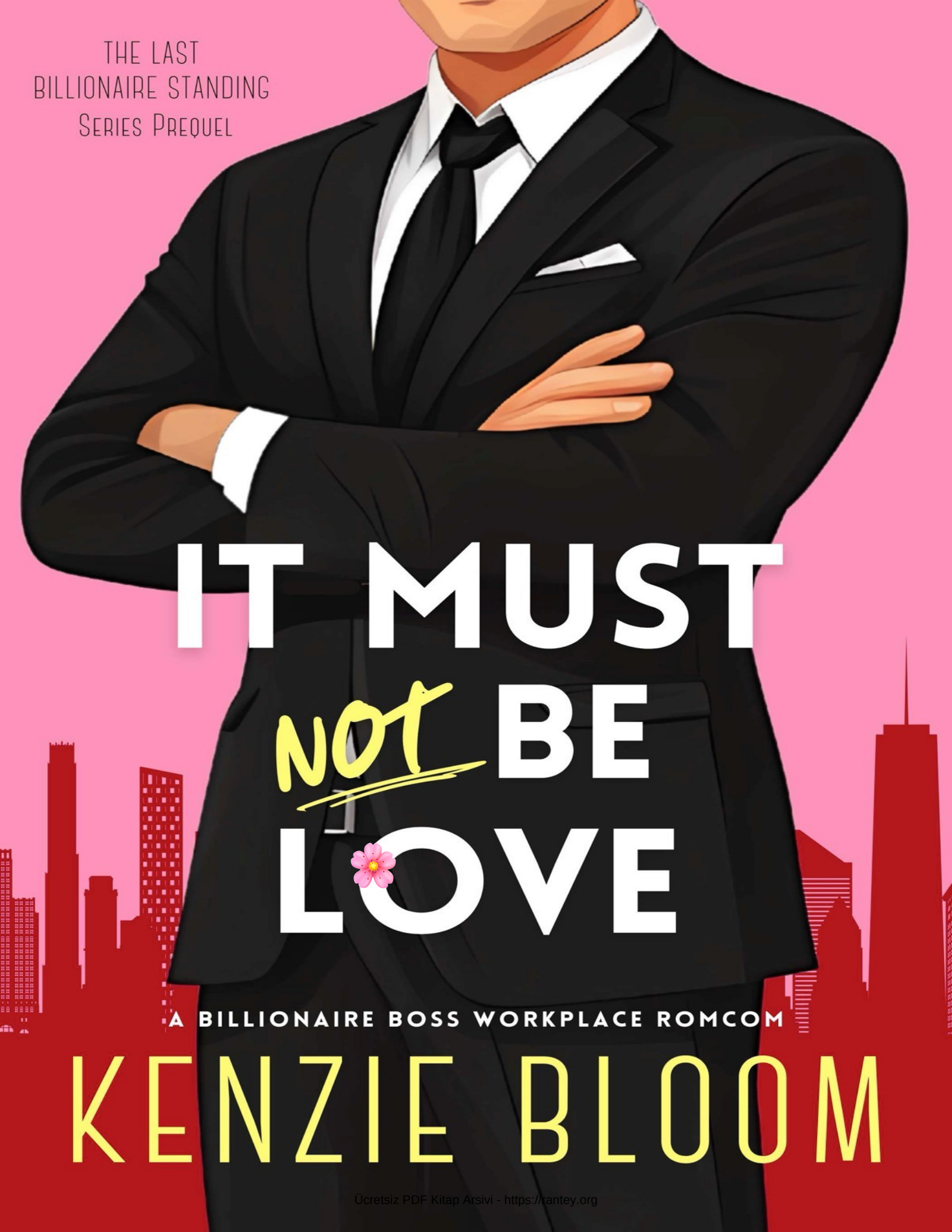
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LAST
BILLIONAIRE STANDING
SERIES PREQUEL

IT MUST *NOT* BE LOVE

A BILLIONAIRE BOSS WORKPLACE ROMCOM

KENZIE BLOOM

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BU AŞK OLMAMALI.

PREQUEL NOVELLA

AYAKTA KALAN SON MİLYARDER SERİSİ

KENZIE BLOOM

Telif Hakkı © 2025 by Kenzie Han

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Aksi belirtilmedikçe, bu kitaptaki tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Seri Hakkında
Bu Aşk Olmamalı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13 Sonsöz

Kenzie'den Bir Not
Yazar Hakkında
Ayrıca yazan: Kenzie
Bloom

DIZI HAKKINDA

Ayakta Kalan Son Milyarder serime hoş geldiniz! Altı muhteşem, bağıllık fobisi olan milyarder CEO, kimin en uzun süre bekâr kalacağı üzerine bahse giriyor ama kaderin başka planları var. Her kitap, Manhattan'ın bu kodamanlarını, zıt kutupların kimyası ve zorunlu yakınlık durumları aracılığıyla mükemmel eşleriyle tanışırken takip ediyor. Güçlü, bazen huysuz erkeklerin, milyarlarından korkmayan, çalışkan kadınlara aşık olduğu, tatlı baharatlı, kahkahalarla güldüren romantik komedi romanlarını seviyorsanız, bu güçlü bekarların domino taşları gibi devrilmesini izlemeye bayılacaksınız - her seferinde bir milyarder!

BU AŞK OLMAMALI

Mason "Makine" Steele yönetim kurulu odasında yetişkin adamları ağlatır ama geçici asistanı Lucy Pembroke öğle yemeğinde onu avucunun içine alır. Bir 'evcil hayvan fısıldayıcısı' New York'un en korkunç CEO'su ile karşılaştığında, gerçek patron kimdir?

1.BÖLÜM

MASON

T Bentley'in iç ışıkları soğuk bir parıltı saçıyordu. üç aylık raporlar telefonumda. Cuma akşamı trafik Park Avenue boyunca ilerlerken çenemi sıkarak ekranı kaydırıyorum.

"Nesiller boyu süren beceriksizlikler kurtarılmaya değer bir miras bırakmıyor," diye homurdanıyorum, şoförüm tıkanan yolda ilerlerken kafamı kaldırıp zar zor bakıyorum. "Dokuz nesildir bu şirketi batırıyorlar. Onlara bir iyilik yapıyorum. Ama Thompson bunu böyle mi görüyordu? Hayır. Batmakta olan işinden geriye kalanları kurtarmayı teklif ettikten sonra konferans masamın karşısında gelenek ve aile hakkında ağlamaya cüret etti."

"Çok nankörce, efendim." Reggie'nin sabit anlaşması sürücü koltuğundan geri süzülüyor.

Kravatımı çekiştiriyorum, zengin ipek aniden bir ilmik gibi hissettiriyor. "Görmeliydin Reggie. Tam bir tiyatro. Gözyaşları, küfürler, her şey. Sanki her şey kaçınılmaz olarak çöktüğünde çalışanlarının işlerini kaybetmelerini önlemeye çalıştığım için kötü adammışım gibi."

"Çok dar görüşlüler, efendim."

Telefonum başka bir e-posta ile çalıyor. Muhtemelen halkla ilişkiler ekibimin Thompson'ın çöküşünün yol açtığı medya sirkine önerdiği yanıt. "Piyasa, lobinizin duvarındaki aile fotoğraflarınızı umursamıyor. Sayılar

yalan söyleme." Ekrana gereğinden fazla kuvvetle vuruyorum. "Ve Thompson'ın rakamları tam bir dehşet gösterisi."

"Çok doğru, efendim."

The Retreat'in tanıdık kireçtaşı cephesi ileride beliriyor, tek bir lambayla aydınlatılan ayrı girişi. Reggie Bentley'i kaldırımda yumuşak bir şekilde durdururken telefonumu ve evrak çantamı topluyorum. Milyarder dostlarımla geçireceğim bir poker gecesi, tüm bu sinir bozucu günü geride bırakmak için tam da ihtiyacım olan şey.

Arabanın kapısını açarken telefonum çaldı. Ekranda yönetici asistanımın adı yanıyor.

Helen mesai saatleri dışında asla aramaz. Steele Technologies'de geçirdiğim yirmi üç yıl boyunca.

"Evet?" Bir ayağım kaldırımda cevap veriyorum.

"Bay Steele." Sesinde alışılmadık bir tereddüt notası var. Gerginlik mi? "Bu akşam sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama bir sorun çıktı."

"Sorun nedir?"

"Aslında bir sorun yok. Charlie ve ben bu öğleden sonra Belediye Binası'na gittik. Aylardır evlilik hakkında konuşuyorduk, ama bugün doğru olduğunu hissettik ve... yaptık. Evlendik." Duraksıyor. "Charlie balayımız için beni Bahamalar'a götürmek istiyor. Yarın."

Olduğum yerde durup kaşlarımı çatıyorum. "Yarın."

"Bay Steele, Steele Technologies'de çalıştığım süre boyunca hiçbir şey istemedim. Ne sizden, ne de babanız için çalıştığım onca yıl boyunca. Ama Charlie uçuşları ayarladı bile ve önümüzdeki hafta kısa bir balayı için fazladan birkaç gün ayırabilirsem çok memnun olurum."

The Retreat'in kapıcısı beni izliyor, selamlamak için bekliyor. Burnumun kenarını çimdikliyorum. Geçirdiğim günden sonra ihtiyacım olan son şey bu. Ve yine de...

Helen her şeyde yanımdaydı. Babamın yönetim kurulu toplantıları, hayır galaları, şirket genişlemeleri. Sonra babamın ölümü. CEO'luk görevini ben devralıyorum. Her krizde,

O zamandan beri her zaferde. Yönetici asistanım olmadan önce neredeyse on beş yıl boyunca babamın sağ koluydu. Birçok açıdan Steele Technologies'i yönetme konusunda binadaki herkesten daha fazla şey biliyor.

Derin bir iç çektim. "Peki. Tüm haftayı al," derken buluyorum kendimi.

"Teşekkür ederim efendim!"

"Bir hafta, Helen. Ama sen yokken yerini dolduracak birine ihtiyacım olacak. Geçici ajansın deneyimli birini göndermesini bekliyorum. Profesyonel. Geçmişte geçici çalışanlarla şansımız pek yaver gitmedi."

"Elbette, Bay Steele. Dottie'yi kendim arayacağım. O sizin ihtiyaçlarınızı biliyor. Ve... tekrar teşekkür ederim."

"Sizi ve Charlie'yi tebrik ederim," diye mırıldandım ve telefonu kapattım. Bir hafta. Helen'a bir hafta izin verdim. *Bana ne oldu böyle?*

Retreat'in kapıcısı ağır meşe kapıyı saygılı bir şekilde başını salladı. "İyi akşamlar, Bay Steele."

Maun panelli fuayeye doğru adım atıyorum, şehrin sesleri arkamdan uzaklaşıyor. Özel kulübün tanıdık eski para ve güç atmosferi, geçirdiğim günden sonra rahatlatıcı olmalı. Bunun yerine, özel kart odalarından birinden yayılan şamatalı kahkahaları duyduğumda omuzlarım geriliyor.

"İşte orada!" Finn Bardot'nun sesi koridorda yankılanıyor. "Biz de bir arama ekibi göndermek üzereydik."

İçeri girdiğimde altı milyarder dostumun ve arkadaşımın poker masasının etrafına yerleşmiş olduğunu görüyorum. Finn'in kum rengi saçları her zamanki gibi rüzgârda savruluyor - muhtemelen yatırım yaptığı yeni bir ölüm tuzağının test uçuşundan yeni çıkmış.

"Makine asla geç kalmaz," diyor Wyatt Reed, kartları karıştırırken kara gözleri eğlenceyle parlıyor. "Oldukça düşmanca bir devralma olmuş olmalı."

Brad Hayes başını telefonundan kaldırmadan, "Şimdi okuyorum," diyor. buz mavisi gözleri ekranını tarıyor.

"Thompson Enterprises. İyi iş çıkarmışsınız. Gerçi yaşlı adamın ağlayan fotoğrafı trend oldu."

Tam da ihtiyacım olmayan şey. Anlaşma henüz sonuçlanmadı bile ama tüm şehirde haber oluyor. Halkla ilişkiler ekibim muhtemelen saçlarını yoluyordur. Nefesimin altında küfrediyorum.

Alec Beckett beni inceliyor. "Çok daha zengin olmak üzere olan biri için boktan bir ruh hali içindesin. Thompson anlaşmasıyla ilgili başka bir şey mi oldu?"

"Az önce asistanım aradı." Her zamanki sandalyeme çöküp kravatımı daha da gevşetiyorum. "Kaçmış. Önümüzdeki hafta balayı için izin alacak."

"Bir hafta izin mi?" Finn neredeyse viskisini yudumlayacaktı. "Ve sen de kabul ettin? Biri basına haber versin."

"Poker mi oynuyoruz yoksa dedikodu köşesi mi hazırlıyoruz?" Genel olarak herkese kaşlarımı çatıyorum. "Anlaştık Wyatt."

Damien Langley, "Birileri huysuzlanmış," diye gözlemde bulunurken cilalı ses tonunda alaycı bir hava seziliyor. "Thompson'ın gözyaşları seni etkiledi mi?"

Şimdiye kadar sessiz kalan Gabe Sinclair, viski bardağının kenarından beni inceliyor. O hesapçı gri gözler hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Makine duygu sömürüsü yapmaz."

"Kesinlikle." Kartlarımı kabul ediyorum. "Ben sayılarla uğraşırım. Ve Thompson'ın rakamları berbat."

"Helen olmadan bir hafta hayatta kalma şansın gibi mi?" Finn sırtıyor. "Bu sefer kısa çöpü hangi zavallı çekti?"

"Helen hallediyor." Kafamı kaldırmadan kartlarımı düzenliyorum. "Ve sadece bir hafta."

"Son geçici personeli hatırlıyor musun?" diye soruyor Alec. "Adı neydi... Jessica mıydı? Ağlayarak kaçmadan önce üç saat dayanmıştı."

"Jennifer," diye düzeltiyor Brad. "Ve iki saat sürmüştü. Bir bahis havuzumuz vardı."

"Bir tane daha başlatalım mı?" Wyatt'ın önerisi masadakilerin coşkulu tepkileriyle karşılanıyor.

Çenem geriliyor. "Poker mi oynuyoruz yoksa bütün gece oturup birbirinize mastürbasyon mu yapacaksınız?"

Bu keskin yorum şaşkın bakışlara neden olur. Makine nadiren bu kadar açık bir kızgınlık gösterir. Ancak fişler birikmeye başlar ve sohbet daha güvenli konulara döner - pazar tahminleri, satın alma hedefleri, Finn'in son ölümcül yatırım planı.

"Biz felaketleri tartışırken," diye sırtıyor Wyatt, fişleri potaya atarken. "Finn'in son girişimi. Gerçekten de kişisel jetpack'leri mi finanse ediyorsun?"

"Uçan arabalar dünün haberleri." Finn'in gözleri her zamanki macera öncesi heyecanı ile parlıyor. "Ayrıca, test pilotum diyor ki-"

"Test pilotunuz mu?" Brad araya giriyor. "Yani henüz kendin kaza yapmadın mı? Yumuşak mı gidiyorsun?"

"Gün daha yeni başlıyor."

Tanıdık şakalaşmaları yarı dinliyorum, düşüncelerim Helen'in çağrısına geri dönüyor. Ve Thompson'ın gözyaşlarına. Ve geçici durum. Düzenli olarak kullandığımız ajans yıllardır Steele Technologies'e en tecrübeli yönetici asistanlarını gönderiyor. Her biri bir öncekinden daha şık, düzgün ve profesyonel. Her biri benim titiz standartlarıma uyması için özenle seçildi.

Her biri bir felaket.

"Dünya'dan Makine'ye." Gabe'in sessiz sesi hayallerimi yıktı. "Bahis senin."

Kartlarıma bakıyorum, onları zar zor kaydediyorum.

"Pas." "Makine cep aslarıyla mı katlıyor?" Alec eğildi ileri. "Şimdi endişelendim. Thompson'ın su işleri seni gerçekten kırdı."

"İhtiyacın olan şey," diyor Finn, "Aspen'de bir hafta sonu. Yeni dağ evimde bir helikopter pisti var. Yapabiliriz-"

"İhtiyacım olan şey," diye araya girdim, "bu eli bitirmek ve böylece gerçek bir iş yapabilmem."

"Cuma gecesi mi?" Wyatt başını sallıyor. "Gevşemeyi öğrenmelisin dostum. Hep iş, hiç oyun-"

"Makine'nin mükemmel çalışmasını sağlıyor," diye bitiriyor Damien alaycı bir gülümsemeyle. "Konuşacak yerim olduğundan değil."

Wyatt sırtıtıyor. "Thompson'ın kızının yeni bekâr olduğunu duydum Mason. Oldukça güzelmiş. Muhtemelen babasından intikam almak istiyordur..."

Bakışım cehennemi dondurabilir. "Aşk hayatımla bu kadar ilgileniyorsanız, eminim magazin dergileri işe alıyordur."

"Aşk hayatı mı?" Brad homurdanıyor. "Bunun için bir aşk hayatınızın olması gerekir." Kazandıklarını masanın ortasından topluyor.

"Ya da duygular," diye ekliyor Finn. "Ya da bir nabız," diyor Wyatt.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor. Ekranı kontrol ediyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Thompson anlaşmasıyla ilgili hukuk ekibimden bir e-posta. İlgimi gerektiren bir başka kriz. Tam olarak kim ve ne isem o olmam için bir başka neden. "Gitmem gerek. Özel hayatımın bu analizi ne kadar sürükleyici olsa da, bazılarımızın yönetmesi gereken imparatorluklar var."

"Cuma günü saat dokuzda mı?" Alec bir kaşını kaldırıyor. "Ben bile o kadar kötü değilim."

"Tartışılır," diye mırıldanıyor Gabe viskisine doğru.

Ayağa kalkıp kravatımı mükemmel bir hassasiyetle düzeltiyorum. "Fark şu ki, imparatorluğum gerçekten büyüyor."

Bu onları susturur. Milyarderler arasında bile, son satın almaları etkileyiciydi. Agresif. Bazıları acımasız diyebilir.

Vedalaşmakla uğraşmam. Gözden geçirmem gereken raporlar, geliştirmem gereken stratejiler ve Pazartesi sabahı ilgilenmem gereken geçici bir asistanım var.

Arkamda Wyatt'ın sesini duyuyorum: "On bin kişi yeni geçici asistanın iki gün bile dayanamayacağını söylüyor."

"Tamamdır," diye cevaplıyor Finn. "Ona dört saat veriyorum." Kahkahaları beni gecenin içine kadar takip ediyor.

BÖLÜM 2

LUCY

Baretime **bir** siva tozu spreyi yağarken
Tavandan bir parça daha üst kata düşüyor. Sesi duyunca
irkildim ve zihnimde bunu giderek büyüyen tadilat masrafları
listeme ekledim. Pawfect Stay'in tadilat için geçici olarak
kapatılması üç hafta önce çok iyi bir fikir gibi görünmüştü.
Şimdi, sonunda lüks bakım süiti olacak yerde dururken, akıl
sağlığımı sorgulamaya başlıyorum.

"En azından bana bunun planlı bir yıkım olduğunu
söyleyin," diye sesleniyorum işçilere.

"Yapısal gereklilik," diye bağılıyor kuzenim de olan
ustabaşı Vince. "Beklemediğimiz bir çürük bulduk."

Mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel. Tabletimin
tozunu siliyorum ve tahmin tablomu ayarlıyorum. Tekrar.
Birikimlerimin her kuruşunu bu tadilata yatırdım ve
mütevazı evcil hayvan otelimi New York'un en şımartılmış
köpekleri için lüks bir cennete dönüştürdüm. Bu gidişle
köpeklere organik mama yerine ramen eriştesi vereceğim.

Arka cebimdeki telefonum çalışıyor. Ekranda en sevdiğim
teyzemin adı yanıp sönüyor, Cumartesi sabahının erken
saatleri için alışılmadık bir görüntü. Aramayı cevaplamak için
dokunuyorum.

"Selam, Dottie Teyze."

"Merhaba tatlım. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur.
Vincy'm iyi bakıyor mu sana ? nasıl yenileme

Gidiyor musun?"

"Oh, harika. Yapısal çürümenin keyfini yeni keşfettik. Buranın adını 'Lucy'nin Kartlar Evi' olarak değiştirmeyi düşünüyorum."

"O kadar kötü mü?" Dottie endişeli görünüyor.

"Sokak sanatçısı olarak ikinci bir kariyer düşünüyorum diyelim."

"Üzgünüm, tatlım." Teyzemin sempatisi gerçek. "Tadilatlar her zaman daha iyiye gitmeden önce daha kötüye gidiyor gibi görünüyor."

"Sanırım birkaç hafta önce daha kötüsünü atlattık," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır. Her şey yolunda. Dürüst olmak gerekirse, seni aramamın bir nedeni var. Elimde acil bir durum var. Önümüzdeki hafta ofiste yardıma ihtiyacı olan çok önemli bir müşterim var ve bu görevi üstlenecek kimsem yok."

İnşaat gürültüsünden uzakta, binanın önüne doğru ilerliyorum. "Dottie Teyze, üniversiteden beri hiç geçici iş yapmadım. Beni neden arıyorsun?"

İç geçiriyor. "Çünkü sen benim son ve en iyi umudumsun."

"O zaman işler gerçekten vahim olmalı." Arkamdan bir yerden bir patlama sesi daha gelince irkildim. "Biliyorsun elimden gelse yardım ederdim ama burada boğazıma kadar batmış durumdayım. Yenileme işinin daha fazla uzamaması için burada olmam gerekiyor. Bütçem daha fazla sürprizi kaldıramaz."

"Seni düşünmemin bir başka nedeni de bu tatlım. Muhtemelen biraz ekstra paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum ve bu özel durum çok iyi para kazandırıyor."

Zihnimde alarm zillerinin çaldığını duyabiliyorum ama Dottie kesinlikle cüzdanıma ilgi duyuyor. "Dinliyorum."

"Bunu telefonda konuşmak yerine ofisimde konuşmalıyız. Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin?"

Önce tabletime, sonra da tavanımdaki açık deliğe bakıyorum. "Bir torba dolusu çamurla gürleşmiş gibi görünüyor."

Çimento. Temizlemem için bana otuz dakika ver." "Mükemmel. Sonra görüşürüz tatlım."

Telefonu kapatıyorum ve etrafımdaki inşaat karmaşasına bakıyorum. Teyzemin acil durumu her neyse, bu şekilde ulaşması için büyük bir şey olmalı.

"Vince!" Kaosun merkezine doğru sesleniyorum. "Biraz dışarı çıkmam gerekiyor. Ben yokken başka yapısal sürprizlerle karşılaşmamaya çalışır mısın?"

Kahkahası boş binada yankılanıyor. "Söz vermiyorum, Lucy-loo. Hiçbir söz vermiyorum."

Kırk dakika sonra, Elite Staffing Solutions'ın cam kapılarını itiyor, kot pantolonumdaki inşaat tozunu temizlemeye çalışıyorum. Temizlemek için elimden geleni yaptım, ancak kağıt havlu ve şişe suyla yapabileceğiniz çok şey var. En azından acil durumlar için arabamda sakladığım temiz gömleğimi giymeyi başardım.

Ofis benim gençliğimde okuldan sonra resepsiyonda ödev yaptığım zamanlara hiç benzemiyor. Dottie şık modern mobilyalara ve soyut sanat eserlerine geçiş yapmış ama teyzesinin masasının düzenli kaosu değişmemiş. Şu anda o masanın üzeri "Steele Technologies" etiketli dosya klasörleriyle kaplı.

"Bunlar da ne?" Dottie'ye soruyorum.

"Olay raporları. Müşteri konusunda sana karşı dürüst olmamın adil olacağını düşünüyorum."

Klasör yığınının bir kez daha bakıyorum. Bir düzineden fazla olmalılar. "Olay raporları mı?"

"Önceki geçici personelden. Merak etmeyin, bunlar birkaç yıl öncesine ait."

"Bunun için Tanrı'ya şükür, yoksa aşırı olduğunu düşünebilirdim," diye kestirip atıyorum.

Dottie klasörleri karıştırmaya başladı. "Jennifer iki saat sürdü. Dosyalama sistemini eleştirdikten sonra ağlayarak yıkıldı. Amber, programını Papirüs fontuyla e-postayla gönderdikten sonra ilk gününde kovuldu. Sandra kafasına zımba fırlatmadan önce dört saat dayanabildi-"

"O ne?"

"Merak etme, kaçırdı. Martha tam bir gün dayandı ama yönetim kurulu toplantısından beş dakika önce tüm üç aylık sunumu yeniden yaptırınca işi bıraktı."

"Neden herkes bu adam için çalışıyor?"

"Çünkü Mason Steele çok zeki. Azimli. Ve son derece iyi para ödüyor." Dottie duraklar. "Ayrıca, sorunlara dikkat çektiğinde teknik olarak haksız da sayılmaz. Sadece çok titiz standartları var."

"Peki, asıl iş nedir?" Dosyalardan birini elime alıyorum ve sadece üç ay öncesinin tarihini not ediyorum. "Ve neden özellikle bana ihtiyacınız var?"

"Yönetici asistanı Helen, yirmi üç yıldır Steele Technologies'de çalışıyor. Hiç tatile çıkmadı, bir günü bile boş geçmedi. Yeni evlendi ve balayı için bir hafta izin alıyor."

"Şu ana kadar duyduklarıma göre, bunu kabul etmesine şaşırdım."

"Şok edici, biliyorum. Ama şimdi Mason Steele'i beş iş günü boyunca idare edebilecek birini bulmak için tam kırk sekiz saatim var." Dottie öne doğru eğildi. "Ağlamayacak, istifa etmeyecek ya da ofis malzemelerini fırlatmayacak birini."

"Benim farklı olacağımı sana düşündüren nedir?"

"Çünkü otelinizde her zaman zor kişiliklerle başa çıkıyorsunuz. Evcil hayvanlarla değil, sahipleriyle. Manhattan elitleri. Bir CEO'nun Bayan Henderson ve kanişlerinden daha kötü olamayacağı kesin."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum." Dosyayı kapatıyorum. "Ama bu beceriler Mason Steele gibi biri için özgeçmişe koyabileceğim şeyler değil."

"Hayır," diye kabul eder Dottie. "Ona ofis yönetimi referanslarını göndereceğim. Üniversitede yaptığın geçici işleri, işletme diplomanı. The Pawfect Stay'i bilmesine gerek yok."

Arkama yaslanıyorum. "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Senden... düzenlemeni istiyorum. Geçici olarak." Dottie masasından bir dosya daha çıkardı. "Bu pozisyon günde beş bin dolar ödüyor. Artı fazla mesai."

"Ne?" Neredeyse sandalyemden düşecektim. "Doğru duyduğumdan emin olayım. Beş bin dolar. Günlük mü?"

"Artı fazla mesai," diye tekrarlıyor Dottie. "Ve Mason Steele'i tanıyorsam, fazla mesai olacaktır."

Zihnim hesaplamalarla dolup taşıyor. Bu kadar paranın bir haftası tüm tadilat sürprizlerini ve daha fazlasını karşılardı. Belki de nekahet odası için hayalini kurduğum ısıtılmalı zemin sistemini eklememe bile izin verir.

"Sorun ne?" Olay raporları yığınının işaret ediyorum. "Bariz olanın dışında."

"Bay Steele'in asistanları için bazı tercihleri var." Dottie masasındaki bazı kağıtları karıştırıyor. "En iyi daha olgun kadınlarla çalışır. Çok geleneksel, çok profesyonel. Verimli tipler-"

"Bana benzemeyenler," diye bitiriyorum. Yirmi altı yaşında, şık şirket kalıplarına pek uymayan kıvrımlara ve sorunları alışılmadık yollarla çözme eğilimine sahip biri olarak, onun tercihlerinden olabildiğince uzağım.

"Pazartesi sabahına kadar bunu bilmek zorunda değil," diyor Dottie çabucak. "Ve o zamana kadar, bu kadar kısa sürede başka birini bulmak için çok geç olacak. Eğer bildiğim kadar iyiysen, başka hiçbir şey umurunda olmayacaktır."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum ve teyzemin acentesinin altındaki Bronx'un işlek caddesinde akan trafiği izliyorum. Büyüdüğüm, herkesin birbirinin işini bildiği, babamın tesisat şirketinin minibüsünün hâlâ düzenli turlar yaptığı mahalle. Bütün hayallerimi ve paramı kendime ait özel bir şey yaratmak için harcadığım yer.

Evren bana kozmik bir şaka mı yapıyor? İşte buradayım, yenileme parası için çaresizim, Manhattan'ın en talepkar CEO'su için çalışmam için bir servet teklif ediliyor.

Tek yapmam gereken... ne? Olmadığım biri gibi davranmak mı? Kariyer asistanlarını ağılatan bir adamla başa çıkmak mı?

"Bir şartla," dedim sonunda.

"Söyle."

Teyzeme dönüyorum. "Bu hafta ters giderse - beni kovarsa ya da istifa etmek zorunda kalırsam - kendini suçlu hissetmeyeceksin. Aile draması yok. Önümüzdeki on yıl boyunca Pazar yemeklerinde bu konuyu açmak yok."

"Anlaştık." Dottie başka bir dosya çıkarırken gülümsüyor. "Şimdi, Pazartesi sabahı hakkında konuşalım. Yedide orada olman gerekiyor-"

"Yedi mi?"

"Aslında o geldikten otuz dakika sonra. Peki ya Lucy?" Dottie tereddüt eder. "Muhafazakâr bir şeyler giymek isteyebilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum. Üniversite mezuniyetim için aldığım ve o zamandan beri neredeyse hiç giymediğim, şirkete uygun tek bir kıyafetim var. Sanırım Pazartesi iyi geçerse, birkaç şey almak için yeniden satış mağazasına gitmem gerekecek. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Hatırlaman için birkaç ipucu." Dottie parmaklarıyla işaretlemeye başladı. "Asla Papirüs yazı tipini kullanma. Gün on beş dakikalık dilimler halinde planlanır. Uluslararası aramalar takviminde saat dilimine göre kodlanmıştır. Onunla konuşmaya çalışmayın. Ve ne yaparsan yap, masasını yeniden düzenleme. Bunu deneyen son geçici..." Titriyor.

"Zimba fırlatma olayının neden ilk beş uyarın arasına giremediğini anlamaya başlıyorum." Ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım.

Dottie, "Pazartesi günü için ihtiyacın olacak tüm ayrıntıları sana e-posta ile göndereceğim," diyor. "Bunu halledebilirsin tatlım. Sana inancım tam."

Başımı sallıyorum ama buna pişman olacağımdan şimdiden eminim. "Cehennemden gelen CEO ile bir hafta boyunca günde beş bin dolar. Ne yanlış gidebilir ki?"

BÖLÜM 3

MASON

Kırk sekizinci kattaki köşe ofisim bana Manhattan'ın gün doğumunun mükemmel bir görüntüsü. Fark ettiğimden değil. Pazartesi sabahı saat altı buçukta, dikkatim monitörlerimi dolduran üç aylık projeksiyonlara odaklanmış durumda; ekibimin yeni hesaplamalarını analiz ederken ve öğleden sonraki yönetim kurulu toplantısı için sunumumu geliştirirken gözlerim bir rapordan diğerine gidip geliyor.

Bugün Helen'in olmaması, kendi sabah hazırlıklarımı halletmek için her zamankinden otuz dakika erken gelmem gerektiği anlamına geliyor. Kahve servisi tam altı kırk beşte gelecek. Sabah 7'de Tokyo ile konferans görüşmesi. Yedi kırk beşte kahvaltı toplantısı-

Kapımın çalınması konsantrasyonumu bozdu.

Kafamı kaldırıp bakmadım. "Evet?"

"Geçici asistanınız geldi, Bay Steele."

Kaşlarımı çatarak saatimi kontrol ettim. Altı kırk iki. En azından Helen erken gelmeyi bilen birini bulmuş.

"İçeri gönderin."

Kapı sessizce açıldı. Yüksek topuklu ayakkabılar mermer zeminde tıkırdıyor; telaşsız, ölçülü adımlar. Hafif ve narenciye kokulu bir şey steril ofisime süzülüyor.

"Bir dakika." Tek parmağımı kaldırıyorum, gözlerim hala ekranda, cümlemi bitirirken onu bekletiyorum. Küçük bir

Test. Çoğu kişi otuz saniye içinde kıpırdanmaya başlar.

Sessizlik uzar. Gergin karışıklık yok. Garip boğaz temizleme yok. Sadece sessizlik.

Sonunda kafamı kaldırdım.

Özenle hazırladığım selamlama boğazımda düğümleniyor. Beklediğim bu değildi. Bu kadın genç, hem de çok genç. Ve güzel, ki bu daha da kötü. Minyon ve kıvrımlı, yumuşak kahverengi gözleri parlak bir enerjiyle parlıyor. Koyu renk saçları bir çeşit kıvrımla düzeltilmiş, takım elbisesi son derece uygun, ama onda evcilleşmemiş gibi görünen bir şey var. İfadesinde bir parça yaramazlık var belki de. Ya da bakışlarımı ürkmeden karşılaması ve tutması.

Alışık olduğum biri değil. Helen her zaman belli bir yaştaki dikkatli, muhafazakâr kadınları ayarlar. Güvenli. Tahmin edilebilir. Bu değil.

"Günaydın Bay Steele," diyor, sesi sıcak ve profesyonel. "Ben Lucy Pembroke."

Çenem sıkıştı. Belli ki Helen'in kararları balayı öncesi heyecanından etkilenmiş. Ajansı kendim arayıp daha uygun birini talep etmem gerekecek.

Ama önce, Tokyo görüşmeme kadar tam on sekiz dakikam var.

"Referanslarınız?" Masamdan kalkmaya zahmet etmeden elimi uzatıyorum.

Lucy Pembroke öne çıkıyor ve bana ince bir dosya uzatıyor. Hareketleri hassas ve kontrollü; ilk günlerinde geçici çalışanlarda görmeye alışık olduğum gergin enerjiye sahip değil.

Evraklarını keskin bir verimlilikle gözden geçiriyorum. "Deneyiminiz... sınırlı görünüyor."

"Sizi temin ederim ki oldukça yetenekliyim."

"Hepsi öyle diyor." Saatimi kontrol ediyorum. Tokyo'ya on altı dakika. "Özetler Helen'in masasında. Onları benim istediğim şekilde biçimlendir ve on dakika içinde hazır et."

"Elbette." Gitmek için döndü.

"Bayan Pembroke?"

Kapıda duraklar.

"Önceki geçici süreden daha uzun süre dayanmayı planlıyorsanız, işe başlamadan önce bu şartnameleri iyice incelemek için zaman ayırmanızı öneririm."

"Evet, efendim." Bana gülümsemesi beklenmedikti. Kendinden emin, neredeyse meydan okurcasına. Sonra gitti, kapımı sessiz bir tıkırtıyla kapattı.

Onun durduğu boşluğa baktım. Helen bu kadar uygunsuz birini gönderirken ne düşünüyordu? Lucy Pembroke muhtemelen sabaha kadar dayanamaz. Ajansı aramalı ve hazırda bir yedekleri olduğundan emin olmalıyım. Telefonuma uzandım, sonra saate baktım. Tokyo'ya on dört dakika var.

Geçici ajans beklemek zorunda kalacak.

Dikkatimi tekrar monitörlerime veriyorum ama Lucy ile ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. Benim küçümseyici ses tonumdan ürkmedi. Benim havamı soluduğu için özür dilemedi. Örtülü uyarım karşısında gözyaşlarına boğulmadı.

En önemlisi de gülümsedi.

Masamdaki yönetici telefonu çaldı. Kahvem birkaç dakika önce lobiye gelmişti. Dahili telefona uzanıyorum, sonra Helen'in sabah rutinimi halletmek için burada olmadığını hatırlıyorum. Başka bir rahatsızlık

Yumuşak bir tıkırtı ve ardından ofisimin kapısı açıldı. Lucy kahve servisimi taşıyarak içeri girdi. Tepsiyi masamın köşesine yerleştiriyor -ulaşabileceğim kadar yakın, çalışma alanımdan uzak duracak kadar uzak- ve fincanı tam olarak ayarlıyor.

"Tokyo brifingleriniz birazdan hazır olacak," diyor ve açık kapımdan görünen, yazıcının uğulدادığı yönetici asistanının masasını işaret ediyor. "Asya borsasından son piyasa rakamlarını ekleme cüretinde bulundum. Yirmi dakika önce açıldılar."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalkmadan önce kendimi tutuyorum. Onun yerine kahvemden bir yudum alıyorum.

Mükemmeldi.

Lucy tekrar dışarı çıkıyor ve ben de saatime bakıyorum. Tokyo'ya sekiz dakika var. Bu uygunsuz geçici asistanla uğraşmak için yeterli zaman yok. Toplantıdan sonra ajansı arayacağım ve daha uygun birini bulacağım. Her zamanki gereksinimlerime uyan birini. Bana zarif kıvrımlar yapan siyah saçlarını ya da zeki, kahverengi gözlerindeki ince meydan okumayı düşündürmeyen biri.

"İşte evraklarınız, Bay Steele." Geri döndü, belgeleri sorunsuz bir şekilde kahvemine yanına koydu. "Helen'in şablonuna ve sizin şartnamenize göre biçimlendirildi. Ayrıca orijinal taslağınızdaki saat farkı hesaplamalarının gün ışığından yararlanma değişikliği için ayarlanması gerektiğini fark ettim."

Kâğıtları taradım. Biçimlendirme tam. Piyasa rakamları güncel. Saat farkı konusunda da haklı, gözden kaçırdığım bir ayrıntı.

" aramanızdan önce başka bir şey olacak mı, Mr. Steele?"

Başımı kaldırıp bakıyorum, bir kusur bulmaya, onu kovmak için bir neden bulmaya hazırım. Ama yüz ifadesi tamamen profesyonelceydi. Hatamı yakalamış olmanın verdiği kendini beğenmişlikten eser yok. Daha önce beni rahatsız eden gülümsemeden eser yok.

"Hepsi bu kadar Bayan Pembroke."

Başını salladı ve geri çekildi. Dikkatimi evraklara veriyorum, olmayan hataları arıyorum. İlginç. Kızın yetkinliği var, hakkını vermeliyim. Ve sinir, zaman dilimi hatamı gözünü kırpmadan yakalıyor.

Ama hepsi ilk başta güçlü başlar, bu geçici personeller. Sonra gözyaşları, hatalar, kaçınılmaz çöküş ve yanma gelir. Bir sonraki başarısızlığı düşünerek enerji harcamamayı uzun zaman önce öğrendim. Bu da farklı olmayacak.

Bilgisayarımın zili çalıyor. Tokyo çağırıyor.

BÖLÜM 4

LUCY

Manhattan'ın en talepkar evcil hayvan sahipleriyle başa çıkmak

bana bir şey öğrettiyse, o da vücut dilini nasıl okuyacağımıdır. Mason Steele'i bir buçuk gün boyunca izledikten sonra, onun en tehlikeli özelliğini tespit ettim: Açken katlanarak daha da imkansızlaşıyor.

Dün, öğle yemeği toplantısı iptal edilmeden hemen önce, 11:45'te muhasebeden birini kovdu. Bu sabah, kahvaltısı acil bir telefonla ertelenince saat onda pazarlama müdürünü ağılattı. Ve şimdi, öğleden sonra ikide, Thompson Enterprises'ın satın alma kriziyle başa çıkmak için öğle yemeği boyunca çalıştıktan sonra, insanların onun geldiğini gördüklerinde malzeme dolaplarına dalmalarına neden olan türden bir gerginlik yayıyor.

Kapısının önünde durmuş, pahalı faresinin hak ettiğinden daha büyük bir güçle başka bir görüntülü aramayı kesişini izliyorum. Çenesi o kadar sıkı sıkılmış ki dişlerinin kırılmamış olmasına şaşıyorum.

Helen'dan bana miras kalan programa bir göz atıyorum. Önümde üç konferans görüşmesi, iki sözleşme incelemesi ve Londra ile bir video toplantısı daha var. Ama sanırım Manhattan'ın en kötü şöhretli CEO'sunu idare etmenin anahtarını buldum - ve bu aç bir Rottweiler'ı idare etmekten pek de farklı değil.

Teorimi test etme zamanı.

"Bay Steele?" Sesimi nötr ve profesyonel tutuyorum. "Thompson ekibi son şartları gözden geçirmek için yarım saat içinde bir toplantı talep ediyor."

"Şimdi olmaz." Sesi cehennemi dondurabilir.

"Talep ettiğiniz revize varlık değerlemelerini gönderdiler," diye bilgi verdim. "Rakamlar ilk tekliflerinden oldukça farklı."

Eli faresinin üzerinde durakladı. "Ne kadar farklı?" "Farklı yeterince hemen dikkat gerektirecek kadar." I Tabletimi düşünceli bir şekilde inceledim. "Le Bernardin'den öğle yemeği sipariş etme cüretini gösterdim. Yaklaşık on dakika içinde gelir. Belki Thompson toplantısını üç erteleyebiliriz? Böylece yeni rakamları düzgün bir şekilde gözden geçirmek için zamanınız olur."

Sessizlik uzuyor. Oteldeki en talepkâr müşterilerimle nasıl başa çıktığımı hatırlayarak kalp atışlarını sayıyorum. Agresif kişilikli müşterilerle başa çıkmanın püf noktası, her çözümün kendi fikirleri olduğunu düşünmelerini sağlamaktır.

Önce saatine, sonra da masasındaki rapor yığınınına bakıyor. "Saat üç."

"Evet, Bay Steele." Not alıyorum, yarınki programı aynı stratejiye göre nasıl ayarlayacağımı şimdiden hesaplıyorum. Dün, CFO'suyla yediği çalışma yemeğinden hemen sonra üç imkânsız teklifi onaylamasını izledim. Ama bugün öğleden hemen sonra gelen risk sermayesi teklifi? Zavallı adam neredeyse binadan kaçacaktı.

Helen'in masasına çekiliyorum, tabletim Thompson'ın ofisinden gelen saat üç randevusunun kabul edildiğine dair onayla aydınlanıyor. Teorimin birinci aşaması iş başında: Mason Steele'in açken önemli toplantılara girmesine asla izin verme.

Helen'in kusursuzca düzenlenmiş takvim programını açarak geçen ayın toplantı notlarını taramaya başlıyorum. Kanıtlar onun titiz kayıtlarında mevcuttur. En başarılı müzakereler, en sorunsuz sözleşme imzalamaları, en az çekişmeli yönetim kurulu tartışmaları, tüm yer aldı

öğleden sonra bir ile üç arasında. Buna karşın sabah toplantıları "hararetli tartışmalar" ve "güçlü itirazlar" ile ilgili notlarla doludur.

Geçicilerin korkulu rüyası ve Steele Technologies'in huysuz CEO'su Mason Steele, yemek yedikten sonra daha uyumlu oluyor.

Haftasını yeniden yapılandırmaya başladım, en değişken toplantıları öğleden sonraya kaydurdum. Bu tıpkı dört ayaklı müşterilerimin beslenme programlarını yönetmeye benziyor. Tabii bu içgörümü şu anki iki bacaklı müşterimle paylaşmayacağım.

Sessiz bir kapı sesi kafamı kaldırmama neden oldu. Mason'ın sekreteri -yönetici asistanı değil, bu hafta o ben oluyorum- elinde muhtemelen benim aylık market bütçemden daha pahalı bir Le Bernardin poşetiyle kapıda duruyor.

"Çok hızlıydı," diyorum ve Jan, Mason'ın kapısını çalmadan önce onu engellemek için ayağa kalkıyorum. Son görüntülü konuşması birinin torunlarını iflas ettirmekle tehdit etmesiyle bitmişti. Şu anki ruh haline tanık olmamak en iyisi.

"Mutfak fazladan ekmek gönderdi," diye fısıldıyor, kapalı kapıya gergin bir bakış fırlatarak. "Salı günlerinin her zaman... zor olduğunu söylediler."

Merakla çantayı alıyorum. Demek restoran da onun alışkanlıklarını fark etmiş. "Ne zamandır öğle yemeği siparişleriyle ilgileniyorlar?"

"İki yıldır. Sistemlerinde özel bir not var: 'Salı teslimatları tehlike ücreti gerektirir.'"

Masasına çekilmeden önce bilmiş bir bakış paylaşıyoruz. Mason'ın kapısına yaklaşıyorum, çalmadan önce ona kadar sayıyorum. Zamanlama zor kişilikler için her şeydir, ister dört ayaklı ister köşe ofisli olsunlar.

"Girin." Sesinde hâlâ o tehlikeli tını var.

Kapıyı açtığımda onu, masasını takırdatmaya yetecek bir güçle telefonunu kapatırken buluyorum. Ama Le Bernardin çantasından yayılan mükemmel pişmiş biftek kokusu dikkatini çekiyor gibi. Burun delikleri iyice açıldı.

"Yemek yerken Thompson rakamlarını gözden geçirmek isteyebileceğini düşündüm." Helen'in notlarında gözlemlediğim aynı titizlikle yemeğini hazırladım. Bez peçete solda. Su bardağı yukarıda. Her şey yerli yerinde. "Saat üçteki toplantı için faydalı olabilecek bölümlerin altını çizdim."

Önce yemeğe, sonra bilgisayar ekranına, sonra tekrar yemeğe bakıyor. Sanki en son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalışıyor. Kahvenin aslında bir besin grubu olmadığını belirtme dürtüsüne direniyorum.

"Peki." Çatala uzanıyor. "Bana ne bulduğunu göster."

Raporu ona uzatırken gülümsememi gizliyorum. Bifteğinden iki ısırık aldığı anda omuzları gevşemeye başlıyor. Ekmeğe uzandığında, Thompson'ın pazarlık stratejisi hakkındaki analizimi dinliyordu.

I yapmak a Zihinsel Not: *Le Bernardin hızlı aramada.*
Salı günleri takviye gerekir.

Bu kadar korkunç biri için Mason Steele haksız yere çekici. Onu raporu incelerken izlerken, özel takım elbise ceketinin geniş omuzları üzerinde nasıl uzandığını ya da güçlü ellerinin bir çatalı bile zarif gösterdiğini fark etmeden edemiyorum. Diğer herkesin kaçıp saklanmasına neden olan o yoğunluk? Onda manyetik.

Rapordaki bir şeye sinirlenerek elini siyah saçlarının arasından geçiriyor ve ben de kendimi o inatçı tutamın altına nasıl geri düştüğü yerine önümdeki kağıtlara odaklanmaya zorluyorum. Ya da bir sorun üzerinde çalışırken gri gözlerinin nasıl parladığına. Ya da tüm bunların birleşiminin nabzımı nasıl hızlandırdığına ve tenimi nasıl daha sıcak hissettirdiğine. Kaşlarını çatması ve homurdanması bile çekici. Lanet olsun adama.

"Bu projeksiyon kasıtlı olarak yanıltıcı." Derin sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. *Doğru. İş.* Çalışmak için buradayım.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum, kendi sesimin düzgün çıkmasına şükrederek. "Dördüncü sayfaya bak."

İşaret ettiğim yeri görmek için öne doğru eğiliyor ve parfümü -pahalı ve erkeksi bir şey- nabzımın atmasına neden oluyor. İşte tam da bu yüzden asistanlarını daha yaşlı ve geleneksel tercih ediyor. Sinirlendiğinde çenesinin ne kadar mükemmel bir şekilde kenetlendiğini ya da bir sayfayı çevirirken güçlü ellerinin ne kadar zarif olduğunu fark etmeyecek birini.

Ugh! Kes şunu, Lucy. Günde beş bin dolar. Tadilatı düşün. O ısıtılmalı zemini ne kadar çok istediğimi, tüm o soğuk küçük patilerin ve romatizmalı köpek eklemlerinin ısınmış karoların üzerinde durduklarında ne kadar mutlu olacaklarını düşün. Korkunç geçici patronunuzun GQ kapağından fırlamış gibi görünmesi dışında her şeyi düşünün.

"Bu rakamlar orijinal açıklamalarıyla uyuşmuyor." Biftekten bir ısırık daha alıyor ve ben ağzının hareketleri yerine dikkatle tabletine odaklanıyorum. "İlk çeyrek raporunu çıkar."

İlgili bölümü işaret etmek için eğilirken profesyonel mesafemi korumaya dikkat ederek belgeyi alıyorum. Görünüşe göre masasına çok yaklaşan son geçici baygınlık geçirdiği için tedavi edilmek zorunda kalmış. Ona bu kadar yakın durmama rağmen nedenini anlamaya başlıyorum. Adam bir fırının ısı yayması gibi güç yayıyor.

"Tutarsızlık sadece rakamlarda değil," diyorum, ne kadar iş adamı gibi konuştuğumla gurur duyarak. "Orijinal zaman çizelgeleri entegrasyon aşaması için on iki ay öneriyordu, ancak şimdi on sekiz ay gerekeceğini iddia ediyorlar."

Çatalını bıraktı ve tüm dikkatini çektiğimi anladım. Diğer herkesin solmasına neden olan lazer odağı midemde sıcak bir şeylerin ortaya çıkmasına neden oluyor. Bir orman kedisi tarafından takip edilmek gibi: aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici.

"Bunu bir saatte mi buldun?"

"Kalıplar konusunda iyiyimdir." Bu becerimi, kendi işimi jilet gibi ince marjlarla yürütmek zorunda kaldığım için geliştirdiğimi eklemiyorum. Ayrıca dört ayaklı müşterilerimden hangilerinin dikkat dağıtıcı derecede yakışıklı patronum gibi yemek konusunda agresif olduğunu takip ederek örüntü tanıma becerilerimi geliştirdim. "Saat üçteki toplantı için bir özet hazırlamamı ister misiniz?"

Tek bir kara kaş yükselir. Tam olarak onaylamıyor ama kesinlikle yeniden değerlendiriyor. Bundan çok memnun olmamaya çalışıyorum.

"Yap o zaman." Yemeğine geri dönüyor, sonra duraklıyor. "Ya Bayan Pembroke?"

"Evet, Bay Steele?"

"Hukuk departmanı toplantıdan önce ön incelemelerini göndersin." Ses tonundan, sunacakları her ne olursa olsun hayal kırıklığına uğramayı beklediği anlaşılıyor.

"Çoktan yapıldı. Dosyalar gelen kutunuzda, öncelik sırasına göre işaretlenmiş durumda." Yeniden doldurmak için boş su bardağını alıyorum. "Ayrıca denizaşırı iştirakler için uyumluluk kontrol listelerini de talep etme cüretini gösterdim."

Bir an için mükemmel yüz hatlarında neredeyse şaşkınlık denebilecek bir ifade beliriyor. Sonra telefonu alıyor ve CEO'nun kayıtsızlık maskesi tekrar yerine oturuyor.

"Hepsi bu kadar."

Masama dönüyorum, yürürken kalem eteğimin nasıl çekiştirdiğinin farkındayım. Helen kutu gibi takım elbiseler dışında bir şey giyer miydi hiç? Muhtemelen giymezdi. Uygun asistan sütununda bana karşı bir işaret daha.

Tabletimden bir uyarı geldi. Yarın sabah için birleşme ile ilgili iki görüşme daha planlanmış. Takviminde yeniden sihrimi konuşturma zamanı. Belki bir kahvaltı toplantısı sabah yedideki tahminlerin etkisini yumuşatmaya yardımcı olur.

Manhattan'ın en güçlü CEO'sunun öğleden önce açlıktan ölmek üzere olan bir avcıya dönüşmesini nasıl engelleyeceğimi hesaplayarak programını çıkarıyorum. Keşke evcil hayvan oteli müşterilerim

onların talepkâr tutumlarının beni kurumsal Amerika için çok iyi hazırladığını biliyordum.

BÖLÜM 5

MASON

Bir şeyler doğru değil.

On dakikadır üç aylık projeksiyonlara bakıyorum ve beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Sorun rakamlar değil; onlar mükemmel. Programım da değil; bir kez olsun günüm sorunsuz geçiyor. Ve yine de...

"Affedersiniz Bay Steele," diye anons ediyor Lucy kapımdan. "Thompson sözleşmesinin son taslağını incelemeniz için getirdim."

İşte bu kadar. Başımın etini yiyen şey buydu. Bu hafta bir felaket olmalı. Helen yok. Her zamanki asistanlarıma hiç benzemeyen bir geçici eleman. Thompson'ın satın alınması pamuk ipliğine bağlı. Bunun yerine, toplantılarım alışılmadık derecede verimli geçti. Yönetim kurulu tek bir kararı bile sorgulamadı. Londra ofisim bile saat farkından şikayet etmedi.

Ve bir şekilde Lucy Pembroke tüm bunların merkezinde yer alıyor. Masama yaklaşırken onu inceliyorum, koyu renk saçlarının nasıl da zarif bir şekilde düğümlendiğini fark ediyorum.

olur.

Bu düşünce zincirini derhal durdurmam gerekiyor.

"The sözleşme," I Söyle, daha fazla keskin bir şekilde daha gerekli. "Neye bakıyorum ben?"

"Önemli revizyonların altını çizdim." Belgeyi işaret etmek için masamın üzerine eğiliyor ve yakınlığı muhakeme yeteneğimi gölgeliyor. "Hukuk ekipleri dördüncü bölümde bazı ilginç değişiklikler yapmış."

Kendimi sözleşmeye odaklanmaya zorluyorum, boynunun zarif kıvrımlarına, ince parmaklarının metnin satırlarını takip edişine ya da blazer ceketinin kurumsal ofisimde yeri olmayan kıvrımları nasıl ima ettiğine değil.

İşte tam da bu yüzden yaşlı asistanları tercih ediyorum. Bana saçlarının masamda nasıl görüneceğini ya da ellerimde nasıl ipeksi bir his uyandıracacağını düşündürmüyorlar. Konsantrasyon içinde alt dudaklarını ısırıldıklarında nabzımın yükselmesine neden olmuyorlar. Ve kesinlikle o uygun iş eteğinin kalçalarının etrafında nasıl görüneceğini merak etmeme neden olmuyorlar.

"Bay Steele?"

Kalemimi çok sıkı tuttuğumu fark ediyorum. "Düzeltilmeler. Devam edin."

Her zamanki gibi profesyonelce doğruldu, ama kahverengi gözlerinde düşüncelerimi raydan çıkaran evcilleşmemiş bir şey var. İlk gün onu kovmak istememe neden olan bakış. Bunun yerine, temel içgüdülerini kontrol edemeyen hormonlu bir ergen gibi onu ofisime çağırmak için nedenler buluyorum.

Tanrı aşkına, ben bir Fortune 500 şirketinin CEO'suyum. Zeki beyinleri ve bela vaat eden gülümsemeleri olan güzel geçici personel tarafından dikkatim dağıtılamaz.

"Yeni şartları aslında bizim lehimize işliyor," diyor, benim iç savaşımdan tamamen habersiz. "Eğer üçüncü paragrafa bakarsanız."

Dişlerimi sıkıyorum ve gösterdiği paragrafı tarıyorum. Metin bulanıklaşıyor. Odaklanabildiğim tek şey ne kadar yakınımda durduğu, omzumdaki varlığının ince sıcaklığı. Şu anda başımı çevirsem, yüzlerimizin birbirinden sadece birkaç santim uzakta olacağını biliyorum. Konuşurken göz ucuyla ağzını izliyorum.

Ona bakarken bile sertleşiyor olmam, uzun zamandır biriyle yatmadığım anlamına geliyor.

"Esasen geçiş zaman çizelgesinin kontrolünü bize verdiler," diye devam ediyor, ben cildinin görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını öğrenme dürtüsüyle savaşıırken sesi profesyonelce sakin. "Buradaki ifade aslında bize her aşamanın ne zaman başlayacağı konusunda tam kontrol veriyor. Kendilerini sürücü koltuğundan pazarlık masasına oturtular."

Haklı. Thompson hukuk ekibi kendi pozisyonlarını tamamen baltalamayı başardı. Ve nasıl olduysa geçici asistanım bunu tüm hukuk departmanımdan önce fark etti.

"Bunu nasıl fark ettiniz?" Soru niyetlendiğimden daha sert, neredeyse suçlayıcı bir şekilde geldi.

Başını kaldırdı ve bir an için gözlerimiz kilitlendi. Yanaklarında pembe bir kızarıklık var ama gözlerini kaçırmıyor. "Size söyledim Bay Steele. Kalıplar konusunda iyiyimdir."

Aramızdaki hava değişiyor, ağırlaşıyor. Kontrata tekrar bakmalıyım. Ona gidip brifing notlarını hazırlamasını söylemeliyim. Uzanıp onu kollarıma çekersem kızarıklığın boynundan aşağı nasıl yayılacağını hayal etmek dışında her şeyi yapmalıyım.

Telefonum çalıyor ve o anı mahvediyor.

İkimiz de geri adım attık. Birbirimize yaklaştığımızı fark etmemiştim.

"İncelemeniz için kilit noktaları özetleyeceğim," diyor, sesi biraz kararsız.

"Peki." Dikkatimi dağıtmak için telefonuma uzanıyorum. "Hepsi bu kadar Bayan Pembroke."

Gitmek için dönüyor ve ben o uzaklaşıırken kalçalarının salınımını izlememekte fevkalade başarısız oluyorum. Koyu renk saçlarının ensesinde nasıl kıvrıldığını görmezden gelme konusunda daha da başarısız oluyorum. Ya da onu masama geri çağırmayı ve içimde uyandırdığı kaşıntıyı kaşımayı ne kadar çok istediğimi.

Dışarı çıktıktan birkaç dakika sonra tekrar kapıma geldi.

"Saat dörtteki randevunuz erken geldi," diye kapı aralığından ihtiyatlı bir şekilde anons ediyor. Sanki aramızdaki hava daha yeni çatırdamamış gibi, tamamen işle ilgili. "Onları içeri alayım mı?"

"On dakika." Mason Steele, CEO olduğumu hatırlamak için en az o kadar süreye ihtiyacım var. Makine. Muhtemelen kaçmak için gün sayan geçici bir kadın tarafından büyülenmiş aşk delisi bir aptal değil.

"Tabii ki." Kapımı sessiz bir tıkırtıyla kapattı.

Sözleşmeye bakıyorum, gülümsemesinin hayaletinden başka bir şey göremiyorum. Bu iş tehlikeli olmaya başladı. İmparatorluğumu güzel kadınların kararlarımı gölgelemesine izin vererek kurmadım. Yasal boşlukları tespit edebilen ve programımı Helen'den beri herkesten daha iyi yönetebilenler bile.

Lanet olsun.

Öğleden sonramın geri kalanındaki yükümlülükler önümde bir mayın tarlası gibi uzanıyor. İki toplantı daha. Üç konferans görüşmesi. Yönetim kuruluna bir video sunumu. Ve her nasılsa Lucy Pembroke bunların hepsinde orada olacak, her şeyin yolunda gitmesini sağlarken aynı zamanda dikkatimi dağıtacak.

Kravatımı gevşetiyorum, dün bunu yaptığımda gözlerinin hareketi nasıl takip ettiğini hatırlıyorum. Gözlerini kaçırmadan önce nefesinin nasıl kesildiğini hatırlıyorum.

Bilgisayarım yeni bir e-posta ile çınlıyor. Thompson'ın brifing notları, mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş ve her potansiyel avantaj vurgulanmış. Onu çağırıp talimatlar yağdırmak için bahane olarak kullanabileceğim tek bir hata bile yok. Eleştirebileceğim tek bir eksik detay yok.

Bu geçici çalışan ya şimdiye kadar sahip olduğum en yetkin asistan ya da benim çöküşüm olacak. Muhtemelen ikisi de.

Saniyeye on dakika kala kapım hafifçe çalındı. "Saat üç için hazır mısınız, Bay Steele?"

Kravatımı düzelttim, CEO moduna geri döndüm. "İçeri gönderin."

Ama bir sonraki randevumu ofise getirirken, her ayrıntıyı içime çekmekten kendimi alamıyorum. Odaya abartısız bir zarafetle hükmetmesi, o sıcak gülümsemesi ve etkileyici kahverengi gözleriyle iki ziyaretçime anında hoş karşılandıklarını hissettirmesi. Her ikisini de saniyeler içinde güldürüyor -hava durumu ve Yankees biletleriyle ilgili bir şey- aynı anda toplantı materyallerini zahmetsiz bir verimlilikle dağıtıyor.

Ziyaretçilerim şimdiden ona aşık olmuş durumda ve içimde sıcak ve sahiplenici bir şeyler kaynıyor. Geçicinin gösterinin yıldızı olmaması gerekiyordu. Daha görüşmeler başlamadan müşterilerimin gardını düşürmemesi gerekiyordu. Kesinlikle böyle hareket etmemesi gerekiyordu, tabletiyle köşesindeki yerine yerleşirken ince kıvrımlar ve akıcı bir zarafet.

Bu açıdan, ağzının her büyüleyici kelimede nasıl hareket ettiğini, yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını, parmaklarının ekran üzerinde hızlı bir hassasiyetle nasıl hareket ettiğini görebiliyorum. O parmakları tenime değerken hayal ediyorum, o şık blazer ceketini soyarken hayal ediyorum. Adımı haykırana kadar o profesyonel tavrını kırdığımı hayal ediyorum.

Boku yedim.

Lucy'den gelen yumuşak bir öksürük dikkatimi tekrar elimdeki toplantıya çekiyor. Hay sikeyim. Milyonlarca dolar söz konusu. Geçici asistanım hakkında fantezi kurmanın zamanı değil.

"Bay Matthews da tam yeni tekliflerini açıklıyordu," diye söze giriyor ve ben de konuşmanın ilk iki dakikasını kaçırdığımı fark ediyorum. Bana, aklımın tam olarak nerede dolaştığını bildiğini gösteren hafif bir gülümseme veriyor.

Bu gülümseme beni rahatsız etmeli. Onunla ilgili her şey beni rahatsız etmeli. Bunun yerine, kendimi gülümseme dürtüsüyle savaşıırken buluyorum.

Dikkatimi çoktan terlemeye başlamış olan Matthews'a veriyorum. Güzel. En azından bu odada beni hâlâ korkutucu bulan biri var. Ama teklifini tek tek parçalara ayırmaya başladığımda bile Lucy'nin köşesinde notlar aldığını, ihtiyaçları ortaya çıkmadan önce tahmin ettiğini fark ediyorum.

Telefonum çalıyor. Sonra tekrar çalıyor. Sonra art arda üç kez daha.

"Affedersiniz." Ekranı bakıyorum ve çenemin gerildiğini hissediyorum. Londra ofisimiz Thompson numaralarıyla ilgili büyük bir sorun keşfetmiş. Asya piyasaları açılmadan önce çözemezsek tüm anlaşmayı batırabilecek bir sorun. "Maalesef beyler, acil bir durum ortaya çıktı."

Kafamı kaldırdığımda Lucy'nin çoktan kapıya doğru ilerlediğini görüyorum, sanki duruşumdaki aciliyeti okumuş gibi. "Öğleden sonranızın geri kalanını yeniden planlayayım mı Bay Steele?"

"Yapın." Matthews ve arkadaşına dönüyorum. "Burada işimiz bitti."

Çok uzun bir gece olacak.

Bilgisayarına dönüyorum, finansal modelleri açmaya başladım bile. Arkamda, Lucy'nin bir şekilde herkesin aniden sona eren toplantılarının kendi mükemmel fikirleri olduğunu hissetmesini sağlayarak, göçü etkin bir şekilde idare ettiğini duyuyorum.

Ekranımdaki rakamlar en kötü korkularımı doğruluyor. Londra'daki aptalın biri yanlış dönüşüm oranlarını kullanmış. Tüm varlık değerlemesi milyonlarla ifade ediliyor. Eğer biz düzeltmeden önce bu ortaya çıkarsa, Thompson anlaşması ölür. Thompson'ın yönetim kurulu Londra saatiyle sabah 9'da toplandığına göre.

"Programını yarın sabaha kadar boşalttım," diyor Lucy, elinde yeni bir yığın çıktı ile masama gelerek. "Londra'nın CFO'su şu anda arıyor. Ekipleriyle koordinasyonu benim sağlamamı ister misiniz?"

"Hayır. Bu modelleri analistlerimize götürün. Bir saat içinde revize edilmiş tahminleri istiyorum. Ve bu karmaşadan kimin sorumlu olduğunu bulun. Gece yarısından önce kovulmalarını istiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde hemen gitmedi. Onun yerine, programımı yeniden düzenlemeden hemen önce takındığı o hesapçı bakışla beni inceliyor.

"Ne?" Tersledim.

"Analiz en az üç saat sürecek," diyor sakince. "Belki de önce akşam yemeği sipariş etmeliyiz."

"Yemek için zamanım yok."

"Aslında Bay Steele, bence yemek *yememek* için vaktiniz yok."

Ekranımdan başımı kaldırıp ona kimin kimin için çalıştığını hatırlatmaya hazırım. Ama yüz ifadesinde beni durduran bir şey var. Korku değil. Öfkemden kaynaklanan olağan korku da değil. Sadece sakın bir kesinlik.

"Analistlerimiz en iyi işlerini korkmadıkları zaman yaparlar," diye devam ediyor. "Ve kan şekeriniz düştüğünde insanları daha fazla korkutmaya eğilimlisiniz. O yüzden." Masama bir şey koydu. "Michel Cluizel'den bitter çikolata. Yüzde seksen beş kakao."

Zarif siyah ve altın sarısı ambalajına bakıyorum. "Ofisimde çikolata bulunduruyorsun."

"Ödüllerin zor görevleri daha katlanılabilir hale getirdiğini görüyorum. Örneğin, Brutus adında bir köpek var. Ciğere olan zaafını keşfedene kadar tamamen kontrol edilemezdi-" Aniden durdu, boynunda bir kızarıklık belirdi.

"Beni bir köpekle mi kıyaslıyorsunuz, Bayan Pembroke?"

"Elbette hayır," diyor çabucak. Çok çabuk. "Demek istediğim, bazen küçük bir hoşgörü insanın odaklanmasını artırabilir. Sizininki bile."

Alınmalıyım. Ona yerini hatırlatmalıyım. Açıkça geri adım atmasına gülümseme dürtüsüyle kesinlikle savaştırmamalıyım.

Bunun yerine çikolataya uzandım. "Bana şu projeksiyonları getir. Bir de sokağın aşağısındaki şarküteriden sandviç falan al."

Gülümsüyor. "Hemen, Bay Steele."

BÖLÜM 6

LUCY

Mason Steele'in dünyasında fazla rahat olmaya başladım. Bir Çarşamba sabahı saat sekizde Helen'in masasında oturup, öğle yemeği öncesi herhangi bir erimeyi önlemek için takvimini yeniden düzenlerken mırıldanmamın tek açıklaması bu.

Sistemim harika çalışıyor. Canavarı Besleme Operasyonu başladığından beri tek bir kişi bile işten çıkarılmadı. Pazarlama ekibi toplantılardan önce anksiyete ilacı almayı bıraktı. Ve dün, yönetici katındaki dinlenme odasından boğuk hıçkırıklar yerine kahkahalar geldiğini duydum.

Ama rahatlık tehlikelidir. Rahatlık hata yapmanıza neden olur. Dün gece Brutus hakkında neredeyse çok fazla şey açıklamak gibi. Mason'ın gülümsememeye çalışırken yüzünün nasıl hafifçe yumuşadığını fark etmek gibi. Ya da adımı her söylediğinde karnımın nasıl döndüğünü fark etmek gibi.

Bunun geçici olduğunu unutmamalıyım. Bir hafta. Hepsi bu kadar. İşimi kurtaracak kadar para kazanmak için buradayım, New York'un en korkunç CEO'suna karşı uygunsuz duygular beslemek için değil.

Pahalı çikolataları yerken haksız yere muhteşem görünse bile.

Kapının çalınması tamamen uygunsuz düşüncelerimi böldü. Mason'ın sekreteri Jan, elinde bir

Bir barış teklifi gibi dumanı tüten bir fincan kahve.

"Barista yanlışlıkla fazladan mocha yapmış," diyor nazik bir gülümsemeyle. "Dün geceki krizden sonra işine yarayabilir diye düşündüm."

"Sen bir meleksin." Fincanı minnetle kabul ediyorum. Ağlamadan, işi bırakmadan ya da ofis malzemelerini fırlatmadan Makine'yle başa çıkabildiğim duyulduktan sonra tüm kat bana karşı daha nazik oldu.

"Bunu nasıl yaptın?" Jan masamın kenarına yerleşti. "Londra rakamları geldiğinde nadir görülen bir formda olduğunu duydum. Ama bugün gerçekten günaydın dedi. Birden fazla kişiye."

Omuz silkiyorum, Mason Steele'i yönetmenin sırrının birinci sınıf çikolata ve stratejik yemek zamanlamasında yattığını açıklamak üzere değilim. "Sadece şanslıydım sanırım."

"Şanslı mı?" Kaşlarını çatı. "Tatlım, sen hafta ortasına kadar çalışmayı başaran ilk geçici personelsin. Ve onun gerçekten dinlediğini gördüğüm tek asistansın. Bu şans değil."

Mason'ın toplantıdan erken gelmesiyle cevap vermekten kurtuldum. Onun kararlı adımlarının sesiyle tüm kat dikkat kesildi. Jan aceleyle masasına geri döndü. Üç kıdemsiz analist dinlenme odasına dalıyor. Hatta biri saksı bitkisinin arkasına saklanıyor.

Ama takım elbise ceketinin düğmelerinin açık olduğunu ve kravatının hafifçe gevşek olduğunu fark ediyorum. Dün geceki çikolata diplomasisinin kalıcı bir etkisi olduğunu gösteren işaretler.

"Günaydın, Bay Steele." Ayağa kalktım, tablet çoktan elimdeydi. "Paris ekibi ikinci çeyrek projeksiyonlarını bir saat önce gönderdi."

Masamda duraklıyor ve aramızdaki havada bir şeyler değişiyor. Bir an için dün gecedен bahsedebileceğini düşünüyorum - çikolatadan, Brutus'la ilgili kaymamdan, gece yarısına kadar Londra rakamlarını düzeltmek için yan yana çalışmamızdan. Ya da ona her yaklaştığımda kalbimin o kadar hızlı çarpmaya başlamasından... Ona karşı duyduğum uygunsuz çekimi fark etmemesi mucize olurdu.

Ama ifadesi dikkatle nötr kalıyor. "Projeksiyonlar mı?"

"Masanızda, öncelik sırasına göre işaretlenmiş. Ayrıca Tokyo saat yedide bir video görüşmesi talep ediyor."

"Altıya al."

Gülümsememi geri alıyorum. Toplantıları öğleden sonraya kaydirmayı önerdiğimde artık sorgulamıyor bile. Kudretli Mason Steele, stratejik planlama ve İsviçre çikolatası tarafından ustaca yönetiliyor.

"Bir şey daha var." Ölümcül silah olarak kaydedilmesi gereken o yoğun gri gözleriyle beni inceliyor. "Cuma akşamı bir etkinliğe katılmam gerekiyor. Bir tür yardım resepsiyonu gibi bir şey," diyor ve elini umursamazca sallıyor. "Mesai saati dışında olduğunun farkındayım ama sana orada ihtiyacım var. Sorun olmaz değil mi?"

Bana ihtiyacı mı var? Bu sözler üzerine kalbim kesinlikle yerinden çıkmıyor. "Elbette. Programı yönetmek için mi?"

"Beni idare etmek için." Ağzının köşesi seğiriyor. Kahretsin, güzel bir ağzı var. "Görünüşe göre, sen etraftayken masum sivilleri terörize etme olasılığım azalıyor."

"Oh." Gülümsememi engellemeye çalışmıyorum bile. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Kaba bir şekilde başını salladı. "Güzel. Sosyalleşmek pek bana göre değil. Beni olası halkla ilişkiler mayınlarından uzak tutacağına inanıyorum."

"Elbette, Bay Steele." Makine'nin bir hayır etkinliğinde insanlarla kaynaştığını hayal etmeye çalışıyorum. Bu düşünce hem ürkütücü hem de ilgi çekici. "Etkinlik nerede düzenleniyor?"

"The Met. Siyah kravat." İşkenceye mahkûm edilmiş gibi görünüyor. "Tam yedi."

"Halkla ilişkiler ekibinizle koordine edeceğim-"

"Uygun bir elbiseye ihtiyacın olacak. Resmi bir şey." Bunu sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi söylüyor, beni bir sosyete etkinliği için giydirmeyi teklif ediyormuş gibi değil. "Şirket kartına yaz."

"Buna gerek yok-"

"Öyle." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Thompson duyurusu için hazırlanan basın açıklaması taslağına bakmanı istiyorum. Hukuk departmanının versiyonu robotlar tarafından yazılmış gibi."

Cevap veremedi benden önce ofisine giriyor ve kendimi tam olarak neyin içine soktuğumu merak etmeme neden oluyor. Her türlü sosyal etkinlikten kaçınmasıyla ünlü Mason Steele ile bir akşam etkinliği mi?

Bu geçici iş tanımının bir parçası değil. Onu smokin içinde görme düşüncesiyle nabzımın hızlanması da öyle. Ya da ne tür bir elbisenin o gri gözleri onaylayarak karartabileceğini hayal etmem de.

Kendimi tutmalıyım. Bu sadece iş. Pazartesi günü Helen balayından dönecek ve ben de tadilat karmaşası ve evcil hayvan talepleriyle dolu gerçek hayatıma geri döneceğim.

Onu ofisine kadar takip ediyorum, elimde tablet, kolunda şık bir yardım resepsiyonuna katılma düşüncesi biraz başımı döndürüyor. Aslında kolunda değil, çünkü beni sadece sosyal etkinliklerinde yardımcı olmam için davet etti, randevusu için değil. Ama yine de... Hangi sıfatla olursa olsun, onunla birlikte The Met'te bir akşam için giyinip kuşanmayı düşündükçe içimde oluşan küçük heyecanı inkâr edemem.

Focus, Lucy. Basın bültenleri. İş dünyası. Havalı sosyal etkinliklere ve tek bir bakışıyla içinizi jöleye çevirebilecek yakışıklı milyardere değil.

Sonraki bir saat e-postalar, düzenlemeler ve Mason'ın kötü şöhretli öfkesinin giderek daha nadir görülen görüntüleriyle bulanık bir şekilde geçiyor. Birlikte sorunsuz bir şekilde çalışıyoruz, birbirimizin ihtiyaçlarını öngörüyoruz, tehlikeli derecede doğal hissettiren bir ritim oluşturuyoruz.

"Çok daha iyi," diyor basın bültenini üçüncü kez gözden geçirirken. "Son gözden geçirme için Hukuk bölümüne gönder."

Notu alıyorum ve bu rolde ne kadar rahat olduğumu kanıtlayan, giderek büyüyen görevler listeme ekliyorum. Çok rahat. Tüm kat bana bu görevdeymişim gibi davranmaya başladı.

Kalıcıymışım gibi, Mason'dan bir şey istediklerinde ilk bana geliyorlar, onun ruh haliyle ilgili şakalar yapıyorlar, kötü şöhretli tiratlarını bastırmak için hangi konferans odasının en iyi akustiğe sahip olduğu konusunda beni uyarıyorlar.

Benim bir sahtekâr olduğumu bilmiyorlar. Gerçek mesleğini özenle düzenlenmiş bir özgeçmişin arkasına saklayan acil bir dublör. Bazen bu gerçeği unutmak benim için de kolay oluyor.

"Hong Kong ofisi acil bir arama talep ediyor," diyorum suçluluk duygumu bir kenara iterek. "Ama saat yediye planlamıştım."

"Peki."

Takvimini yeniden düzenlemeye cüret eden son geçici çalışana zimba fırlattığı söylenen aynı adam şimdi tüm programını yeme alışkanlıklarına göre düzenlememe izin veriyor. Onu da en zor dört ayaklı müşterilerimi idare ettiğim gibi idare ettiğimi öğrenirse... Öğrenemez.

Sesi düşüncelerimi böldü. "Kensington Trust'tan o komisyoncu yine arıyor. Bu hafta üçüncü kez."

"Evet, Singapur'daki geliştirme anlaşmasıyla ilgili."

"Ona hayır de." Mason hayal kırıklığıyla elini saçlarında gezdiriyor ve mükemmel stilini bozuyor. Öğrendiğim kadarıyla bu hareket, yüzeydeki sorunun ötesinde bir şeylerden rahatsız olduğu anlamına geliyor. "Rakamlar sağlam görünüyor ama bir şeyler ters gidiyor."

Tereddüt ediyorum, teklifle ilgili kendi endişelerimi paylaşp paylaşmamayı tartışıyorum. Evcil hayvan otelinde yaptığım şey bu - başkalarının gözden kaçırdığı küçük işaretleri fark etmek. Bir köpeğin büyük bir sağlık sorunu ortaya çıkmadan önce nasıl hafifçe geri çekileceği gibi. Ya da bir sahibin kaygısının, evdeki sorunları itiraf etmeden günler önce evcil hayvanına nasıl telgraf çektiği gibi.

Ama burada o kişi olmamam gerekiyor. Ben sadece geçici olarak yönetici asistanlığı yapıyorum.

"Bayan Pembroke?" O delici gözleriyle beni izliyor. "Sizde o bakış var."

"Ne bakışı?"

"Bana duymak istemediğim ama muhtemelen bilmem gereken bir şey söylemeden hemen önce yaptığın bakış."

Gerçekten benimle dalga mı geçiyor? Sadece bu fikir bile aklımdaki diğer tüm mantıklı düşüncelerin beynimden uçup gitmesine yetiyor. Şimdi gülümseyerek, profesyonelliğimi yerinde tutmak için mücadele ediyorum.

"Belgelerini inceliyordum." Masasına yaklaşıp tabletimdeki dosyaları açıyorum. "Holding şirketlerini yapılandırma şekilleri bana şunu hatırlatıyor..." Paravan oyunlar ve karanlık hayvan yetiştiricileri hakkında bir şeyler söylemeden önce kendimi tutuyorum. "Daha önce gördüğüm modellere benziyor. Genellikle sorunları gizleyen türden."

Gözleri kısıldı. Öfkeyle değil, nabzımı hızlandıran o lazer odağıyla. "Göster bana."

Ona fark ettiğim kırmızı bayrakları gösteriyorum. Dairesel mülkiyet yapıları. Belirsiz iştirak isimleri. Üç aylık raporlarının çok mükemmel zamanlaması.

"Bunu Uyum'a gönder." Sesinde yeni bir nota var. Saygı mı? "Ve yönetici ekipleriyle ilgili bulabildiğin her şeyi bana getir."

"Geçmiş kontrollerine bu sabah başladım bile."

Uzun bir süre bana baktı. Bakışlarının ağırlığını fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum, normal nefes almamı zorlaştırıyor. Geçici olduğumu hatırlamamı zorlaştırıyor. Kalmayı ne kadar çok istediğimi görmezden gelmemi imkânsız kılıyor.

"Bu işte çok iyisin," diyor sonunda.

İltifat aramızdaki havada asılı kaldı. Çok basit kelimeler ama Mason Steele'den gelince muazzam hissettiriyor. Harvard MBA'lerini ağlatan aynı adam bana olağanüstü bir şey görüyormuş gibi bakıyor.

Geri çekilmeliyim. Aramıza biraz profesyonel mesafe koymalıyım. Ama onun çekimine kapılıyorum, bakışlarının yoğunluğu beni masasına yaklaştırıyor. Sabah güneşi elmacık kemiklerinin altında gölgeler boyuyor elmacık kemiklerini vurguluyor.

çenesinin güçlü çizgisi. Yakası her zamankinden biraz daha gevşek, boğazına kışkırtıcı bir bakış sunuyor. Aramızdaki mesafeyi kapattığımı, parmaklarımı saçlarına geçirdiğimi, ağzının görüldüğü kadar sert ve günahkâr olup olmadığını öğrendiğimi hayal ediyorum.

Hava olasılıklarla dolu gibi. Tehlikeyle. Gözleri bir saniyeliğine dudaklarıma kayıyor ve tüm vücudum sıcaklıkla doluyor. Eğer birazcık öne eğilseydim.

Üç gün daha. Sadece üç gün daha, sonra gerçek hayatıma dönebilirim. Geçici patronuma aşık olmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce.

Kapısının keskin bir şekilde çalınması büyüğü bozdu. CFO'su elinde imzalanması gereken acil yönetim kurulu belgeleriyle belirince hızla geri çekildim, neredeyse topuklarımda tökezliyordum.

Geri alınamayacak bir şey yapmaktan kurtulduğum için şükrederek masama çekiliyorum. Mason Steele'in diğer her şeyi yaptığı kadar yoğun öpüşüp öpüşmediğini öğrenmek gibi.

Ofisinin dışında ellerimi kızgın yanaklarıma bastırıyorum. Bu iş kontrolden çıkmaya başladı. Ben onun asistanı değilim. Tanrı aşkına, bir evcil hayvan oteli işletiyorum. Tadilatı bitirmek ve ayakta kalmak için bu haftaki maaşın her kuruşuna ihtiyacı olan bir evcil hayvan oteli.

Mason Steele'e karşı bir şeyler hissetmeyi göze alamam. Geçici olmasaydım neler olabileceğini hayal etmeme izin veremem. Onun yanında çalışmanın ne kadar doğru bir his olduğunu, nadiren gülümsemesinin kalbimi nasıl çarptırdığını ya da bu görev bittiğinde onunla vakit geçirmeyi ne kadar özleyeceğimi kesinlikle düşünemem.

Üç gün sonra.

Dikkatimi dağıttığı için minnettar bir şekilde işe dalıyorum. Bir saat e-postalar, aramalar ve takvim ayarlamalarıyla geçiyor. Ofisinin kapısı açıldığında birleşme dokümantasyonunun derinliklerindeydim. İçgüdüsel olarak doğruldum.

Kapı aralığında duraksıyor, neredeyse kararsız görünüyor - Mason Steele'in yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade.

"Le Bernardin," diyor aniden. "Bir masa tutuyorlar."

Ona göz kırpıyorum. "Pardon?"

"Öğle yemeği." Saatini kontrol ediyor, doğrudan bana değil başka bir yere bakıyor. "Bütün hafta yemeklerimi erteleyip durdun. Birinde bana katılsan iyi olur."

Ona bakıyorum, paralel bir evrene mi girdim diye merak ediyorum. Mason Steele öğle yemeği yemez. Mason Steele yemek boyunca çalışır, kahve ve gözdağı ile ayakta durur. Mason Steele kesinlikle geçici asistanını iş gününün ortasında Le Bernardin'e davet etmez.

Ama işte o, kudretli Makine, yemek yemek için işe ara vermemizi öneriyor. Herkesin içinde. Birlikte.

İşlerini sadece çok gerekli olduğunda yemek yiyerek yürütmesiyle ve ardından asistanının sözleşmeleri beş yıldızlı restorana götürmesiyle ünlü olan bu adam, gönüllü olarak masasından kalkıyor. Ve benden onunla gelmemi istiyor.

Göğsümde sıcak bir şeyler belirliyor. Programını uygun öğünlere göre dikkatlice düzenliyor, sadece kafein ve öfkeyle çalışmadığında biraz daha az korkutucu olmasını izliyordum. Ama bu? Bu onun kendine bakmayı seçmesi. Ve daha da şaşırtıcı olanı, beni de dahil etmeyi seçmesi.

"Tabii başka planların yoksa" diye ekliyor, sesi genellikle birinin özgeçmişini güncellemek üzere olduğu anlamına gelen o tehlikeli tonu alıyor.

"Hayır," diyorum çabucak. Belki de çok hızlı. "Başka planım yok." "Güzel. Reggie arabayı getirmeye başladı bile." O

Sanki beni yemeğe davet etmek ve şoförünü aramak tamamen görülmemiş olaylar değilmiş gibi. Sanki duyma menzilineki her kafa bize bakmak için dönmüyormuş gibi.

Tabletimi topluyorum ve ellerim titremediği için Őukrederek ayağa kalkıyorum. Mason'ın kaşları hafifçe atılıyor ve başını sertçe sallıyor. "İş yok. Sadece le yemeği."

"Oh. Tamam." Mason Steele'in asistanının masasındaki hiçbir şeyi kimse rahatsız etmeye cesaret edemeyecek olsa da tableti bir çekmeceye atıp hızla kilitliyorum.

Beni beklemesini beklemiyorum ama bekliyor, ben ceketimin düğmelerini ilikleyip aceleyle yanına giderken bana bakıyor. Ofis koridorunda ilerlerken o da benim hızımda yürüyor.

Daha asansörü yarılamaadan fısıltılar başlıyor. Mason Steele, gün ortasında ofisten mi ayrılıyor? Geçici asistanıyla mı? Bir keresinde iş gününün ortasında beş dakikalık kahve molası verdiği için birini kovan adamla aynı kişi mi?

Mason benim için asansörün kapısını tuttuğunda kıdemsiz bir analist dosyalarını düşürüyor.

İçeri giriyoruz ve ben hemen, yıkıcı bir şekilde alanın ne kadar küçük olduğunun farkına varıyorum. Sarhoş edici, pahalı kokulu parfümü havayı nasıl dolduruyor. Varlığı hissedilebilir bir enerji gücü gibi, beni ona yaklaştırıyor. Mermer ve aynaların aramızdaki elektriği nasıl güçlendirdiğini.

Kapılar kapanırken kendime *sadece le yemeği olduğunu* hatırlatıyorum. Ama kalbim dinlemiyor.

BÖLÜM 7

MASON

Le Bernardin'in şef garsonu beni ismimle selamladı. sıradışı. Ne sıradışı nasıl ne kadar çok ben fark ettim Lucy'nin Mekândaki en iyi masaya götürülürken yanımdaki varlığı. Diğer müşterilerin gözleri onu takip ediyor. Şef garson bize başıyla selam verdikten sonra yolu gösterirken kaşlarını hafifçe kaldırıyor.

Restoran, güçlü öğle yemekleri ve milyon dolarlık anlaşmalarla dolup taşıyor. CEO'lar, ünlüler, eski para - her zamanki kalabalık. Ama bugün her şey farklı hissettiriyor. Bugün buraya bir yönetim kurulu üyesinin gözünü korkutmak ya da bir rakibin gözünü korkutmak için gelmedim. Bugün sadece ofisim olmayan bir yerde Lucy'nin karşısında oturmak istiyorum.

"Şarap listesi, Bay Steele?"

"Listeye gerek yok. Bir şişe 2018 Domaine Ramonet Puligny-Montrachet alalım lütfen."

"Peki efendim."

Lucy odayı inceliyor ama buraya ilk kez gelen insanlarda gördüğüm o huşu ile değil. Bir bulmaca çözer gibi mekânı inceliyor, benim yaptığım gibi çıkışları ve trafik düzenini not ediyor. Programımı yeniden düzenlemeden hemen önce de aynı analitik bakışı takınıyor.

Su bardağına uzanıyor ve ben kendimi parmaklarının zarif hareketlerini izlerken buluyorum. Onun ile ilgili her şey zarif. Kontrollü. Yine de bir şey var

O cilalı yüzeyin altında sürekli dikkatimi çeken bir şey var.

"Mason Steele." Tanıdık, erkeksi ses tonu kaskatı kesilmeme neden oluyor. Damien Langley masamızın yanında duruyor, The Retreat'ten koyu saçlı arkadaşım her zamanki Savile Row takım elbisesi içinde kusursuz görünüyor. Önce Lucy'ye sonra da bana bakarken yüzündeki kurnaz ifade şaşkınlıktan çok bilgili bir ifadeye dönüşüyor. "Öğle yemeği molası mı veriyorsun? Dünyanın sonu gelmiş olmalı."

"Merhaba, Damien."

Meraklı ve değerlendirci bakışları Lucy'nin üzerine yerleşiyor ve orada kalıyor. Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum, her ne kadar asistanıma karşı sahiplenici bir tavır takınmaya hakkım olmasa da -hele ki asistanımın yerini dolduran geçici personel-.

"Damien Langley, bu Lucy Pembroke," diye bağıriyorum, hırlamamın onu uyarmak için yeterli olacağını umarak.

Damien ona elini uzattı. "Memnun oldum. Bu bir iş yemeği mi, yoksa..."

"Lucy benim kişisel asistanım," diye neredeyse homurdanıyorum ona.

"Geçici," diye ekliyor parlak bir şekilde, Damien'ın elini bırakarak. "Sadece bu hafta için."

"Ah, geçici." Ses tonunu değiştirmeden söylüyor ama bu kelimenin akşam karanlığında The Retreat'te yankılanacağını biliyorum. Bana attığı bakış da bunu doğruluyor.

"Senin ezmen gereken imparatorluklar yok mu Langley?"

"Akşam yemeğinden önce en az iki tane." Hafifçe gülümsemesi bundan çok keyif aldığını gösteriyor.

Tam o sırada, sommelier sanki gerginlik tarafından çağrılmış gibi masamızda beliriyor ve bin dolarlık Fransız beyazından bir şişe getiriyor.

Damien bunu nihayet çekip gitmek için bir işaret olarak algılayıp Lucy'ye başını sallıyor. "Arkadaşım Mason'ın garsonları terörize etmesine izin vermemeye çalış. Ya da senin."

Lucyona kibar bir gülümseme sunar. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım, Mr. Langley. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

En sevdiği köşe masasında beklettiği yarım düzine gergin görünümlü takım elbiselinin yanına gitmek için uzaklaşırken arkadaşımın bana attığı sinsi bakışı kaçırmıyorum. Her ne kadar Makine olarak ünüm benden önce gelse de, Damien Langley de hiç fena değil. Yakışıklılığı ve atletik yapısı restorandaki tüm kadınların başını döndürürken, masaların etrafında toplanmış ve zarif bara yaslanmış erkekler, sanki gördüğü her şeyin sahibiymiş gibi etrafta sinsice dolanmasını izlemekten kendilerini alamıyorlar.

Boğazımı temizliyorum, Lucy'nin tüm dikkatini bir kez daha üzerime çektiğim için mutluyum. Sommelier onayım için bir şarap örneği doldurdu, ben de bir yudum alıp başımla onu selamlıyorum. O Lucy için bir kadeh doldururken, Lucy masanın diğer tarafından başını bana doğru eğiyor.

"Bay Langley ile arkadaş mısınız yoksa rakip mi?"

Kıkırdıyorum, cevap vermeden önce garsonun sözünü bitirip gitmesini bekliyorum. "Bu güne göre değişir. Damien ve ben birkaç yıl öncesine dayanıyoruz. Manhattan'da aynı özel kulübe üyeyiz."

"Ne tür bir kulüp?" diye soruyor, sonra hemen daha iyi düşünüyor gibi görünüyor. "Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez. Size kişisel sorular sormamalıyım."

"Hayır, sorun değil. Bu resmi bir iş yemeği değil, o yüzden birkaç kişisel soru sorabilirsin. The Retreat, belirli bir finansal statüye sahip beyler için özel bir kulüp."

"Ah. Milyarder erkekler kulübü o zaman?" Gözleri şarap kadehinin kenarından nazik bir alaycılıkla parlıyor ve bu manzara karşısında içimden bir şeyler ısınıyor.

"Öyle bir şey, evet." Pürüzsüz beyaz şarabın tadını çıkarıyorum, karşımda oturan ilgi çekici ve güzel kadına yüzlerce soru sormak için can atıyorum, son derece uygunsuz olmasa da hepsi kişisel nitelikte. Zararsız bir şeyde karar kılıyorum, kendimi birden fazla yönden hızlandırmaya çalışıyorum. "Peki ya siz? Üye olduğunuz kulüpler ya da iş dışında ilgilendiğiniz şeyler var mı?"

Cevap vermeden önce biraz tereddüt ediyor. "Senin Retreat'in kadar heyecan verici bir şey değil. İki ayda bir halk kütüphanesindeki kitap kulübüne gidiyorum, bu sayılır mı?"

Sırıtiyorum, yüzümde o kadar yabancı bir his var ki yanaklarımın çatlamaması bir mucize. "Okumak saygıdeğer bir ilgi alanı."

Omuz silkiyor. "Sosyal hayatım oldukça uysal. Arada sırada birkaç arkadaşım ile takılıyorum, büyüdüğüm yer olan Bronx'ta ailemle vakit geçiriyorum. Pazar yemekleri. Bu tür şeyler."

"Aile derken, ebeveynler ve kardeşler mi, yoksa...?"

Yanaklarında hafif bir kızarma oldu. "Bay Steele, bekâr olup olmadığımı mı soruyorsunuz?"

Sorusunun doğrudanlığı beni hazırlıksız yakaladı ama bakışlarını tuttum. "Evet."

"Öyleyim." Ofiste hiç yapmadığı bir şekilde beni inceliyor. "Şimdi sıra sende." Bunu hafifçe söylüyor, ama rahat tonunun altında gerçek bir merak seziyorum ve bu kanımın damarlarımda daha sıcak akmasına neden oluyor.

"Ben de bekârim." Genelde özel hayatımdan bahsetmem, ya da bahsetmem ama ondaki bir şey bende her zamanki temkinli cevaplarımın ya da cevapsızlıklarımın ötesinde bir detaylandırma isteği uyandırıyor. "İlişkiler... benim için karmaşık. Benim konumumdaki herkes için sanırım."

Şarabından bir yudum aldı. "Güven sorunları mı?"

Onun içgörüsü ve bunu dile getirme isteği beni şaşırtıyor. "Temkinli olmayı öğrendim diyelim. İnsanlar her zaman göründükleri gibi değiller."

"Hayır, sanırım değiller."

İfadesinde bir şeyler titriyor; o kadar çabuk kayboluyor ki neredeyse kaçıracağım. Servis görevlisi siparişlerimizi almaya geliyor ve ben de sevgili Lucy Pembroke hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye devam edebilmek için onun gitmesini beklemek zorunda kalıyorum.

"Bronx'ta büyüdüğünüzden bahsetmiştiniz. Büyük bir aile mi?"

"Hem de çok. Üç kardeş, sayamayacağım kadar çok kuzen." Onlardan bahsederken yüzü aydınlanıyor. "Annemle babam hâlâ bizi büyüttükleri evde yaşıyor. Babam tesisat işi yapıyor, annem de ofis işleriyle ilgileniyor. Pazar akşam yemeği zorunludur - evli kardeşlerim bile çocuklarıyla gelir."

Sesindeki sıcaklık içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Annem öldükten sonra gömdüğümü sandığım bir şey, babam sadece birkaç yıl önce beni takip etti, bana boş evlerden ve korumam gereken bir mirastan başka bir şey bırakmadı.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Nerede büyüdün?" "Burada, şehirde. Park Avenue'da. Tek çocuk." Bir tane alıyorum bir yudum şarap. "Trinity School, sonra Yale, Harvard MBA. Yol her zaman açıktı."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor."

Sesinde acıma yok, sadece beni hazırlıksız yakalayan aynı doğrudan içgörü. "Ailem vardı. Ta ki sahip olamayana kadar. Kanseri annemi ben on altı yaşındayken aldı. Babamı..." Duraklıyorum, anılar hala keskin. "Beş yıl önce kalp krizi geçirdi. Ertesi gün CEO'luk görevini devraldım."

"Yirmi yedi yaşında taşımak için oldukça büyük bir yük," diyor yumuşak bir sesle.

"Yönetim kurulu bunu kaldırabileceğime ikna olmadı." Eski öfke yükseliyor, tanıdık ve soğuk. "Ama beş yıl içinde şirketin değerini ikiye katladım."

"Ne pahasına?" Sorusu sessiz ama doğrudan. Hemen cevap vermeyince devam ediyor. "Sahip olduğun ama muhtemelen hiç ziyaret etmediğin tüm o mülkler. Çalışarak geçirdiğin tatiller. Makine hiç durmuyor, değil mi?"

Masanın üzerinden onu inceliyorum, beni ne kadar doğru okuduğunu görünce irkiliyorum. "Araştırmanı yapmışsın."

"Gözlemciyimdir." Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Bu benim işimde çok işe yarıyor."

"Peki tam olarak ne iş yapıyorsun?" Öne doğru eğildim. "Özgeçmişiniz önceki pozisyonlarınız hakkında oldukça... muğlak."

Şarabından dikkatli bir yudum aldı. "Çoğunlukla müşteri ilişkileri. Küçük ofis yönetimi rolleri. Steele Technologies'i yönetmek kadar heyecan verici bir şey yok."

İşte yine bir şeyler sakladığını hissediyorum. "Kaçamak cevaplar veriyorsun." Kelimeler niyet ettiğimden daha yumuşak çıkıyor.

"Öyle mi yapıyorum?" Yanaklarında bir renk parlaması oldu. "Öyle görünüyorsa özür dilerim. Sanırım Dottie'nin - şirketinizin kullandığı geçici iş ajansının sahibi- teyzem olduğunu daha önce söylemem gerekirdi. Bu görev oldukça ani bir şekilde ortaya çıktı ve Dottie Teyze bu kadar kısa sürede uygun başka bir aday bulamadı."

Onaylarcasına homurdandım. Bu itiraf bazı şeyleri açıklıyor ama her şeyi değil. Hâlâ sakladığı bir şeyler var ama umurumda olmadığını fark ediyorum. Parlak varlığı, bana bir portföyden ziyade bir insan olarak gösterdiği gerçek ilgi sarhoş edici.

Ben daha fazla üstelemeden konuşmayı ustaca değiştiriyor. "Bana şirketi nasıl devraldığınızı anlatın. Babanın rolünü aniden üstlenmek çok zor olmalı."

"Yoğun kelimesi bunu anlatmaya yetmez. İlk yıl..." Sunucumuz mezelerimizi getirdiğinde duraksıyorum - onun için taban, benim için geyik eti. "İlk yıl, günde yirmi saat çalıştım. Çoğu gece ofisimde uyudum. Henry Steele'in CEO olmaya çalışan oğlu olmadığımı kanıtlamam gerekiyordu."

"Peki ya şimdi?" Balığının tadına bakıyor. "Kendini kanıtlamaktan fazlasını yaptın. Ama tek istediğin bu mu?"

Bu soru eve istediğimden daha yakın. "Başka ne var?"

"Hayat mı? Aile? Bir sonraki birleşme ya da satın almanın ötesinde bir şey mi?" Şarabından son yudumu alıyor ve kadehini yere bırakıyor. Bakışları küçük, samimi masamızın diğer ucundan benimkileri arıyor. "O köşe ofisin dışında koca bir dünya var." Yumuşak sesinde yargılama yok, sadece

nazik bir merak. "En son ne zaman gerçek bir tatile çıktın?"

Aslında hatırlayamıyorum, bu da muhtemelen yeterli bir cevap. Sessizliğim uzadıkça gülümsüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sole'sinden bir ısıruk daha alıyor ve kendimi yutkunurken boğazının zarif çizgisini izlerken buluyorum. "Makine hiç dinlenmiyor, değil mi?"

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey - hiçbir şekilde alaycı değil, gerçek bir ilgiyle - ona hiç kimseye söylemediğim şeyleri söyleme isteği uyandırıyor. Babamın mirasını yaşamanın baskısı hakkında. Paylaşacak bir aile olmadan başarının boşluğu hakkında. Onun çalışanlarla nasıl etkileşime geçtiğini görmek, korku ile yönetmekten başka bir yol olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Benim yöntemim işe yarıyor," diyorum ama kelimeler her zamanki inandırıcılığından yoksun. "Şirket her zamankinden daha güçlü."

"Peki ya Mason Steele? O daha mı güçlü? Yoksa sadece..." Tereddüt ediyor, sonra arzulamaya başladığım o açık sözlülükle devam ediyor. "Yalnız mı?"

Kimse benimle böyle konuşmuyor. Kimse cesaret edemez. Ama öfke yerine başka bir şey hissediyorum. Tehlikeli bir şey. "Burada fazla oyalanmamalıyız," diye cevap veriyorum, geyik etimi dilimleyerek. "Hâlâ ofiste bizi bekleyen işler var."

Başını sallıyor, bakışlarını kaçırıyor ve balığına geri dönüyor.

Yemeklerimizi yüklü bir sessizlik içinde bitiriyoruz. Cevap vermem için beni zorlamıyor ama sorusu aramızdaki havada asılı kalıyor. Zarif hareketlerini izliyorum, saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırışını, şarabını yudumlarken boğazının nasıl hareket ettiğini.

Onunla ilgili her şey içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyor. Geçici bir asistanla olmaz. Sadece birkaç gündür tanıdığım bir kadınla değil.

Hesabı işaret ediyorum, kalmasını istemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce aramıza mesafe koymam gerekiyor.

bu hafta. Ya da beni daha fazla etkilemesine izin vermeyeceğim.

Arabayı beklemek tam bir işkenceydi. Lucy'nin yanımdaki varlığı zorlukla karşı koyabildiğim bir cazibe ve kendimi kalçalarının yumuşak kıvrımına, boynunun kıvrımına bakarken yakalıyorum, onu kollarıma çekip o çıldırtıcı derecede seksi ağzını öpersem tadının nasıl olacağını merak ediyorum.

Reggie birkaç dakika içinde kaldırıma varıyor. Kapıyı açmak için koşturmasını beklemek yerine arka yolcu tarafını açıyorum ve Lucy'nin önce içeri girmesini işaret ediyorum. O koltuğa doğru ilerliyor ve ben de arkasından tırmanıp kapıyı niyetimden daha büyük bir güçle kapatıyorum. Varlığımın her zerresi onun farkındalığıyla titreşiyor, bende bu kadar zahmetsizce gördüğü gerçekler karşısında bastırılmış bir öfke duyuyorum.

Hareket ettiğimizde, arka koltukla Reggie arasındaki gizlilik perdesi güvenli bir şekilde kalktığında bana dönüyor. "Özür dilerim. Yalnız olduğunla ilgili söylediklerim tamamen uygunsuzdu. Çizgiyi aştım."

Ama çizgiyi aşmamıştı. Duvarlarımı yıktı, kendime bile itiraf edemediğim yönlerimi gördü. Ve bu beni kızdırmak yerine, onun için yanmama neden oldu.

"Lucy." Adı kaba bir şekilde çıktı.

Gözlerime bakıyor ve orada gördüğü şey nefesini kesiyor. Aramızdaki hava olasılıkla, ihtiyaçla çatırıyor.

Hareket ettiğimi hatırlamıyorum. Karar verdiğimi hatırlamıyorum. Ama aniden elim saçlarında ve ağzım onunkinde, aç ve çaresiz. Bana karşı erirken iniltiye dönüşen küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyor.

Öpücük derinleşiyor ve diğer her şey yok oluyor. Dudakları yumuşak, mükemmel, kanımı hızlandıran bir iç çekişle benim için ayrılıyor. Tadı pahalı şarap ve tehlikeli vaatler gibi. parmaklarım saçlarına dolanıyor, yok ediyor.

zarif bir kıvrım ve koyu renkli teller ellerimin üzerinden ipek gibi dökülüyor.

Daha yakına kayıyor, narin bir eli göğsümden yukarı kayarak kravatımın etrafında kıvrılıyor. Bu nazik çekiş içimde bir şeyleri gevşetiyor. Serbest kalan kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, daha da yakınlaşmasını istiyorum. Kıvrımları sertleşmiş açılara mükemmel bir şekilde oturuyor, sanki benim için yaratılmış gibi.

"Mason," diye ağzıma doğru nefes alıyor ve dudaklarından dökülen ismimin sesi damarlarıma ateş saçıyor.

Öpücüklerimi boğazına kadar götürüyorum, teninin kokusuyla sarhoş oluyorum, dokunuşumla titriyor. Kulağının arkasında onu nefessiz bırakan o noktayı bulduğumda parmakları omuzlarıma gömülüyor. Onunla ilgili her şey sarhoş edici - çıkardığı küçük sesler, içime doğru eğilmesi, bunu en az benim kadar çaresizce istiyor gibi görünmesi.

Araba bir trafik ışığı için yavaşladığında gerçeklik geri çöküyor. Geri çekiliyorum, ikimiz de zor nefes alıyoruz. Saçları dağınık, dudakları öpücüklerimden şişmiş, gözleri arzudan kararmış. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Ya da daha tehlikeli.

"Özür dilerim." Sesim kendi kulaklarıma bile gergin geliyor. "Bu..."

"Yapma." Titreyen parmaklarıyla saçlarını düzeltiyor. "Lütfen özür dileme."

Ama dilemek zorundayım. Çünkü üç gün içinde o gitmiş olacak ve ben sahip olamayacağım bir şeyi istemek zorunda kalacağım. "Bu bir daha olamaz."

Dudakları hala ayırık, onu tekrar tatmam için beni baştan çıkarıyor. Ama ofise yaklaştıkça araba yavaşlıyor ve aklım başıma geliyor. Ne halt ediyorum ben? O benim geçici asistanım. Bu uygunsuzun da ötesinde.

Araba durdu. Dışarı çıkmam, onun kokusundan, bana ne kadar mükemmel uyduğunu hatırlamaktan uzaklaşmam gerekiyor. Şu anda bana bakışından kaçmam gerekiyor, sanki saklamaya çalıştığım her yalnız gerçeği doğrudan görüyor gibi.

"Günün geri kalanında izin al," diyorum kabaca. "Git Cuma günü için bir elbise bul. Reggie seni gitmen gereken yere götürecekt."

O cevap veremedi arabadan iniyor, kontrolüm paramparça olmuş bir halde binama doğru ilerliyorum. Dudaklarım hala onun öpücükleriyle yanıyor. Ellerim hâlâ saçlarının ipeğini, teninin sıcaklığını hissediyor.

Makine kontrolünü kaybetmez. Makine arabaların arkasındaki geçici asistanları öpmez. Makine kesinlikle geri dönüp bunu tekrar yapmak için can atmıyor.

Ama hayatımda ilk kez, artık Makine olmak istemiyorum.

BÖLÜM 8

LUCY

Birkaç tane saatler içine Perşembe
günü, I yapmadım olmuştur mümkün
için

Bütün sabah konsantre oldum. Üç aylık raporlar gözümün önünde bulanıklaşırken aklım dün Mason'la Bentley'sinin arkasında yaptığımız öpüşmeye gidiyor. Dudaklarım hâlâ onun dudaklarının anısıyla karıncalanıyor, tenim ellerinin dokunduğu yerleri yakıyor. Daha önce de öpülmüştüm ama hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar yoğun, bu kadar ham bir ihtiyaçla.

Bir yığın kağıt masamdan kayarak yere saçılıyor. Harika. Sadece aşk hastası değilim, sakarlaşıyorum da. Onları toplamak için eğildiğimde, ayakkabıları görüş alanımda belirmeden bir saniye önce Mason'ın parfümü yüzüme çarpıyor.

"Bırak yardım edeyim." Sesi alçak ve samimi.

"Hayır, ben hallederim." O diz çökmeden önce kağıtları toplamak için çabalıyorum ama o çoktan orada, varlığı küçük alanda ezici. Son belgeyi bana uzatırken parmaklarımız birbirine değiyor ve tüm vücuduma elektrik yayılıyor.

"Teşekkür ederim," diye çabucak ayağa kalkmayı başarıyorum. Çok hızlı. Eli dirseğimi sabitliyor ve bu kısa dokunuş neredeyse beni çözüyor.

"Bayan Pembroke." Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor ama gözleri... Tanrım, gözleri erimiş. "Ofisime. Şimdi."

Kalbim kaburgalarımın çarparak onu takip ediyorum. *Sadece başka bir sabah toplantısı. Her zamanki gibi iş.*

Belki öpücükten bahsetmez bile. Belki rol yapabiliriz-

"Kapıyı kapatın lütfen."

Elim kapının kolunda hafifçe titriyor. Arkamı döndüğümde, olması gereken yerde, masasının arkasında değildi. Masanın kenarına yaslanmış, ceketinin düğmelerini açmış, kravatını hafifçe gevşetmiş. Bu rahat duruş onun gücünü azaltacak hiçbir şey yapmıyor. Aksine, bu darmadağınlık onu daha da yıkıcı kılıyor.

Kendimi normal nefes almaya zorluyorum. Mükemmel bir şekilde dikilmiş pantolonunun kalçalarını nasıl sardığına ya da geniş omuzlarının gömleğinin kumaşını nasıl gerdiğine bakmamak için. O güçlü ellerin saçlarıma nasıl dolandığını hatırlamamak için.

Çenesi sıkılı ve meşhur kontrolüyle boğuştuğunun işaretlerini tanıyorum. Makine, makine gibi kalmaya çalışıyor. Ama gözleri onu ele veriyor; karanlık, zorlukla kontrol altına alınmış bir arzu.

"Dün olanlar hakkında konuşmalıyız," diyor sonunda, sesi sert.

"Evet." Profesyonel görünmeye çalışıyorum. Bağlantısız. Sanki tüm bedenim ona dokunmak için can atmıyormuş gibi. "O zaman da söylediğiniz gibi, bu son derece uygunsuzdu. Katılıyorum Bay Steele. Ve davranışlarımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Eylemlerinizi mi?"

"Şey, ben..." *Ne yaptım?* Açlıktan ölüyormuşum gibi onu öptüm mü? Hayatım boyunca o anı beklemişim gibi ona karşı eridim mi? "Ben... katıldım."

"Katıldım," diye tekrarlıyor ve yüz ifadesindeki bir şey dizlerimin bağını çözüyor. Sesindeki kontrol kayboluyor. "Buraya gel, Lucy."

Beynim komutu işleyemedi ayaklarım hareket ediyor. Ulaşamayacağım bir yerde duruyorum, sanki beni yutmak istiyormuş gibi bana baktığı için nabzım hızla atıyor.

"Beni neyin delirttiğini biliyor musun?" Sesi tehlikeli derecede yumuşak. "Kariyerimi insanları okumak üzerine kurdum."

Zayıflıklarını, söyleyeceklerini bilmek. Herkesten on adım önde olmak." Masadan kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Sonra ofisime giriyorsun ve birdenbire okunan kişi ben oluyorum."

O yaklaştıkça nefesim kesiliyor. "Ben-"

"Sen görüyorsun. Makine'nin ötesini görüyorsun. Takım elbiselerin, şöhretin ve soğuk yüzün ötesini. Programımı yeniden düzenliyorsun çünkü öğle yemeğini atladığımda sinirlendiğimi biliyorsun. Ruh halimi tahmin ediyorsun. Ne zaman zorlayacağını ve ne zaman geri adım atacağını biliyorsun. Beni yıllardır tanıyan insanların öğrenmeye zahmet etmedikleri şeyleri dört gün içinde çözdün." Hayal kırıklığıyla bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ve bunu bana karşı kullanmak yerine, herkesin yaptığı gibi beni manipüle etmeye çalışmak yerine, sen... bunu işleri daha iyi hale getirmek için kullanıyorsun. *Beni* daha iyi yapmak için." Sesi neredeyse bir fısıltıya düşüyor. "İçimi görüyorsun. Bunu kimse yapamaz."

İtirafındaki kırılganlık nefesimi kesiyor. Bu Güçlü adam, etrafındaki herkesi korkutan bu doğa gücü, sanki tüm güce sahip olan benmişim gibi bana bakıyor. Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki ellerim titriyor. "Mason..."

Adını söylediğim anda kontrolünü kaybediyor. Akıcı bir hareketle beni kendine doğru çekiyor, ağzı umutsuz bir açlıkla benimkini kapıyor. Onun içinde eriyorum, elleri saçlarımın arasında kayarken parmaklarım kravatını kavırıyor. Tadı kahve, arzu ve çiğ ihtiyaç gibi.

"Bana durmamı söyle," diye hırlıyor dudaklarıma karşı.

Ona böyle bir şey söylemiyorum. Cevap olarak sadece inleyebiliyorum. Daha da yaklaşıyorum, nefesinin kesilmesine bayılıyorum. Ben ona doğru eğilirken elleri belimde sıkılaşıyor.

Öpücüğü derinleşiyor ve nerede olduğumuza dair tüm hislerimi kaybediyorum. Tek bildiğim ağzının sıcaklığı, ellerinin gücü, vücudunun benimkine karşı katı sıcaklığı. Bir tanesi

Elleri sırtımdan aşağı kayarak beni daha da yakınlaştırıyor ve arzusunun kanıtı karşısında nefesim kesiliyor.

"Lucy... Sana doyamıyorum." Boğazıma öpücükler konduruyor, ben de başımı geriye atıyorum, kendimi tamamen kaybediyorum. Dişleri nabız noktamı sıyrıyor ve bir başka ateşli iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum.

Sonra, ne yaptığımın farkına bile varmadan, elleri eteğimin kenarını yukarı iterken kravatını çözüyorum ve-

Dizüstü bilgisayarından gelen yüksek sesli bir zil sesi ikimizin de donup kalmasına neden oluyor. "Lanet olsun." Alnını benimkine yaslıyor, nefes alıyor

Sert. "Tokyo arıyor olacak."

Gerçeklik geri geldi. Onun ofisindeyiz. Dünyanın öbür ucundaki yöneticilerle bir video konferans yapmak üzereyiz ve o etkileyici bir ereksiyon yaşıyor.

Sert bir kahkaha attı. "En azından yüz yüze bir toplantı değil. Şu anki... durumumu açıklamak zor olabilir."

Titreyen ellerimle eteğimi düzeltiyor, kendimi toparlamaya çalışıyorum. Dudaklarım onun öpücüğünden dolayı şişmiş ve karıncalanıyor. Saçlarım darmadağınık, ensemdeki düzgün topuz sarkmış ve dağılmış. Tüm bedenim hüsrana uğramış bir arzuyla uğulduyor.

Geri adım atmaya çalışıyorum ama elleri belimde kenetleniyor. "Mason, toplantın..."

"Biliyorum." Ama bırakmıyor. Gözleri karanlık ve yoğun. "Seni bütün gün burada tutmak işkence olacak."

"Helen'in sekreterlik havuzundaki eski masasında çalışabilirim," diye zayıf bir teklifte bulundum.

"Cehennem gibi." Sonunda beni serbest bırakıyor ama bakışlarındaki sıcaklık beni yerime mıhlıyor. "Seni görebileceğim bir yere ihtiyacım var. Bu beni öldürse bile."

Dizüstü bilgisayarın zili tekrar çalıyor. Kravatını düzeltiyor, bir şekilde saniyeler içinde mükemmel bir şekilde toplanmış görünmeyi başarıyor. Öte yandan ben muhtemelen tam da olduğum gibi görünüyorum - az önce iyice öpülmüş bir kadın.

"Git," diyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Tokyo'yu iptal edip seni burada, masamda almadan önce."

Kulağa ne kadar hoş gelse de, titrek bacaklarımın üzerinde kapıya doğru koşuyorum ve elim kapı kolunda duraklıyorum.

"Ve Bayan Pembroke?"

"Evet?" Geri dönüyorum, muhtemelen hissettiğim kadar şaşkın görünüyorum.

Ağzının köşesi tehlikeli bir gülümsemeyle kalktı. "Bir dahaki sefere sözümüz kesilmeyecek."

Yanaklarımı sıcaklık basarken bile yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Masama kaçarken, görüntülü görüşme başlarken Mason'ın sesini duyabiliyorum kapıdan, her zamanki gibi sakin ve kontrollü. Sanki beni masasına alacağına söz vermemiş gibi.

Sanki beni arzudan çıldırtmıyormuş gibi. "Bayan Pembroke?" Onun sesi içinden geliyor. dahili telefon, son derece profesyonel. "Lütfen Asya pazarı projeksiyonlarını getirin."

Neredeyse gülecektim. Bunu gerçekten yapacak mıyız? O öpücükten sonra sadece patron ve asistanmışız gibi mi davranacağız?

Ama raporlarla birlikte ofisine girdiğimde, her santimiyle CEO'ydu, dikkati ekranını dolduran yüzlerdeydi. Sadece benimkilerle karşılaştığında gözlerindeki sıcaklık beş dakika önce olanlara ihanet ediyor.

Oh, Tanrım. Bu hayatımın en uzun günü olacak.

Sabahın geri kalanı cinsel gerilim ve kaçamak bakışmalarla dolu bir pus içinde geçiyor. Beni ofisine her çağırdığında, bedenim farkındalıkla uğulduyor. Ona belgeleri uzatırken parmaklarımın kazara birbirine değmesi elektrik yüklü hissettiriyor. Ama onu açık kapısından beni izlerken yakaladığım anlar gerçekten akıl sağlığımı test ediyor.

Mason hâlâ kendi dünyasını kontrol ediyor, imparatorluğunu yönetiyor.

-Sözleşmeler imzalıyor, telefonuna emirler yağıdırıyor, şirket ordusuna komuta ediyor. Ama artık dış görünüşünde çatlaklar var. Johnson'dan üç aylık raporu gözden geçirmesini isterken gerçekten "lütfen" demesi gibi. Ya da

Jan'a homurdanmak yerine ona kahve getirdiği için teşekkür ediyor.

Makine geliyor ve bunda benim de payım olduğunu bilmekten dolayı gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde ve ellerinin beni zar zor kontrol altına alınmış bir açlıkla okşadığını düşündüğümde hissettiklerim içimde gururdan daha derin bir şey uyandırıyor. Bu adamla boyumdan büyük işlere kalkıştım. Mason Steele'e aşık oluyorum ve bu konuda ne yapacağımdan emin değilim.

Buradaki görevimin bitmesine sadece bir buçuk gün kaldı. Bir buçuk gün boyunca onun geçici asistanıymışım gibi davranacağım. Ve sonra...

Sonra ne olacak?

Bu düşünce beni ayıltıyor. Ona hala kim olduğum ve gerçekte ne yaptığım hakkındaki gerçeği söylemedim. Dünkü sözleri zihnimde yankılanıyor: *İnsanlar her zaman göründükleri gibi değildir.* İroni benim için kayıp değil.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, işe odaklanmaya kararlıyım. Mason'a ve ona karşı artan hislerime takılmayı bırakmaya. Bakışlarını her üzerimde hissettiğimde tenimin nasıl karıncalandığını görmezden gelmeye.

Ekranımda yeni bir e-posta beliriyor; başka bir toplantı talebi. Ama açtığımda kalbim duracak gibi oluyor. Bu bir toplantı değil. Ondan gelen bir mesaj:

Saçların dökülüyor. Bu beni deli ediyor.

Boynumdaki asi saç tellerine dokunmak için bilinçsizce uzanıyorum. Açık kapısından beni izlediğini görüyorum, yüz ifadesi umutla kararmış.

Cevap vermemeliyim. İşime odaklanmalıyım. Ben-

Parmaklarım yazmaya başladı bile: *Belki de en başta berbat etmemeliydin.*

Cevabı hemen geliyor: *Saçına yaptığım tek bir şeyden bile pişman değilim. Ya da daha sonra yapmayı planladığım.*

Vücuduma ısı doluyor. Bu adam benim ölümüm olacak. benden.

"Lucy?" Resepsiyondan Alice masamda beliriyor ve beni öyle bir şaşırtıyor ki neredeyse dizüstü bilgisayarımı parmaklarımın üzerine kapatıyorum. "İyi misin? Kızarmış görünüyorsun."

"İyiyim!" Sesim çok yüksek çıkıyor. "Ben iyiyim. Sadece... burası sıcak."

Günün geri kalanı lezzetli bir işkence gibi geçti. Mason beni ofisine her çağırdığında, kendime binada yalnız olmadığımızı hatırlatmak zorunda kalıyorum. Açık kapısından tüm yönetim katının bizi görebileceğini.

Saat altıda telefonu çalıyor. Yüz ifadesinden, mesai sonrası için konuşulmamış planlarımızın raydan çıkmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Acil yönetim kurulu toplantısı," diyor ceketini silkerek ofisinden çıktığında. Gözleri benimkilere kilitleniyor, hayal kırıklığına uğramış bir vaatle dolu. "Şehir merkezinde. Geç kalabilirim."

"Elbette." Hayal kırıklığıma rağmen profesyonel görünmeye çalışıyorum. "O zaman yarın sabah görüşürüz, Bay Steele."

Masamda duraklıyor, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçalıyor. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Sonra gitti ve beni ona ne kadar aşık olduğumu düşünmeye bıraktı. Yarın benim son günüm. Ondan sonra ya gerçeği öğrendiğinde onu tamamen kaybedeceğim ya da daha kötüsü.

Kimseye güvenmemek konusunda onu haklı çıkarmış olacağım.

BÖLÜM 9

MASON

Onu izlemeden duramıyorum.

Ofisimin kapısı açıkken masamda oturmuş, Lucy'nin çalışma masasındaki hareketlerini izliyorum. Raporları okurken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırışını. Yanına uğrayan herkese nasıl gülümsediğini, içtenlikle gülümsediğini. Ve uğramaya devam ediyorlar, son gününde ona iyi dileklerini iletmek için sürekli bir personel akını geliyor.

Benim onunla son günüm.

Masamdaki kağıtları karıştırıyorum, dışarıdaki sessiz konuşmaları dinlerken çalışıyormuş gibi yapıyorum.

Muhasebeden Peters, "Finans toplantımdan önce mide ilacına ihtiyaç duymadığım ilk hafta," diyor.

İdari asistanlardan Karen, "Dün gerçekten de 'günaydın' dedi," diye ekliyor. "Neredeyse bayılıyordum."

Birlikte gülüyorlar ve göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Beş gün. Beş gündür burada ve ofis şimdiden daha sıcak, daha hafif hissettiriyor. İnsanlar kapımın önünden ürkmeden geçiyor. Altan alta devam eden gerginlik kalktı ve yerini tehlikeli bir şekilde mutluluk gibi hissettiren bir şeye bıraktı.

Ve ben de bağışık değilim. Makine çatlaklar oluşturuyor, kenarları yumuşuyor, unuttuğumu sandığım şekillerde canlanıyor. ihtimali geri dönme benim dikkatle

Onsuz bir varoluş emri boğazımı düğümlüyor.

"Bayan Pembroke?" Onu tekrar çağırmaya dayanamayarak dahili telefonu kullanıyorum. "Thompson'ın satın alma dosyalarına ihtiyacım var."

Birkaç saniye sonra kapımda belirdi, her zamanki gibi zarif ve sakindi. "Özellikle hangi bölüm?"

Dosyaların tam önümde olduğunu fark ediyorum. "Varlık değerlemeleri."

"Elinde tuttukların mı?" Gözleri eğlenceyle parlıyor.

Yakalandım. Boğazımı temizliyorum. "Evet. Pekâlâ. Madem buradasın, son rakamları gözden geçirmeliyiz."

O mükemmel duruşuyla karşımda oturuyor, tableti hazır, tamamen profesyonel. Sanki onu buraya çağırmak için neden sürekli bahaneler bulduğumu bilmiyormuş gibi.

"Dördüncü çeyrek projeksiyonları sağlam görünüyor," diyor, tüm işiyle. "Yine de fark ettim ki-"

Dışarıdan gelen bir başka kahkaha patlaması dikkatimi çekiyor. Hukuk bölümünden Anderson şu anda masasında, öğle yemeği için bir tür veda partisi düzenliyor. Hepsini ne kadar iyi kazandığının bir kanıtı daha.

"Seni özleyecekler," diyorum kendimi durduramadan.

Gülümsemesi yumuşuyor. "Ben de onları özleyeceğim. Onlar iyi insanlar." Duraksıyor, beni inceliyor. "Birileri onları Papirüs yazı tipini kullanmaktan korkutmuş olsa bile."

"Papirüs iğrenç bir şey."

"Tabii ki öyle." Nazikçe alay etmesi göğsümü ağrıtıyor. Bunu nasıl yapabildi? Her savunmamı atlattı, en uygunsuz anlarda gülümsemek istememe neden oldu?

"Bu geceki resepsiyon hakkında," diyorum, ona yalvarmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce konuyu değiştirmek için çaresizce

Kal. Masama bakarak gereksiz yere kâğıtları karıştırıyorum. "Elbise ücretinin geldiğini fark ettim."

Miktar beni şaşırtmıştı; mütevazı, siyah kravatlı bir davet için neredeyse muhafazakâr. Bir milyarderin siyah kartına erişimi olan başka herhangi bir kadın, üç kat daha pahalı bir şey bulma fırsatını değerlendirirdi. Ama Lucy değil. Onunla ilgili beklentilerime meydan okuyan bir şey daha.

"Bir şey buldum," diyor ve ifadesindeki muziplik nabzımın hızlanmasına neden oluyor. "Ama alacağın tüm bilgi bu kadar."

"Bir ipucu bile mi yok?" Ben öne hafifçe eğildim. "Renk? Stil?"

"Kesinlikle hayır." Gözleri eğlenceyle dans ediyor.

Eski ben, bu kadar küçük bir konuda bile karanlıkta bırakılmaktan nefret ederdi. Hâlâ sürprizlerden nefret ediyorum ama Lucy'nin bu küçük sırrı benim üzerimde tutmaktan zevk aldığını görmek, her durumu kontrol etme ihtiyacımın geri planda kalmasına neden oluyor. "Sanırım sabırlı olup beklemem ve randevumuzda görmem gerekecek."

"Randevumuz mu, Bay Steele?" Kaşları çatılıyor ama gözlerinde sıcak bir ışık parlıyor.

"Evet." Geri adım atmaya bile çalışmıyorum. "Son birkaç günü düşününce, bu geceki niyetimin işle bir ilgisi varmış gibi davranmak zor olurdu."

Yanaklarına yayılan kızarıklık, parmaklarımla izini sürmek istememe neden oluyor. Dudaklarımla. Yoğun bakışlarımla tekrar buluşmadan önce kısa bir süre aşağı bakıyor. "Bugün benim son günüm. Bu gecedен sonra artık senin asistanın olmayacağım."

"Mm." Sandalyemde arkama yaslanıp onu inceliyorum. "Talihsiz bir gerçek."

Kızarması derinleşiyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Gerçi seni ofisime çağırmak için bahaneler bulmak zorunda kalmadığımda verimliliğimin artacağı kesin."

"Sabahtan beri bunu mu yapıyordunuz Bay Steele?" Adımı söyleyiş biçimi damarlarıma sıcaklık gönderiyor. "Thompson dosyalarına gerçekten ihtiyacınız olduğunu sanıyordum. Benden on yedi kez istediniz."

Öne doğru eğildim, bundan çok fazla zevk alıyorum. "Belki de Helen'ı gelecek hafta başka bir tatile göndermeliyim. Yeni kocasıyla uzun bir balayından hoşlanacağını düşünmüyor musun?"

Lucy gülüyor. "Geçici asistanlarını korkutmayı gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Sadece bir tanesi."

Lucy'nin kahkahası azalıyor ama o bilmiş gülümsemesi kalıyor. Kokusu beni çıldırtacak kadar yakınımda, onun üzerindeki etkiyi de görebileceğim kadar yakınımda -hızlanan nefesi, yanaklarındaki kızarıklık. Tanrım, onu istiyorum. Arabadaki o ilk öpücükten beri onu istiyorum. Hatta ondan önce.

Ama bu farklı. Daha derin. Daha tehlikeli.

Parmaklarım masamın kenarını kazıyor. İmparatorluklar kurdum, rakiplerimi ezdim, acımasız ünümü kazandım. Ama bu kadın basit bir gülümsemeyle beni mahvediyor.

"İşe geri dönmen gerek." Sesim çakıl taşı gibi çıkıyor. "Unutmadan, kapının dışında bir kat dolusu insan varken ofisimdeyiz."

"Öyle miyiz? Fark etmemiştim." Küstahça sırtıyor, o parlak gözleri meydan okumayla dans ediyor.

"Tehlikeli birisiniz, Bayan Pembroke." Öne doğru eğildim, bana tam olarak ne yaptığını görmesine bir kalp atışı kadar kalmıştı. "Git. Hala sana gerçekten gülümseyecek bir şey vermeden gitmene izin verecek kadar kontrolüm varken."

Neredeyse süzülerek ofisimden çıkıyor ve beni dünyamı ne kadar alt üst ettiğine hayret etmek zorunda bırakıyor. Beş gün. Kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden olması beş gün sürdü. Ne istediğimi.

Çünkü bu sadece damarlarımda dolaşan bir arzu değil, gerçi Tanrı biliyor ya, ondan da çok var. Beni güldürme şekli. Duvarlarımın arkasından, olabileceğim adamı görmesi. Onun için olmak istediğim adamı.

Öğleden sonrasının geri kalanı toplantılar ve telefon görüşmeleriyle geçiyor. Kapımın ardından onu görüyorum, iyi dileklerini iletenlerin akınını o zahmetsiz zarafetiyle idare ediyor. Her güldüğünde göğsüm ağrıyor. Gelecek hafta ofisim onsuz bomboş görünecek.

Hayatım da boş görünecek. Param ve gücüm bana isteyebileceğim her şeyi sağladı ama şu anda ihtiyacım olan tek bir şey var. Ona. Sadece ofisimdeki varlığına değil, dünyama kattığı her şeye. Bana kendimle ilgili hiç sorgulamadığım şeyleri sorgulatması. Bana başarının insanlığımdan ödün vermek anlamına gelmediğini kendine özgü yöntemiyle göstermesi.

En önemlisi de, insanlara izin vermenin sizi zayıf yapmayacağını.

Hayatımda ilk kez, bir sonraki satın almadan, bir sonraki zaferden, Steele mirasına layık olduğuma dair bir sonraki kanıttan daha fazlasını istiyorum. Onun gülümsemesiyle başlayan sabahlar istiyorum. Onun kahkahalarıyla biten akşamlar. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Hayallerini, korkularını, beni çıldırtan o yaramaz ışıkla gözlerini neyin aydınlattığını.

İstediğim şey, basitçe söylemek gerekirse, Lucy Pembroke.

Hay sikeyim. Geçici asistanıma aşık oldum.

BÖLÜM 10

MASON

Beş dakika içinde saatimi üçüncü kez kontrol ediyorum, Yine de onu tekrar görmeme ne kadar kaldığını biliyorum. Bentley, direksiyonda Reggie'yle birlikte bilmediğim sokaklardan geçiyor ve her zamanki akşam rutinim olan e-postalarımı taramayı göz ardı ediyorum. Bunun yerine kendimi pencereden dışarı bakarken, Lucy Pembroke'u şekillendiren bu mütevazı, renkli mahalleyi seyrederken buluyorum.

Çocuklar park etmiş arabaların arasında futbol topunun peşinde koşturuyor. Bir grup kadın bir apartmanın merdivenlerinde kahve içerek sohbet ediyor. Müzik açık pencerelerden süzülüyor, farklı şarkılar ılık akşam havasında birbirine karışıyor. Tüm sokak hayatla, toplulukla, yıllarca kaçındığım türden bağlantılarla titreşiyor.

"Buradan sola dön, Reggie." Böyle profesyonelce olmayan bir detayı asla kabul etmesem de adresini ezberlemiştim. Smokinimin mükemmel tarzılığına rağmen yakam dar geliyor. Bir kadınla görüşeceğim için hiç bu kadar gergin olmamıştım... Kahretsin, hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Bentley süzülerek bakımlı bir dubleksin önünde durdu. Futbol topu tamponumuzun yanından sekerek geçiyor, ardından da pahalı arabayı fark etmeyen bir grup çocuk geliyor. Oyunlarına çok odaklanmışlar, bağırışları ve kahkahaları sokağı dolduruyor.

"Burada bekle," diyorum Reggie'ye, kaldırıma çıkarken papyonumu düzeltiyorum.

Kapısına yaklaşırken kalbim küt küt atıyor. Kapı açıldığında nefes almayı unutuyorum.

Lucy önümde duruyor ve zaman duruyor. Giydiği bordo elbise aldatıcı bir şekilde basit: kolsuz, derin bir V ağzının kurumasına yetecek kadar dekolte gösteriyor, ipek ayak bileklerine düşmeden önce kıvrımlarını sıyrıyor. Yüksek bir yırtmaç bronzlaşmış bacaklarını ve bacaklarını sonsuza dek uzatan topuklu ayakkabılarını ortaya çıkarıyor. Genellikle ofiste çok dikkatli bir şekilde kontrol edilen koyu renk saçları, omuzlarının üzerinden gevşek dalgalar halinde dökülüyor ve dolgun dudaklarındaki bir renk dokunuşu dışında hiçbir geliştirmeye ihtiyaç duymayan y ü z hatlarını çerçeveleyiyor.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

"Görünüyorsun..." Boğazımı temizlemem gerekiyor. Ter dökmeden milyar dolarlık anlaşmalar yapan Mason Steele doğru kelimeleri bulamıyor.

Gülümsüyor. "Sen de güzel görünüyorsun." Smokinimi incelerken gözleri parlıyor. "İsmarlama bir takım elbise için harika şeyler yaptığını düşünüyordum ama smokin giyen Mason Steele bir keşif."

"Tek gerçek vahiy sensin." Kendime engel olamıyorum. Eğilip dudaklarımı onunkilere değdirerek kısa bir öpücük konduruyorum, kollarımla onu sarıp kendime çekerken bile. Eğer mahallenin yarısı bizi izlerken onun önünde duruyor olmasaydık, şu anda içimde bir barut fıçısı gibi şişelenmiş olan tüm arzuyla onun ağzını almaktan kendimi alıkoyabileceğimden şüpheliyim. "Gidelim mi?"

Başını sallıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Bence gitsek iyi olur. Bayan Ramirez'e bir ay yetecek kadar dedikodu malzemesi verdik."

Araba mahalleden uzaklaşırken Lucy yanıma yerleşiyor. Bütün hafta ofiste yapmak için can attığım bir şeyi yaparak onun eline uzandım. Parmakları parmaklarımın arasından geçiyor, omzu kolumu okşuyor ve Reggie bizi şehre, Beşinci Cadde'deki müzeye doğru hızla götürürken rahat bir sessizlik içinde yolumuza devam ediyoruz.

Yirmi dakika sonra Met'e vardık. Fotoğrafçılar gelen konukları çekerken Lucy'nin elini kolumun kıvrımında durduğu yerde kendi elimle kapatıyorum. Genelde bu tür etkinliklerden ve uyandırdıkları ilgiden tamamen kaçınıyorum. Ama bu gece, Lucy yanımdayken, kameraların flaşları bile beni normalde olduğu gibi rahatsız etmiyor. Heyecanlı kalabalığın arasından geçerken elimden geldiğince kibar bir gülümseme takınıyorum.

"Mason!" Katherine Reynolds, hayır kurumunun yöneticisi, mavi ipekten bir örtü içinde aceleyle yanımıza geliyor. "Gerçekten burada olduğunuza inanamıyorum. Çok onur duyduk-"

"Merhaba, Katherine." Övgü dolu sözler söyleyeceğimi bildiğim için kestim. "İzninizle sizi eşimle tanıştırayım, Bayan Lucy Pembroke."

Yönetmenin coşkulu bir selamlamayla elini tutmasından önceki anda Lucy'nin bana attığı şaşkın ve memnun bakışları kaçırmıyorum. Eğer kendini farklı hissediyorsa, kimse bundan şüphelenmez. Diğer kadının elini sıkarken sakın bir şekilde gülümsüyor. "Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Reynolds. Ne güzel bir etkinlik."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlar Katherine. "Harika Bay Steele gibi insanlar olmasa çocuklar için yaptıklarımızın hiçbirini yapamazdık."

Lucy bana tekrar bakıyor, bu kez öncekinden daha da şaşkın. Gözlerinde bir soru var ama o daha sormadan etrafımız daha fazla katılımcı ve organizatörle çevriliyor. Yönetim kurulu üyeleri. Dernek patronları. Bağışçı dostlar. Hepsi varlığımdan duydukları şaşkınlığı ve memnuniyeti ifade ediyor.

Lucy'ye kalabalığın içinde rehberlik ederek ilerlemeye devam ediyorum ve onun ilgiyi ne kadar doğal karşıladığını fark ediyorum. Etrafımızı saran zenginlik ve güçten bunaldığına dair bir işaret yok. Sadece her şeye getirdiği o gerçek sıcaklık var.

Met'in büyük merdivenlerine doğru ilerliyor ve birlikte çıkıyoruz. Lucy'nin eli kolumun kıvrımında dururken, zarif kalabalığın arasından geçip eski

Sackler Kanadı ve Dendur Tapınağı. Antik taşlar, yükselen pencerelerden süzölen akşam ışığında parlıyor ve her şeyi sıcak, altın rengi bir pus içine alıyor. Kristal şampanya flütleri parıldıyor. Yaylı müzik mekanın içinde süzölüyor.

Bunların hiçbirini fark etmiyorum.

Lucy'nin muhteşem manzarayı seyrederken gözlerinin nasıl açıldığına odaklanmış durumdayım. Yanımda ne kadar mükemmel durduğuna. Bu gece burada benimle olmasından duyduğum gururlu memnuniyete.

"Çocuk hayır kurumlarıyla bu kadar ilgili olduğunu bilmiyordum," diyor bir başka iyi dilekçi uzaklaşırken usulca.

"Sessiz kalmayı tercih ederim." Onu tapınağın devasa sütunlarından birinin yakınındaki daha sessiz bir köşeye doğru yönlendiriyorum. "İş önemli. Reklam önemli değil."

"Kim derdi ki, font zevki tartışmalı olan her cazibenin korkusu aslında çocuklara karşı zaafı olan bir oyuncak ayıdır?" Gülümsemesi beni sürekli içine çeken o sıcaklığı taşıyor. "Sen iyi bir adamsın Mason."

"Özellikle değil," diye itiraf ediyorum, onaylayan bakışlarından gözümü alamıyorum. "Yine de keşke olsaydım dedirtiyorsun bana. Hayatımla ilgili pek çok şeyi yeniden değerlendirmemi sağlıyorsun Lucy."

Beni nasıl daha iyi bir hale getirdiğini anlatamadan Katherine Reynolds tekrar dirseğimde belirliyor. "Mason, senin için ön tarafta hazırız. Sunum başlamak üzere. Lucy'ye masanı gösterecek birini göndereceğim."

Katherine bir asistanı yanımıza çağırırken Lucy'nin kaşları kalkıyor. "Sunum mu?"

"Birazdan masada görüşürüz." Dudaklarımı şakağına değdirip sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum. "Bana bir dans ayır."

Katherine'i podyuma doğru takip ederken memnun gülümsemesi yüzümden silinmiyor. Hayatımda ilk kez, gerçekten

bu etkinliklerden birinde olmak istiyorum. Kendimin bu parçasını biriyle paylaşmak istiyorum.

Onunla her şeyi paylaşmak istiyorum.

Katherine mikrofona doğru ilerliyor ve ben de kendimi olacıklara hazırlıyorum. "Bayanlar ve baylar, Champions for Children'ın yıllık Koruyucu Melek resepsiyonuna hoş geldiniz..."

Konuşmasının çoğunu duymazdan geliyorum, onun yerine Lucy'yi izliyorum. Katherine vakfın son girişimlerini anlatırken Lucy'nin öne doğru eğilmesi, ilgilenmesi. Çocuk hastanesi kanadı. Eğitim programları. Gençlik merkezleri.

"Ve bu gece, bu hayallerin gerçeğe dönüşmesine vesile olan birini takdir etmekten onur duyuyoruz," diye devam ediyor Katherine. "Her ne kadar son beş yıldır davetlerimizi geri çevirmiş olsa da..."

Lucy'nin gözleri açıldıkça anlıyor. Bana bakıyor ve ifadesindeki gurur göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

"Koruyucu Melek Ödülü sahibimiz Bay Mason Steele'i sahneye davet ediyorum."

Müdürün boynuma taktığı madalyonu kabul etmek üzere kürsüye yaklaştığımda alkışlar tapınakta yankılanıyor. Topluluk önünde konuşmaya alışkınım ama bu farklı. Daha kişisel. Özellikle de Lucy izlerken.

Kısa tutuyorum. Vakfa teşekkür ediyorum. Yeni girişimlerden bahsediyorum. Ama gözlerim kalabalığın içinde onu bulmaya devam ediyor. Bana gülümsemesi tüm bunları - nefret ettiğim reklamı, genellikle kaçındığım ilgiyi- şimdi her şeye değer kılıyor.

"Gerçek kahramanlar her gün bu çocuklarla çalışan doktorlar, öğretmenler ve personeldir," diye bitiriyorum. "Ben sadece yardım edebildiğim için yeterince şanslıyım."

Daha fazla alkış. Daha fazla el sıkışma. Nihayet masamıza dönebilmem için saatler geçmesi gerekiyor. Lucy beni karşılamak için ayağa kalkıyor ve gözlerindeki bakış gecenin geri kalanını tamamen unutmama neden oluyor. Küçük yaylı çalgılar orkestrası çalmaya başladı ve birkaç çift dans pistine doğru süzülüyor.

"Gidelim mi?" Lucy'nin uzattığı eli tutarak soruyorum. Romantik, yavaş bir enstrüman geniş balo salonunu doldururken diğer çiftlerin arasında yerimizi alıyoruz.

"Koruyucu Melek mi?" Başını sallıyor, yerde birlikte dönerken gülümsüyor. "Benden bir şeyler saklıymuşsunuz Bay Steele."

"Size reklamın önemli olmadığını söylemiştim."

"Hayır." Bakışlarımı sıcak bir şefkatle ve daha derin bir şeyle tutuyor. "Ama sen önemlisin. Bu yanınız önemli. Beni bu akşamki özel gecenin bir parçası olmaya davet ettiğin için teşekkür ederim Mason. Bunu benim gibi birinin söylemesi komik gelebilir ama seninle gurur duyuyorum."

"Senin gibi biri mi?"

"Ben sadece Bronx'lu işçi sınıfından bir kızım ve güçlü bir CEO'ya onunla gurur duyduğumu söylüyorum." Bakışlarını başka yöne çeviriyor, yanaklarında renk yükseliyor. "Sana çok saçma geliyor olmalı."

"Bana bak." Gözlerimdeki gerçeği görmesini isteyerek çenesini hafifçe yukarı kaldırıyorum. "Fikirleri benim için önemli olan tek kişi sensin. Gerçek beni gören -ya da görmeye çalışan- tek kişi sensin."

Bakışlarımı tutuyor ve oradaki kırılganlık göğsümün ağrımasına neden oluyor. "Sadece... bir hafta önce birbirimizi tanıımıyorduk bile. Ve şimdi..."

"Ve şimdi hayatımı sensiz hayal edemiyorum." Bu sözler içimde bir yerlerden geliyor, hırsımın ve zaman içinde zenginliğimle orantılı olarak büyüyen derin güvensizliğimin ardına sakladığım bir yerlerden. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede bana katı kontrolümü nasıl gevşeteceğimi öğretti. Bana yeniden nasıl gülümseyeceğimi, nasıl güleceğimi öğretti.

Bana birinin kalbime girmesine izin vermenin, güvenmenin sorun olmadığını gösterdi. The Machine'in cilalı yüzeyinin altında bir şekilde gördüğü adam olmak istememi sağladı.

Müzik değişiyor ama biz birlikte sallanmaya devam ediyoruz, kendi dünyamızda kayboluyoruz. Sonsuza kadar böyle kalabilirim, ona sarılıp

Yakınlaştım, kokusunu içime çektim, üzerime tam oturduğunu hissettim.

"Mason." Sesi benim ismime takılıyor. "Her şey çok hızlı geliyor..."

"Biliyorum. Rahatsız olmanı ya da kararsız kalmanı istemiyorum. İşleri yavaştan almak istersen bana söyle."

"Hayır." Kaşları hafifçe çatıldı ve başını salladı. "Bunu istemiyorum."

"Güzel." Dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Bu gece benimle eve gel."

Başıyla onaylaması ihtiyacım olan tek şey. Dans pistini terk ediyor ve resepsiyondan olabildiğince hızlı ve gizlice çıkıyoruz. Dakikalar sonra arabamın arkasındaydık. Gizlilik ekranı açık ve Lucy'nin eli kalçamda duruyor. Hafif bir dokunuş kanımı tutuşturuyor. Reggie bizi çatı katına götürürken Beşinci Cadde'nin ışıkları renkli camların önünden kayıyor.

Onu öpmek istiyorum. Onu kucağıma çekmek ve kendimi onun içinde kaybetmek istiyorum. Ama şimdi başlarsam, duramam. Ve Lucy arabamın arkasında aceleyle sevişmekten daha iyisini hak ediyor.

Birkaç dakika içinde binama varıyoruz, sonra lobiden özel asansörüme doğru ilerliyoruz. Kapılar doğrudan çatı katımın fuayesine açılıyor. Dışarı çıktığımızda Lucy'nin eli hâlâ benim elimdeydi ve temasımız elektriklenmiş gibi hissettiriyordu. Bütün akşam ona dokunmak, ona gerçekten dokunmak için yanıp tutuştum ve işte şimdi buradayız.

"Size bir şey getireyim mi? Bir kadeh şarap, kokteyl?" Kelimeler boğuk çıkıyor. Oyalanıyorum, bir centilmen olmaya çalışıyorum ama Manhattan manzaramın fonunda onu o bordo elbisenin içinde görmek kontrolümü ciddi şekilde sınıyor.

Başını sallıyor, koyu renk gözleri benimkileri buluyor. "Hayır, Mason. Ben sadece seni istiyorum."

Kendimi tutmam için gereken tek şey bu. Onu kendime çekiyorum, ağzım tüm açılığımınla onun ağzını kapıyor.

geri çekiliyor. Tutkuma kendi tutkusuyla karşılık veriyor, ben onu en yakın duvara yaslarken parmakları saçlarımın arasında kayıyor.

"Lucy." Boynundan aşağı öpücükler bırakırken adı boğazında bir hırıltıya dönüşüyor. Bana doğru eğiliyor, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Bu ses beni çılgına çeviriyor. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Mırıldanıyorum, sesim kısık ve boğuk. "Seni aklımdan çıkaramıyorum. Tek düşündüğüm, tek arzuladığım sensin."

Bana bakıyor, gözleri geniş ve arzudan kararmış. "Biliyorum Mason. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Daha da yaklaşıyorum, bedenim onunkiyle aynı hizada, sıcaklığını, yumuşaklığını hissediyorum. Ellerim kıvrımlarının üzerinde dolaşüyor, her çizgisini, her hatlarını ezberliyor. Ağzını başka bir yakıcı öpücükle yakalıyorum, karşılık verdiğini, vücudunun benimkine doğru eğildiğini hissediyorum. Ellerim elbisesinin narin fermuarını buluyor ve ipeğin parmak uçlarımın altından kaydığını hissederek yavaşça aşağı çekiyorum. Elbise düşüyor, onu siyah dantel ve çıplak teninden başka bir şey bırakmıyor. Sütyeni, göğüslerinin dolgun kabarıklığını bir adak gibi yukarı itiyor ve aç bakışlarımdan amını örten tek şey siyah dantelin en ince çizgisi.

"Ah lanet olsun," diye homurdanıyorum, sesim ihtiyaçtan pürüzlü. "Çok güzelsin."

Onu kollarıma alıyorum, işleri istediğim gibi ağırdan almak için çok sabırsızım. Onu yatak odasına taşırken kollarını boynuma doluyor. Onu bembeyaz yorganın üzerine nazikçe yatırırken şehrin ışıkları teninde yumuşak bir parıltı yaratıyor. Kravatımı çekip çıkarıyorum ve neredeyse gömleğimi yırtıyorum, içimdeki tüm erkekler onu sahiplenmek için can atıyor. Aletim ihtiyaçtan zonkluyor, pantolonumun sınırlarını zorluyor. Lucy onları çıkarmamı izliyor, ereksiyonuma bakışları beni daha da sertleştiriyor.

Yatakta ona katılıyorum, vücudum onunkini kaplıyor. Onu derinden öpüyorum, bana karşılık verdiğini hissediyorum, teni altımda sıcak ve yumuşak, vücudu altımda kıvranıyor. Yukarı bakıyor

Bana baktı, gözleri güven ve arzuyla doluydu. "Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var Mason. Her şeyini istiyorum."

Bir inilti üzerine ellerim teninde geziniyor, dokunuşlarımın altında titrediğini hissediyorum. Sütyenini çözüp göğüslerini serbest bırakıyorum ve eğilip bir meme ucunu ağzıma alıyorum, dilim hassas tepe üzerinde geziniyor. Nefes nefese kalıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, vücudu benimkine doğru eğiliyor.

Çıkardığı yumuşak sesler beni şehvetten çılgına çeviriyor. Dudaklarımın altında titrediğini hissederek karnına öpücükler konduruyorum. Parmaklarımı külotunun kemerine geçirip aşağı çekiyorum ve dantelleri bir kenara atıyorum, gözlerim çıplak vücudunda geziniyor.

"Sen her şeysin," diyorum, sesim arzuyla kalınlaşarak. "İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeysin."

Elini uzatıyor, parmakları çenemde geziniyor. "Hiçbir şeyi seni istediğim kadar çok istemedim."

Biraz daha öpüşüyoruz, ta ki ikimiz de nefessiz kalana, kalplerimiz hızla çarpana, bedenlerimiz birbirimize duyduğumuz açlıkla titreşene kadar. Komodinden bir prezervatif alıp folyoyu yırtarak açarken parmaklarım beceriksizce hareket ediyor. Gözleri her hareketimi takip ediyor, nefesi hızlı, soluk soluğa geliyor.

Kendimi onun girişine yerleştiriyorum, sıcaklığını hissediyorum, ıslaklığına doğru kayıyorum. Aç bakışlarını tutuyorum, kalçalarımı ileri doğru itip yavaş, bilinçli bir hamleyle kendimi içine gömerken bana yansıyan güven ve arzuyu görüyorum.

Nefesini içine çekiyor, parmakları omuzlarıma gömülüyor. "Tanrım, Mason. Çok iyi hissediyorsun."

Bir an hareketsiz durup bana uyum sağladığını, vücudunun etrafımda sıkı ve sıcak olduğunu hissederken tek yapabildiğim tırtıklı bir inilti. Eğilip onu derinden öpüyorum, bana karşılık verdiğini, vücudunun benimkine doğru eğildiğini hissediyorum.

"Bana sanki benim için yaratılmışsın gibi uyuyorsun," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Çok doğru. Çok mükemmel."

Bacaklarını etrafıma sararak beni daha derine çekiyor. Hareket etmeye başlıyorum ve nefes alışları iniltiye dönüşüyor, parmakları sırtımı kazıyor, beni teşvik ediyor. Hızımı artırıyorum, onun benimle itme için buluştuğunu hissediyorum, vücudu benimkiyle mükemmel bir senkronizasyon içinde. Her itişte beni daha derine çektiğini hissediyorum ve her seferinde küçük bir nefes veriyor.

"Mason..." Sesi bir iniltiye dönüşüyor. Nefesleri itişlerimin ritmine uyuyor, her parçası benimle senkronize oluyor. "Sakin durma."

Sanki yapabilirmişim gibi, istesem bile. Onu hissederken, karşılıklı ihtiyacımızın artan yoğunluğunda kayboluyorum. Gittikçe artıyor, her itişte daha da sıkılaşıyor. Eğiliyorum, onu derinden öpüyorum, çaresiz küçük inlemelerini yutuyorum. "Benim için gel Lucy," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Etrafımda paramparça olduğunu hissetmeme izin ver."

Haykırıyor, çözülürken vücudu etrafımda sarsılıyor. Onun zevk içinde kaybolmuş görüntüsü beni uçurumun kenarına itiyor. Son, ürpertici bir hamleyle, dudaklarımda onun adı, kendi kurtuluşumu buluyorum.

Birlikte yere yığılıyoruz, vücutlarımız terden kayganlaşıyor, nefeslerimiz kesik kesik geliyor. Yan dönüp onu kollarıma çekiyorum, kalp atışlarının göğsümde yavaşladığını hissediyorum. Şakağına yumuşak bir öpücük konduruyorum, içimde sahiplenici bir korumacılığın kabardığını hissediyorum. Memnun bir şekilde iç geçiriyor, daha da sokuluyor ve ben de kollarımı onun etrafında sıkıyorum.

Bu duygu yeni, yabancı ama aynı zamanda doğru hissettiriyor. Uzun zamandır kalbimin etrafına duvarlar örmüştüm ama Lucy onları zahmetsizce aştı. Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim şeyleri istememi sağladı - bir eş, bir sırdaş, hayatımı paylaşacağım biri.

Ve hayatımda ilk kez, nedenini analiz etmek istemiyorum. Sadece bu ana, ona tutunmak ve asla bırakmamak istiyorum.

BÖLÜM 11

LUCY

Ertesi sabah Mason'ın yatağında uyandım, vücudum en zevkli yerlerinde ağrıyor. Şu anda her şey doğru geliyor. Vücudu benimkinin etrafında kıvrılıyor, sıcak ve katı, bir kolu sahiplenici bir şekilde belime sarılmış. Dün gece aklımdan lezzetli parçalar halinde geçiyor -elleri tenimin her santimini okşuyor, ağzı boğazıma yapışıyor, güçlü vücudu içime girerken adımı hırıldayarak söylüyor, sanki bana doyamıyormuş gibi.

Bana kendimi değerli hissettirmesi. Güzel. Değerli. Onun.

Gerçek dünya araya girmeden önce bu sessiz anların tadını çıkararak kucağına daha da sokuluyorum. Kudretli Mason Steele'in sarılmayı seven biri olduğunu kim düşünebilirdi ki? Ya da sözde Makine'nin böyle şefkatli, verici bir yanı olduğunu? Ama bu karmaşık, inanılmaz adamın sayısız katmanı olduğunu öğreniyorum.

Ve ona tamamen, geri dönülmez bir şekilde aşık olmam bir haftadan kısa sürdü.

Gözlerimi yavaşça açıyorum, sabah ışığı devasa yatak odasının iki duvarını saran tavandan tabana pencerelerden içeri süzülüyor. Şehir altımızda bir krallık gibi yayılıyor, Central Park pırıl pırıl kulelerin ortasında geniş bir vaha. Bordo elbisem yatak odasının yanındaki ipek havuzunda yatıyor.

İtalyan mermeri şömine, dün geceki tutkunun kanıtı. Mason'ın smokin parçaları, sonunda kendimizi bulduğumuz özel kral yatağa kadar iz bırakıyor.

Tek ses, uyumaya devam ederken nefes alış verişinin yavaş ve sabit ritmi. Ama sonra odanın öbür ucundan boğuk bir vızıltı gelmeye başlıyor. *Kahretsin. Telefonum.* Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, bu mükemmel anda hareket edemeyecek kadar memnunum. Ama akşam çantamın içinde vızıldamaya devam ediyor. Israrcı. Can sıkıcı.

İstifa etmiş bir iç çekişle Mason'ın kolunu dikkatlice kaldırıyorum ve günahkâr yumuşak çarşafın altından kayarak çıkıyorum. Kıpırdanıyor ama uyanmıyor, yüzü huzurlu bir uyku içinde. Halı kaplı zeminde ilerleyerek el oyması konsol masasının altında çantamı buluyorum. Işıltılı çantayı alıp telefonu arıyorum. Lanet olsun. Bu sabah Vince'ten üç cevapsız arama geldi ve şimdi yine arıyor.

Devasa en-suite banyoya girip kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Alan tüm dairemnden daha büyük, damarlı mermer ve cilalı krom, loş ışıktaki zar zor seçebildiğim bir oturma odasına uzanıyor.

"Alo?" Fısıldıyorum.

"Nihayet." Vince'in sesi kızgın geliyor. Sabırsız. "Dünden beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Neredesin? Mesaj bıraktım, mesaj gönderdim..."

"Özür dilerim, Vince. Senden kaçmıyordum," diye fısıldıyorum, dev aynadaki çıplak yansımanı yakalayarak. "Gerçekten çok meşguldüm, um... çalışıyordum."

"Cumartesi sabahı saat yedide mi? Annemin seni gönderdiği geçici işin dün bittiğini sanıyordum." Neyse ki daha fazla açıklama yapmamı beklemiyor. "Boş ver, önemli değil. Burada sorunlarımız var, Luce. Büyük sorunlar. Geçen hafta bulduğumuz şu çürük mü? Tüm doğu duvarına yayılmış. Ekibim burada bekliyor. Her şeyin içini boşaltıp yeniden mi inşa edeceğimize karar vermeliyiz."

kurtarabildiğimizi kurtarmaya çalışacağız. Her iki durumda da, pahalıya mal olacak. Kıçını ne kadar çabuk buraya getirebilirsin?"

"Kahretsin." Endişeyle kapıya baktım. "Şu an iyi bir zaman değil. Bugün daha sonra buluşabilir miyiz?"

"Bu bekleyemez, Lucy. Adamlarım iş başında, malzemeler teslim ediliyor ve senin onayın olmadan ilerleyemeyiz. Eğer buraya gelip bu konuda bir karar vermezsen, sen karar verene kadar şantiyeyi kapatmak zorunda kalacağız. Dün hiçbir şey yapmadan para alan sekiz adamım vardı."

"Lütfen çekip gitme, Vince. Sana ihtiyacım var." Mermer tezgâha yaslandım. "Birkaç saat içinde buradan uzaklaşabilirim. En kısa zamanda seninle buluşacağıma söz veriyorum."

Vince hattın diğer ucundan homurdanıyor ama ben onun birazcık da olsa gevşediğini hissedebiliyorum. "Pekâlâ, tamam. Ama sadece seni sevdiğim için. Sadece olabildiğince çabuk buraya gel. Ve Tanrı aşkına, bir dahaki sefere telefonuna cevap ver. Burada söz konusu olan senin işin."

"Biliyorum, Vince. Son zamanlarda yanında olamadığım için gerçekten üzgünüm. Yakında görüşeceğiz. Ben de seni seviyorum."

Felaket kıl payı da olsa önlendi. Rahatlamış bir şekilde içimi çektim ve aramayı sonlandırdım. Gitmem gerektiğini biliyorum ama yapmak istediğim son şey Mason'ın kollarının rahatlığını terk etmek ya da bu sabah birlikte geçirdiğimiz zamanı kısa kesmek. Banyodaki aynaya yansıyan yataktan kalkmış, delicesine mutlu halime bakıp sırıtiyorum ve Mason'ı yatağına döndüğümde uyandırmak için birkaç farklı yol düşünüyorum.

Kapıya uzanıp sessizce açarken hâlâ gülümsüyorum...

Ancak Mason'ın buzdan oyulmuş yüz ifadesiyle orada dikildiğini gördü.

"Vince kim?"

"M-Mason." Adı boğazımda düğümleniyor. Kapı aralığını dolduruyor, sadece boxer külotuyla bile muhteşem, ama

Ondan yayılan soğuk öfke geri adım atmama neden oluyor. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

"Yeterince uzun zamandır." Sesi cehennemi dondurabilir. Benimle saatlerce sevişen o şefkatli adamın tüm izleri gitmiş, yerini tehlikeli ve yaralı bir şey almıştı. "Başka bir adama ona ihtiyacın olduğunu söylediğini duyacak kadar uzun. En kısa zamanda onunla buluşmak için 'buradan gideceğini'. Onu sevdiğini." Çenesi sıkıştı ve ellerini iki yanında yumruk yaptığını gördüm. "Aptal olduğumu anlayacak kadar uzun."

"Düşündüğün gibi değil-"

"Hayır mı?" Sarmal bir öfke ve ölümcül bir zarafetle yaklaşıyor. Dün gece çok sıcak olan gri gözleri çeliğe dönuştü. "O zaman bana neden şafak vakti banyomda gizlice dolaşıp başka bir adamla gizli görüşmeler yaptığını açıkla. Benimle birlikte olduğun için görüşemeyecek kadar 'meşgul' olduğun bir adamla."

Midem bulanıyor. Bu mükemmel sabah nasıl bu kadar çabuk ters gitmiş olabilir? "Vince benim kuzenim." Kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Dottie halamın en büyük oğlu."

"Kuzenin." Gülüşü sert ve kesiciydi. "Tabii ki öyle."

"Evet! O benim müteahhidim. Evimi yeniliyor-" Duruyorum, birden neyi açıklamak üzere olduğumu fark ediyorum. Korku kanımı buza çeviriyor. "Vince, The Pawfect Stay'i yeniliyor. Benim iş yerimi."

Kaşları çatıldı. "The Pawfect Stay mi?"

"Bronx'ta lüks bir evcil hayvan oteli." Sesim kısık çıkıyor. "Sahibi benim."

"Bir evcil hayvan oteli." Kelimeler aramızda buz gibi eriyor. Geri çekildi, bir elini saçlarında gezdirdi. Sanki beni artık tanıımıyormuş gibi bana bakıyor. "Yani özgeçmişindeki her şey yalandı. Bunu biliyordum. Derinlerde bir yerde, biliyordum. Deneyimin. Niteliklerin. Herhangi biri doğru muydu?"

"İşletme diplomam var. Daha önce geçici işlerde çalıştım, üniversitede-"

"Dur." Kelime bir kırbaç gibi şaklıyor. Aklına başka bir şey gelince gözleri kısılır. "Sadece doğru muameleye ihtiyacı olan zaptedilemez köpek hakkındaki hikayen. Brutus'tu, değil mi?" Çenesinde bir kas kıpırdadı. "Beni böyle görüyordun, değil mi? İdare etmen gereken başka bir zor yaratık? Tanrım, ne kadar aptalmışım? Senin içini nasıl göremedim?"

"Hayır, Mason-"

"Gün içinde yemek yemeye zamanım olması için programda yaptığınız değişiklikler. Ruh halimi tahmin etme şeklin. Masanda lanet olası çikolataları saklaman ve onları bir tür ödül gibi benimle paylaşman." Gülüşü acı. "Sen benim asistanım değildin. Beni *idare ediyordun*. Beni yeniden eğitiyordun - sorunlu bir evcil hayvana yaptığın gibi. Tüm bunlar senin için bir tür şaka mıydı?"

Tanrım, onun bu şekilde tarif ettiğini duymak kulağa çok korkunç geliyordu. Elbette, bazı evcil hayvan eğitim tekniklerini onun üzerinde uygulamıştı, ama asla şaka olarak değil. "Bu değil-"

"Şirketime girmek için hile yaptın. Ofisime." Dün gece çok yumuşak olan gözleri kutuplaştı. "Ve yalan söylemeye devam ettin. Bu hafta her gün. Hatta sonra bile..."

Arkasını dönüyor, ama saklamaya çalıştığı acının parıltısını görmeden önce değil. "Sana güvendikten sonra bile. Hayatımın kimsenin görmediği kısımlarını görmene izin verdim. Dün gece seni resepsiyona getirdim. İzin verdim..." Elleri iki yanında yumruk yaptı. "Tanrım. Bana gerçeği söylemeyi planlıyor muydun? Yoksa haftan bittikten sonra benimle ne kadar iyi oynadığına gülerек ortadan kaybolacak mıydın?"

"Hayır! Mason, lütfen. Sana birçok kez söylemek istedim." Ama bahanelerim boş ve acınası geliyor. "İlk başta sadece tadilat için paraya ihtiyacım vardı. Sonra yakınlaşmaya başladık ve ben korktum-"

"Korkuyor musun?" Sert bir kahkaha attı. "Korkuyor muydun? Ben senin hayatıma girmene izin verdim. Benim dünyam." Onun sesi düşer

tehlikeli bir şekilde. "Benim yatağım. Sen bir yalanı yaşarken."

"Senin hakkında hissettiklerim gerçek." Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor. "Bunların hiçbirisi sahte değildi."

Ama artık çok geç olduğunu görebiliyorum. Duvarlar tekrar yükseldi, her zamankinden daha sert. Bu hafta onunla kaydettiğim her ilerleme, paylaştığımız her şefkatli an, aldatmacam tarafından yok edildi.

Komodine doğru yürüyüp telefonunu aldı. Parmakları ekranın üzerinde keskin, öfkeli dokunuşlarla geziniyor.

"Reggie aşağıda bekliyor olacak." Sesi yine saf CEO'ya benziyor; soğuk, küçümseyici. "Giyinmelisin."

"Şoförüne ihtiyacım yok." Sabit kalma çabama rağmen sesim titriyor. "Bir Uber çağıracağım."

Cevap vermiyor. Ben titreyen ellerimle kıyafetlerimi toplarken bana bakmıyor bile. Dün gece o kadar büyüğü hissettiren bordo elbise şimdi bir kostüm, aldatmacamın bir başka parçası gibi geliyor. Parmaklarım fermuarı karıştırıyor ve tam burada yıkılmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Sadece giyin. Çık dışarı. Sonra dağılabilirsin.

Ama bu şekilde nasıl giderim? Sahip olduğumuz her şansı yok ettiğimi bile bile sevdiğim adamdan nasıl uzaklaşırım? Bir saat önce onun kollarındaydım, hiç olmadığım kadar mutluydum. Şimdi yüzüme bile bakmıyor.

"Mason." Kalbim paramparça olsa da son bir kez denedim. "Senin için hissettiklerim... gerçek. Şimdiye kadar hissettiğim en gerçek şey."

Sırtı sertleşiyor ama arkasını dönmüyor. Dengesiz bacaklarımla özel asansörüne doğru yürüyüp içeri girdiğimde beni hiç fark etmedi. Tek başıma.

Kapılar kayarak kapanıyor ve sonunda gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Aynalı duvardaki yansımam zar zor tanıdığım bir kadını gösteriyor - makyajı akmış, saçları birbirine karışmış, gözleri harap olmuş. Beş gün. Bir kadına aşık olmak sadece beş gün sürdü.

Mason Steele.

Ve onu sonsuza dek kaybetmek için beş dakika.

BÖLÜM 12

MASON

T Yönetim katı verimli bir hassasiyetle çalışıyor. Hayır Gülüşmeler. Kahve istasyonunda uzun süren konuşmalar yok. Sadece klavyelerin sessiz dokunuşları ve kapalı kapılar ardındaki iş görüşmelerinin kısık sesi.

Helen üç gündür masasının başında, güneşten bronzlaşmış ve yeni evliliğinin verdiği mutlulukla adeta parlıyor, benim programımı ve sayısız diğer işleri güvenilir yetkinliği ve profesyonelliğiyle hallediyor.

Herkes tam da olması gerektiği gibi görevlerine odaklanmış durumda.

Düzene dönüşün tadını çıkarıyor olmalıydım. Bir zamanlar güç gibi hissettiren hassasiyet şimdi boş geliyor. Boş. Beni rahatlatması gereken yeniden tesis edilmiş sessizlik dişlerimi sıkıyor.

Bunun yerine, kendimi normale dönüşten mantıksız bir şekilde rahatsız olmuş buluyorum. Asistanımın evliliğinden memnun olması bile benim için bir rahatsızlık kaynağı. Onun neşesi beni rahatsız etmemeli, ama ne zaman ofisime bir bulutun üzerinde süzülüyormuş gibi girse kendimi kaşlarımı çatarken buluyorum.

Kimsenin mutluluğunu kıskanacak kadar aşağılık biriyim ama Lucy'yle yaşadığım olaylardan sonra hâlâ suratım asık. Onsuz geçen bu yeni haftanın üzerinden üç gün geçti ve ben hâlâ kendimi onun hızlı ayak seslerini dinlerken buluyorum.

Açık kapımdan içeri süzülen o parlak kahkaha için.

Lucy'nin hayatıma kattığı güneş ışığının herhangi bir ipucu için.

Telefonum bir takvim uyarısıyla çalıyor. Helen saat on bir buçukta birleşme güncellemesi planlamıştı ve benim de şimdi katılmam gerekiyordu. Ekrana bakıyorum ve Lucy'nin öğle yemeği öncesi meşhur öfkemin ortaya çıkmasını önlemek için bu toplantıları nasıl yeniden düzenlediğini hatırlıyorum.

Beni zor evcil hayvanlarından biri gibi idare etmişti. Bu düşünce hala gururumu incitiyor, ama şimdi, bunda kötü niyetli bir şey olmadığını kabul etmek zorundayım. Bir sorun gördü ve onu düzeltti. Her şeyin daha düzgün yürümesini sağladı. Beni daha iyi biri yaptı.

"Bay Steele?" Helen elinde bir yığın raporla kapımda belirdi. "Anderson, Thompson satın alma toplantısından önce bir dakikanızı rica ediyor."

Konuşmak için kendime güvenmediğimden elimi salladım. Hukuk bölümünden Anderson toplantılarımızdan önce Xanax'a ihtiyaç duyardı. Geçen hafta benim yanımda şaka bile yapmıştı. Şimdi ise ben yanından geçerken kusacakmış gibi bakıyor.

Makine tüm gücüyle geri döndü. Çalışanlarım benden yine korkuyor. Her şey olması gerektiği gibi.

Peki neden kendimden önemli bir parça eksikmiş gibi hissediyorum?

Pencereye dönüp Manhattan silüetine bakıyorum. Thompson anlaşması bugün kapanıyor. Lucy'nin kurtarılmasına yardım ettiği anlaşma. Son sözleşmenin her yerinde onun parmak izleri var. Tıpkı bu ofisin her yerinde olduğu gibi. Benim hayatımda.

Kanıt çekmecesini odanın öbür ucundan benimle alay ediyor. Pazartesi sabahı kalem ararken buldum. Pahalı çikolatalardan oluşan gizli zulası. Toplantılar uzadığında ya da anlaşmalar gerginleştğinde benimle paylaştığı türden. Ödül değil, şimdi fark ediyorum. Sadece küçük bağlantı anları. Birinin Makine'nin arkasındaki adamı görmesi. Yemek yiyip yemediğimi, kendimi çok zorlayıp zorlamadığımı önemseyen biri.

Bunca yıl itibarımı bir zırh gibi kuşandım. Acımasız bir verimlilik ve soğuk bir mantıkla duvarlar ördüm. Kendimi başarının fedakarlık gerektirdiğine inandırdım. İnsanların içeri girmesine izin vermenin göze alamayacağım bir zayıflık olduğuna.

Sonra Lucy ofisime girdi ve her şeyi değiştirdi. Her zaman kanıksadığım şeyleri sorgulamama neden oldu. Korkuyla hükmetmenin bir şirketi yönetmenin en iyi yolu olup olmadığı gibi. Korkulmak ve saygı duyulmanın gerçekten aynı şey olup olmadığı. Başarının diğer her şeyi feda etmek anlamına gelip gelmediği.

Hayatımda ilk kez, başından beri yanılıp yanılmadığımı merak ediyorum. Belki de hayatta bir sonraki satın almadan, bir sonraki zaferden, Steele mirasına layık olduğuma dair bir sonraki kanıttan daha fazlası vardır.

Yalnız kalmak - kalıcı ilişkilerden kaçınmak - çok uzun zamandır zırhımın bir parçasıydı, ama şimdi bunun beni yaşamaktan alıkoyup koymadığını merak ediyorum. Hiç kimsenin gerçek beni görmesine izin vermemiştim. Lucy'e kadar. Tüm savunmalarımı aştı.

Peki ben ne yaptım? Onu kendimden uzaklaştırdım. Lanet olsun. Ben bir aptalım.

"Efendim?" Helen tereddütle tekrar açık kapı aralığında belirdi. "Toplantı mı?"

Kravatımı düzeltiyorum ama Makine yerine oturmayı reddediyor. Artık üzerime tam oturmayan bir takım elbise giymişim gibi hissediyorum. Uzun zamandır oynadığım rolün içi aniden boşalıyor. Boş.

Çünkü artık ne kaçırdığımı biliyorum.

Geçtiğimiz birkaç günü Lucy'nin aldatmacasına kızarak geçirdim ama gerçek şu ki, o bana hayatımdaki herkesten daha fazla dürüstlük gösterdi. Mesleki geçmişiyle ilgili küçük gerçekleri saklamış olabilir ama kim olduğunu asla saklamadı. Sıcaklığı, mizahı, insanların içindeki en iyiyi görme yeteneği -benim içimde- tamamen gerçektir.

Peki ben ne yaptım? Açıklamasına izin vermeden onu dışarı attım. Gururumun ve güven sorunlarımın beni kör etmesine izin verdim.

tam yüzümün önünde. Daha iyi olmak istememi sağlayan bir kadın. Makine'nin ardındaki adamı gören ve orada bulduğu şeyden hoşlanan bir kadın.

Beni nasıl idare ettiğine o kadar takılmıştım ki en önemli kısmı kaçırmışım. Bunu önemseydiği için yapmıştı. Çünkü bende kurtarılmaya değer bir şey görmüştü.

Tanrım, her şeyi berbat ettim. Ve eğer bunu şimdi düzeltmezsem, başıma gelen en iyi şeyi kaybedebilirim.

"Toplantıyı iptal et, Helen. Günümün geri kalanını iptal et." "Ama Bay Steele-"

"Her şey beklemek zorunda," diyorum ona, çoktan harekete geçmiş ve ofisten çıkarken yanından geçip gitmişken.

"Yapmam gereken daha önemli bir şey var."

BÖLÜM 13

LUCY

(Hoş geldiniz içinBu Pawfect Kal." I ışın at
Bayan Henderson ve üç fino köpeği. "Her
zamanki
lüks süt hazır."

Kanişler yeni döşenmiş, ısıtılmalı İtalyan fayanslarımın üzerinde zıplıyor, elmas taklidi tasmaları kristal avizenin ışığını yakalıyor. Tadilat, mütevazı evcil hayvan otelimi tam da hayal ettiğim gibi, Manhattan'ın en şımartılmış evcil hayvanları için beş yıldızlı bir tatil köyüne dönüştürdü.

"Lucy, hayatım." Bayan Henderson Hermès eşarbını düzeltiyor. "Burası muhteşem görünüyor. Gerçi bu sabah biraz dalgın görünüyorsun. İyi uyuyamadın mı?"

Hayır, uyumuyorum. Çünkü gözlerimi her kapattığımda Mason'ı görüyorum. Kollarını etrafımda hissediyorum. Sesini duyuyorum.

Çatı katındaki o korkunç sabahın üzerinden üç gün geçti ve acım hiç azalmadı. Her anı tekrar tekrar yaşıyorum, acaba en başından beri dürüst olsaydım, bize bir şans verir miydi? Yoksa benim sadece bir geçici kadın olduğuma inanmasına izin verdiğim anda gerçek bir ilişkiye dair tüm umutları yok mu ettim?

Aldatmacamı fark ettiğinde gözlerindeki ifade aklımdan çıkmıyor. Sadece öfke değil, incinmişlik. İhanet. Onun güvenini, hatta belki de kalbini kazanmıştım ama sonra ikisini de kaybettim.

"Sadece yeniden açılışla meşgulüm." Kanişlerin tasmalarını alıyorum, ondan başka bir yere bakma bahanesi bulduğum için minnettarım-

Bilen bakışlar. Müşterilerim, yetenekli evcil hayvan oteli sahibinin beş gün içinde Manhattan'ın en kötü şöhretli CEO'suna umutsuzca aşık olduğunu ve dürüst olacak kadar cesur olmadığım için onu kaybettiğimi bilseler ne düşünürlerdi? "Biz zaten dolu-"

Kapının üstündeki zil çalıyor.

Kalbim durdu.

Mason Steele lobimde duruyor, yamuk kravatına ve hafif dağınık saçlarına rağmen mükemmel takım elbiselerinden birinin içinde yıkıcı görünüyor. Çatı katındaki o sabahtan beri hiç uyumamış gibi bitkin görünüyor. Mükemmel dikilmiş takım elbisesi hafifçe buruşmuş, kravatı sanki çekiştiriyormuş gibi gevşemiş. Ama nefesimi kesen onun gözleri. Kalbimin hızla çarpmasına neden olan ham ve çaresiz bir şeyle yanırlar.

Birdenbire, ondan saklamaya çalıştığım her şeyin keskin bir şekilde farkına vardım. Lobideki kabarık evcil hayvan yatakları. Koridorun hemen aşağısındaki lüks sütlerinde şımartılmış köpekler. Penceredeki neşeli "Tüylü Dostlar Hoşgeldiniz" tabelası, muhtemelen onun mükemmel dişlerini kenara koyan bir yazı tipiyle yazılmış.

Bu benim hayatım, benim hayalim. Onun dünyasına layık olmadığım için beni reddetmesinden korktuğum her şey. Şimdi her şeyi görüyor ve neden burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Mason." Sesim titriyor. "Burada ne işin var? Neden ofiste değilsin?"

İçeri giriyor ve kapının arkasından kapanmasına izin veriyor. Onun varlığı alanı dolduruyor, mütevazı lobimi bir şekilde daha küçük hissettiriyor. Daha samimi.

"Bayan Pembroke." Derin sesi tonsuz, saf CEO. "Bir sorunumuz var."

Midem bulanıyor. Aramızdaki her şey bittikten sonra, neden buraya bu şekilde gelsin ki? Onu buraya şahsen getirecek kadar ciddi ne olabilir? "Takviminde bir şeyleri mi karıştırdım? Dosya dolabının anahtarları mı? Cuma günü onları bırakmayı unuttum mu-"

"Sorun," diyor yavaşça, tezgâha doğru bilinçli bir adım atarken, "programımla hiçbir ilgisi yok. Ya da kayıp anahtarlarla. Sorun bundan çok daha büyük."

Bana bakışındaki bir şey kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. "Öyle mi?"

Başını sallayıp bir adım daha yaklaşıyor. İlk başta öfke sandığım gözlerindeki karanlık, aramızdaki mesafeyi kapatırken bambaşka bir yoğunluğa bürünüyor. "Beni mahvettin. Son üç günü odaklanamadan geçirdim."

Nefesim kesiliyor. *Onu mahvettim mi?* Kudretli Makine, benim yüzümden mi odaklanamıyor?

Tekrar ilerlerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Yönetim katındaki herkese havlıyorum. Toplantılar sırasında bağıriyorum."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Cumartesi sabahından beri tam olarak nasıl hissettiğimi tarif ediyor. Dikkatim dağınık, sinirli, onu o kadar çok özlüyorum ki canım acıyor. Bir adım daha atınca tezgâha geldi.

Elleri yüzeyin üzerinde, benimkilerden birkaç santim uzakta duruyor. "Helen ofisime her geldiğinde hırlıyorum, sen olmadığından başka bir nedeni yok."

"Oh," diye mırıldanıyorum, delici bakışlarını tutarak. "Bu hiç iyi değil."

"Hayır, değil." Sesi alçalıyor, samimi. "Artık hiçbir şey iyi değil. Çünkü sen hayatımda olmadan hiçbir şey olması gerektiği gibi değil."

Sevinç ve rahatlama içimde patlıyor. Sözsüz bir çılgınlıkla, kollarımı boynuna dolamak için neredeyse tezgâhın üzerine atılıyorum. Beni yakalıyor, beceriksiz ve çaresiz bir öpücükle dudaklarımız çarpışırken beni güçlü kucakıyla sarıyor.

Lobide bekleyen müşterilerim ve evcil hayvanlarım olması umurumda değil. Mason'ın durduğu diğer tarafa geçmek için bankonun üzerinden yukarı ve aşağı doğru çabalarırken bir tür deli gibi görünmem umurumda değil. O bana aşağı olmadan yardım ediyor.

Öpüşmemizi keserek, bana olan bağıını bir an bile gevşetmeden.

"Seni bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim," diye soluyorum onun muhteşem dudaklarına karşı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Başını sallıyor, ağzı şimdiye kadar gördüğüm en seksi gülümsemeyle kıvrılmış. "Gitmene izin vermekle aptallık ettim. Bu bir daha asla olmayacak." Elleri yüzümü çevreliyor, o yoğun gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor. "Asla."

Arkamızda, lüks süitlerden biri heyecanlı bir havlamayla patlıyor. Sonra bir başkası katılıyor. Ve bir başkası. Kısa süre sonra tüm köpek kulübesi alanı mutlu havlamalar ve yipslerden oluşan bir senfoniye dönüşüyor.

Mason'ın ağzına karşı gülüyorum. "Sanırım onaylıyorlar."

Özellikle derin bir havlama dikkatimizi süit sırasına çekiyor. İri bir Rottweiler kapısında duruyor, güdük kuyruğunu sallayarak zeki gözlerle bizi izliyor.

Mason o tarafa bakıyor, sonra soru sorar gibi bana bakıyor. "Dur tahmin edeyim. Bu Brutus olmalı?"

Bakışlarını takip ediyorum ve aniden bir kıkırdamaya karşı koyuyorum. "Pek sayılmaz."

"Hayır mı?" Kolları beni sıkıca sarıyor. "Beni aydınlatmak ister misin?"

"Bu Prince. Çok tatlı biri." Mor kadife yatağında minik bir Chihuahua'nın oturduğu yan odaya doğru başımı sallıyorum. "Bu Brutus."

Mason önce dört kiloluk şirinlik topuna, sonra da bana bakıyor. Bir an için yüzü tamamen bomboştur. Sonra başını geriye atıyor ve gülüyor; kalbimi hoplatan gerçek, derin bir kahkaha.

"Bir Chihuahua." Hâlâ kıkırdayarak başını sallıyor. "Bana huysuz bir Chihuahua gibi mi davranıyordun?"

"Çok yakışıklı bir Chihuahua," diyorum sahte bir ciddiyetle. "Sadece sert adam rolünün ötesini görecektür doğru kişiye ihtiyacı vardı."

Mason homurdanıyor ama beni kendine çekerken gülümsüyor. "Sen kesinlikle doğru kişisin Lucy Pembroke. Benim için tek kişi."

EPİLOG

Bir Ay Sonra...

"Son zamanlarda Steele'den haber alanınız oldu mu?" Damien Langley masadaki diğer beş adama dağıtmadan önce bir deste kâğıdı karıştırıyor. The Retreat'teki özel poker odası, Makine'nin hükmedici varlığı olmadan biraz daha boş geliyor.

Finn Bardot başını sallıyor, sonra viskisini geri atıyor. "Telsiz sessizliği. Gerçi Thompson'ın satın alımını öldürdüğüne dair bir söylenti duydum."

"Öldürmüş mü?" Wyatt Reed'in kafası telefonundan kalktı. "O anlaşma milyarlarca dolar değerindeydi."

"En son buraya geleli bir buçuk ay mı oldu?" Bradford Hayes, buz mavisi gözlerinde endişeli bir ifadeyle konuşuyor.

Alec Beckett, "Belki de bir hastalığa yakalanmıştır," diye öneriyor. "Makineler hasta olabilir mi ki?"

"Bana hasta gibi görünmedi." Gabriel Sinclair odanın kapısına doğru başını sallarken kapı açılır ve içeri Mason Steele'den başkası girmez.

Altı milyarder de çeşitli şaşkınlık aşamalarında bakakalır.

Çünkü az önce odaya giren Mason Steele onların tanıdığı kişi değil. Bu versiyon cıfcaflı tropik gömlek ve hakiler giyiyor - hakiler, *Tanrı* aşkına- siyah saçları aşırı uzamış ve yakasını fırçalıyor. Bu, onların bile merak ettiği bir şey.

sıkı kıyafet kuralları ve katı kuralları göz önüne alındığında, onu Retreat'e almasına izin verdi. Ama öyle görünse bile, adam hâlâ Mason Steele'dir ve çok az kişi onu sorgulamaya cesaret edebilir.

Her zamanki keskin yoğunluğunun yerini yabancı bir şey almış, muhtemelen yumuşak olarak tanımlanabilecek huzurlu bir bakış. Bu memnuniyet. Güneşin altında geçirdiği zaman, onu yıllarca genç gösteren altın rengi bir bronzluk kazandırmış.

Ya da belki de bu gülümsemedir. Makine gerçekten gülümsüyor.

Ve yalnız da değil. Yanında minyon ve kıvrımlı, siyah saçları ve hem nazik hem de yaramazlık dolu görünen zeki kahverengi gözleri olan genç ve güzel bir kadın var. Mason aşık bir genç kız gibi onun elini tutuyor.

"Beyler." Derin sesi daha önce hiç duymadıkları bir sıcaklık taşıyor. "Sizi Lucy Steele ile tanıştırmama izin verin."

"Steele mi?" Damien önce toparlanır, gözleri birleşen ellerinde kısılr. "Yani..."

"Karım." Mason onu daha da yaklaştırır, neredeyse ısıltır. Makine'nin ısıltadığını görmek Finn'in viski şişesini kapmasına yetiyor.

"Senin..." Wyatt hızla göz kırpmıyor. "Pardon, karım mı dediniz?"

"Üç hafta öncesine kadar." Onların tepkilerini izlerken Lucy'nin gözleri zorlukla bastırdığı kahkahalarla dans ediyor. "Sahilde küçük bir tören. Çok romantik."

"Kumsalda mı?" Brad'in sesi bir oktav yükselir. "Sen sahilden nefret edersin."

"Aslında," diyor Mason her zamanki sandalyesine çöküp Lucy'yi yanına çekerken. "Artık sahili seviyorum. O kadar çok ki orada bir ev aldık."

"Tatil evi mi?" Alec umutla soruyor.

"Hayır." Mason'ın sırtışı genişler. "Bizim evimiz. Turks ve Caicos'a kalıcı olarak taşınıyoruz."

Bunu izleyen sessizlik sağır edici.

"Ama... Steele Technologies ne olacak?" Finn viskisini bir can simidi gibi kavırıyor. "Thompson'ın satın alması mı?"

"Şirketi sattım. Gelirinin çoğunu hayır kurumlarına bağışladı." Mason sanki milyarlarca dolarlık bir imparatorluğu elden çıkarmak önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Ve artık Thompson'ı satın almıyorum. Onun yerine onlara kredi verip yeniden inşa etmelerine yardım ediyorum. Bazı şeylerin düşmanca devralmalardan daha önemli olduğu ortaya çıktı."

Lucy'nin sol elini dudaklarına götürürken arkadaşları dehşet içinde onu izliyor. Yüzük parmağında dev bir elmas parıldıyor.

"Önemli şeylerden bahsetmişken..." Lucy'nin gülümsemesinde bir sır saklıdır.

"Bir bebek sahibi olmaya çalışıyoruz," diye açıklıyor Mason, kendinden gülünç derecede memnun görünerek. "Hatta birkaç köpek daha alabiliriz."

Wyatt gerçekten de haç çıkarır. Brad viskisini bir dikişte yudumlar. Alec'in gamzeleri tamamen kaybolmuştur.

Damien Lucy'ye, "Hakkını vermemliyim," der ama suçlamasında bir miktar hayranlık da vardır. "İmkansızı başardın. Makine'yi evcilleştirebilecek bir kadınla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim."

"Oh, o evcilleştirilmekten çok uzak. Ve zaman zaman hâlâ Makine oluyor." Lucy, Mason'ın elini sıkar ve kocasıyla özel bir gülümsemeyi paylaşır. "Sadece artık daha iyi öncelikleri var."

"Peki." Gabe sonunda sessizliğini bozarak çifti düşünceli bir şekilde inceliyor. "Sanırım bu artık poker gecelerinde bize katılmayacağın anlamına geliyor?"

"Yakın zamanda değil." Mason ayağa kalkarak Lucy'yi de yanına çekti. "Aslında yetişmemiz gereken bir uçağımız ve yerleşmemiz gereken yeni bir evimiz var. Sadece şahsen veda etmek istedim." "Bu delilik." Finn başını sallar.

"Mason Steele, Bir sahilde yaşamak için imparatorluğu bir kenara atmak mı?"

"Bir kadın için her şeyi bir kenara atmak," diyor Alec. "Sevgili gelin alınmasın," diye ekliyor Lucy'ye özür dileyen bir bakış atarak.

"Alınmadım." Lucy'nin gözleri eğlenceyle dans ediyor.

"Ama her şeyden vazgeçiyorsun," diye itiraz ediyor Wyatt. "Thompson anlaşması tek başına milyarlar değerindeydi."

"Yanlış anladın." Mason Lucy'yi daha da yakınına çeker, yüz ifadesi hiç görmedikleri kadar yumuşaktır. "Onunla tanışana kadar saklamaya değer hiçbir şeyim yoktu."

Arkadaşları Makine'nin bu bariz duygu gösterisi karşısında endişeli bakışlar atarlar.

"Sanırım güneş çarpmış," diye fısıldıyor Brad. "Ateşi olup olmadığını kontrol eden oldu mu?"

"Bende olan tek ateş," diyor Mason, "bir erkeğin güzel karısıyla birlikte cennete dönmek istemesine neden olan türden bir ateş. Beyler, arkadaşlar... Size bir tavsiyede bulunacağım: Kendinizi fetihlere ve servetlere o kadar kaptırmayın ki yaşamak için zamanınız kalmasın. Ya da doğru kadın karşınıza çıktığında onu sevmeye."

Bu sözlerle birlikte Mason Steele -acımasız, soğukkanlı, korku salan arkadaşları- kolunun altına sıkıştırdığı ısıltı geliniyle, dünyanın en mutlu adamı gibi görünerek odadan çıkar.

Diğer altı milyarder şaşkın bir sessizlik içinde arkasından bakakalır.

"Bu gerçekten oldu mu?" Finn Bardot özellikle kimseye sormuyor.

Alec Beckett başını sallar. "Tabii ki oldu."

"Bu hiçbirimizin başına gelemmez," diyor Wyatt Reed, az önce bir tren kazasına tanık olmuş gibi bakarak.

"Olmayacak." Bradford Hayes viskisinden bir yudum aldıktan sonra alay ediyor. "En azından benim için değil. O yolculuğu zaten bir kez yaptım. Boşanma evrakları da bunu gösteriyor."

Damien Langley alçak sesle küfretti. "Sonumun Mason gibi olmasına imkân yok. Beni yanlış anlama, o aptal orospu çocuğu için mutluyum. Ama tavsiyesi onda kalabilir. Ben hayatımdan ve servetimden memnunum."

Masada oturan diğer adamlardan onay sesleri yükseliyor.

Son birkaç dakikadır sessizce diğerklerini değerkendiren Gabriel Sinclair, şimdi her birine bakarken kaşlarını kaldırıyor. "Bunun üzerine bahse girmek isteyen var mı?"

Damien ve Willow'un hikâyesine özel bir ön bakış için sayfayı çevirin, SADECE SEN OLDUĞUN GİBİ, şimdi yayında!

BÖLÜM 1 DAMIEN

"OKUYUN VE AĞLAYIN BEYLER."

Arkadaşımın masaya koyduğu kartlara kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Kına yakmak çok kaba bir davranış Finn."

Bir grup arkadaş, New York'un en seçkin sosyal kulüplerinden biri olan Retreat'teki özel poker odamızda toplandık - sadece benim ve masadaki diğer beş milyarder gibi belirli bir finansal statüye sahip üyelere hitap eden bir kulüp. Özellikle bu gece, Retreat adının hakkını veriyor. Langley Enterprises'ı yönetmenin ve giderek düşmanlaşan bir yönetim kuruluşuyla uğraşmanın sürekli baskısından kaçabildiğim birkaç yerden biri.

Finn Bardot sırtıyor, deri koltuğunda arkasına yaslanıp bir kadeh malt viskiyi dudaklarına götürüyor. "Bir erkek kazanmaktan heyecan duyamaz mı?"

"Damien haklı. Böbürlenmek kabalıktır," diyor Alec Beckett. Katlanırken bile küçük bir gülümseme gamzelerini ortaya çıkarıyor. "Ayrıca, henüz kazanmadın. Sende ne var Wyatt?"

Wyatt Reed kartlarını yere koyuyor ve hepimiz kaşlarımızı kaldırarak floş royal'ine bakıyoruz. "Sizinle iş yapmak bir zevkti çocuklar," diyor yumuşak bir ses tonuyla. Siyah, dalgalı saçları ve her zamanki gülümsemesiyle kahverengi gözleri ışıldıyor ve onu grubumuzun Kazanovası olarak tanımlıyor.

"Buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum," diye homurdanıyor Bradford Hayes, elindeki kâğıtları masaya saçılacak şekilde savurarak. "Reed'de şeytan şansı var."

Wyatt sırtıyor. "En azından bu sefer beni hile yapmakla suçlamadın."

"Gece henüz bitmedi," diyor Gabriel Sinclair. Her zamanki gibi sessiz ve gizemli, sadece kaşlarını kaldırarak

ve viskisinden ölçülü bir yudum alıyor. Ancak yoğun gri gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Harvard'da 'başarılı insanlar' hakkındaki bir soru-cevap oturumunda tanıştığımızdan beri aynı beş adamla oynuyorum. Hepimiz için sıkıcı, korkunç bir deneyimdi ve sonrasında içmeye gitmek zorunda kalmıştık. On iki yıllık viskiyle birbirimize bağlandık ve işleri devam ettirme kararı aldık. The Retreat'te poker oynamayı öneren Finn'di. Hepimiz kabul ettik, üyelik aldık ve yıllar sonra hala her hafta buluşuyoruz.

Yakın zamana kadar haftalık toplantımızda yedinci bir üye vardı. Ta ki Mason "Makine" Steele gidip geçici asistanına aşık olana kadar. Tatlı Lucy Pembroke'un ona yaptığı büyü Mason'ı tamamen çıldırtmıştı.

Çift sadece kaçıp evlenmekle kalmamış, Mason tropik kaçıışlarından tamamen değişmiş bir adam olarak dönmüştü. Şirketini ve hatırı sayılır tüm mal varlığını satmış, sonra da eskiden hâkim olduğu iş dünyasından emekli olup Turks ve Caicos'ta yaşamaya başlamış ve şu anda Lucy ile bebekler yapıyordu.

Tam bir çılgınlık. Mason'ın bize söylemek için Retreat'e geldiğinde ne kadar gülünç derecede mutlu görüldüğünü hatırlarken başımı sallıyorum. Tanrı beni ya da herhangi birimizi o zavallı ahmak gibi olmaktan korusun.

"Başka bir oyun mu?" Başka bir şey düşünmeye hevesli bir şekilde soruyorum. Finn'e bakıyorum. "Biz oynarken yaralarını sarman gerekmiyorsa tabii?"

Sırıttıyor ve beni tersliyor. "Sadece birkaç yüz bin kaybettik. Cep harçlığı, değil mi?"

Hepimiz aynı fikirde olduğumuzu mırıldanıyoruz. Altı milyarder için birkaç yüz bin dolar devede kulak kalır. Ama aslında para için oynamıyoruz. Övünme hakkı için oynuyoruz.

Ve her zamanki gibi Wyatt bunların çoğunu topladı. Büyüyen dağına eklemek için fiş potunu tırmıklıyor ve kartlarımız için elini uzatıyor. "Bu benim anlaştım, değil mi?"

"Tam zamanında," diyor Brad. "En azından sen dağıtırken kazanma ihtimalin yok."

Gabe, Brad'in dağılan kartlarını toplayıp kendi kartlarıyla birlikte Wyatt'a uzatıyor, o da bizimkileri ve destenin geri kalanını alıp bir Vegas krupiyesi gibi karıştırmaya başlıyor.

"Gösteriş," diye mırıldanır Alec.

Finn güler. "Hey şimdi. Romatizmalı bir ihtiyar gibi konuşmaya devam edersen seni Damien sanmaya başlayabiliriz."

"Romatizmalı bir ihtiyar gibi konuşmuyorum," diye cevap veriyorum sabırsızlıkla.

Diğer beş kişi bana bakıyor ve hepsinin Finn'in değerlendirmesine katıldıkları izlenimini ediniyorum.

"Sadece iş, hepsi bu. Eminim hepimiz yüksek stresli işlerimiz olduğu konusunda hemfikirizdir," diye belirtiyorum. "CEO olmak öyle kolay bir iş değil."

Brad kıkırdıyor. "Parkta yürümek için zaman ayırman gerekir."

"Programında var mı?" Alec soruyor.

Wyatt kartları dağıtmaya başlarken, "Sanmam," diyor.

"Demek ki hiçbir zaman olmayacak," diyor Alec. "Bu arada Damien, her zamanki Çarşamba golf maçımı Salı gününe aldım, böylece bu sefer hepimiz gelebileceğiz."

Kaşlarımı çatıttım. "Böyle şeyleri en az bir hafta önceden bilmek istediğimi biliyorsun."

Finn, "Bu, Bay Ben'den bir 'hayır'." diyor, "Ajandamda Olmayan Hiçbir Şeyi Yapamam."

Alec kaşlarını çatıyor. "Ama bir hafta önce Çarşamba günü gelemeyeceğini ama Salı günü gelebileceğini söylediğini hatırlıyorum. Programımı boşaltmayı başardım..."

Elimi kaldırdım. "Salı günü yarın. Bunu şimdi yapmam mümkün değil."

"Önceden haber vermek yok, Damien yok." Brad sırtıyor.

Alec gözlerini deviriyor. "Ayarlamaları özellikle senin gelebilmen için yaptığımı biliyorsun."

Sadece bir golf maçı için tüm haftamı altüst etme baskısına sinirlenerek kaşlarımı çatıyorum. "Bunu benimle bir hafta önce konuşmalıydın. Üzgünüm ama bunu yapamam."

"Peki." Alec kartlarını topluyor ve isyan edencesine onlara bakıyor.

Onu bu kadar sinirli görmek beni rahatsız ediyor. Ne de olsa programım hakkında onu önceden uyarmıştım. Ve bu masadaki herkes programımı hiçbir şey için değiştirmedigini bilir. Langley Enterprises'da yakaladığımız büyük balıkla birlikte, en yakın arkadaşlarım olarak gördüğüm bu mankafalara zaman ayırmak bile benim için yeterli. Ama haftalık poker oyunumuz var ve programımızda var. Bu da onu kutsal bir günden daha kutsal kılıyor.

"Hey, sersem, sıra sende," diyor Finn, düşünceli halimi bölerek.

Güzel bir somurtmanın bölünmesinden ben de hoşlanmıyorum. Kartlarıma bakıyorum, sonra masanın üzerinde duran kartlara. "Bahis," diyorum ve birkaç bin dolar değerinde fişi ortaya atıyorum. Zaten iki çiftim var. Şansım yaver giderse, bir full house elde edebilirim.

"Görüyorum." Gabe fişlerini atar.

"Son zamanlarda Mason'dan haber alan oldu mu?" Alec soruyor. "Yükselt." Wyatt daha fazla fişi pota ekler, onun

İfade dikkatle nötr. "Ve evet, aslında. Dün ondan sinir bozucu derecede neşeli bir kartpostal aldım. Ada hayatının ne kadar harika olduğunu ve hepimizin ziyarete gelmesi gerektiğini anlatıyordu."

Brad viskisine doğru homurdanıyor. "Ziyaret mi? Buna kimin vakti var ki?"

"Geçen gün Mason'dan aldığım bir e-postaya göre," diyor Alec, kartlarını inceleyerek, "hepimiz çok fazla çalışıyoruz ve

'dengeyi bulmak' gerekir." Parmaklarıyla tırnak işareti yapıyor ve bu sırada neredeyse elindeki kartları düşürüyordu.

Wyatt'ın bahsini görüp görmemeyi düşünürken bir yandan da fişlerimi düzenliyorum. "Denge abartılıyor. Makine eskiden bunu anlardı."

"Makine resmen emekli oldu," diyor Gabe sessizce. "Bunu açıkça belirtti."

Yüzümü buruşturuyorum. "Mason Steele, birleşme ve satın almalarda milyarlar kazanan adam, şimdi günlerini gün batımını izleyerek ve rom punch içerek geçiriyor."

Alec kartlarını katlayarak başını sallıyor. "En azından tutarlı biri. Mason bir şeye karar verdiğinde, sonuna kadar gider."

Brad kartlarını yere atarak "Bitti," der. "Çıkmak demişken, Mason da öyle. Aklını kaçırmış."

"O gece Lucy'ye nasıl baktığını hatırlıyor musun?" Finn soruyor. "Sanki ayı ve yıldızları asmış gibiydi."

"Bir Saint Bernard gibi salyalarını akıttığını hatırlıyorum," diye mırıldanıyorum ve sonunda aramaya karar veriyorum. "İki çift."

Wyatt sırtarak, "Üçlü bir tür," diye karşı çıkıyor.

Tiksintiyle kartlarımı geri itiyorum. "Adam bir sahil kulübesinde yaşamak için çatı katını sattı. Bir sahil kulübesi! Sırada ne var? Kenevir giysiler giymeye ve yoga öğretmeye mi başlayacak?"

"Kartpostala göre," diyor Wyatt, kazancını toplarken, "sörf yapmayı öğreniyor."

Homurdanıyorum. "Bin dolara bahse girerim ki yıl bitmeden şehre tek başına dönecek."

Finn, "Ne kadar alaycı," diyor ama yüz ifadesinden benimle aynı fikirde olduğu anlaşılıyor.

Brad ciddiyetle başını sallıyor. "Evlendikten sonra Lucy'yi bizimle tanıştırmaya getirdiğinde yüzünü gördün mü? Delicesine mutluydu. O adam gidici ve bir daha asla geri gelmeyecek."

Alec başını sallıyor. "Ben de bu bahse girmek istemiyorum. Makine sonsuza dek devre dışı."

Finn düşünceli görünüyor. Finn'in düşünceli görünmesi her zaman çok tehlikelidir. En son böyle görüldüğünde hepimizi BASE atlayışına gitmeye ikna etmişti. "Bahis için daha iyi bir fikrim var. Aslında bunu ilk öneren Gabe'di. Mason ve Lucy'nin burada olduğu o gece ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Hatırlat bana," diyor Gabe, parmağını bardağının kenarında gezdirerek.

"Ayakta Kalan Son Milyarder," diyor Finn, kelimeleri bir reklam panosu gibi havada çerçeveleyerek. "Yani, tam olarak bunu söylemedin ama Mason'ın kaderinden kaçınmak için parasını yatırmak isteyen var mı diye sordun."

Kaşlarımı çattım. "Yine mi geldin?"

Finn hepimize muzipçe sırıtıyor. "En son aşık olanımızın büyük bir para kazanacağına dair bahse giriyoruz. Yüz binlerce dolarlık bir para da değil. Milyonlar."

Homurdanıyorum. "Finn, hiçbirimizin aşık olmaya vakti olmayacak. Çok meşgulüz."

Brad, "Ben ömür boyu bekâr kalacağım," diyor. "Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım."

"Duyduk duymadık demeyin," diye katılıyor Alec.

"Hiçbirimiz asla potu kazanamayacağız," diyor Wyatt gülerek. "Denizde sadece bir tanesiyle yetinemeyecek kadar çok güzel balık var."

"Bu ilginç bir fikir," diyor Gabe.

"İşte ruh bu!" Finn kargalar.

Gabe omuz silkiyor. "Ama önümüzdeki on yıl içinde hiçbirimiz Bayan Doğru ile tanışmazsak, bahis geçersiz sayılır. Damien'ın da dediği gibi, muhtemelen hiçbirimiz bu bahsi kazanamayacağız."

"Hmm." Finn başını sallar. "Adam haklı. Tamam, on yılın sonunda ayakta kalan birden fazla adam olursa, parayı bölüşecekler. Anlaştık mı?"

"Bahis ne kadar?" Alec temkinli bir şekilde soruyor.

"Adam başı bir milyon," diyor Finn. "Yani ayakta kalan son adam altı milyon dolar alacak."

"Ya da daha doğrusu beş milyon dolar ve kendi yatırımını geri alacak," diye düzeltiyor Alec.

"İyi, iyi. Ama mesele rakamlar değil," diye devam ediyor Finn. "Bu gurur için beyler. Ben, kendi adıma, bir kadının beni taşaklarımdan yakalamasına asla izin vermeyeceğim."

Wyatt sırtıyor. "Denemeden eleştirme-"

"Katılıyorum," diyorum ve elimi uzatıyorum.

Finn kendi elini benimkinin üzerine koyuyor, sonra Wyatt, sonra Alec, sonra Brad ve son olarak biraz tereddütle Gabe.

"Pekâlâ, hepimiz varız." Finn sırtıyor. "İyi olan kazansın."

Cep telefonum gelen bir mesajla çalıyor ve diğer beş kişi homurdanıyor.

"Bunları kapatma konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Alec burnunu çekiyor.

Homurdanıyorum. "Sörf tahtam kıcıma kadar girmiş durumda. Mesajlarımı okuduğumu göstermezsem arama ekibi gönderiyorlar. İsteyeceğim son şey Rhonda'nın buraya gelip beni saçımdan tutup sürüklemesi."

"Şu anda bir milyonunu yatırmak zorunda." Finn gülüyor. "Zaten çalışan bir karısı var."

"Ha-ha." Rhonda babamın asistanıydı ve şimdi benim asistanım. Seksenli yaşlarında, gözleri iyi görmüyor ve sadece en basit bilgisayar becerilerine sahip, ama bu onu hesaba katılması gereken bir güç olmaktan alıkoymuyor. Özellikle de iş beni bulmaya geldiğinde. "Kadın tam bir tazi," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Diğerleri içtenlikle gülüyor.

Mesajlarımı kontrol ediyorum ve bir küfür savuruyorum.

Pislik Alfred: Neredesin sen?!

Princeton'da eğitim görmüş bir adamın bir mesajda 'r u' ifadesini kullanabileceğinden emin değilim ama bunu sorgulamayacağım.

Ben: Ne istiyorsun? Pazartesi akşamı.

Pislik Alfred: *Ofise geri dön. Acil yönetim kurulu toplantısı!*

Telefonuma kaşlarımı çatıyorum. Hatırladığım kadarıyla ben ve babamın ölümünden beri Yönetim Kurulu Başkanı. Ancak her nasılsa Alfred Rothchild yönetim kurulu toplantılarını çağırmayı ve kendi tarafına oy toplamayı kendine görev edinmiş durumda. Ve sırf beni kızdırmak için planlanmamış yönetim kurulu toplantıları düzenlemekten özel bir zevk alıyor gibi görünüyor.

O ve yandaşları benden nefret ediyor. İşte bu yüzden bu yönetim kurulu toplantısında kesinlikle bulunmam gerekiyor. "Üzgünüm çocuklar. Gitmem gerekiyor."

Finn gözlerini devirdi. "Alfred the Asshole?"

"Bir tanesinde anladım." Ayağa kalkıyorum.

"Fişlerini nakde çevirmeyecek misin?" Brad soruyor.

Omuz silkiyorum. "Sende kalsınlar. Onları pota ekle. Elli bin bana zarar vermez ve zaten kaybediyordum."

"Kaybediyordun." Finn kıkırdıyor ve fişlerimi masanın ortasına yığıyor.

"Canlarına oku," diyor Wyatt, kadehini bana doğru kaldırarak. "Seni ezip geçmelerine izin verme."

"O gün o gün olacak," diye mırıldandım. Retreat'ten çıkarken kendime sertçe, "Ben Langley Enterprises'ın CEO'suyum," diyorum. **Ben.**

Ve orada var değil bir iyi lanet olası şey Alfred

Rothchild bu konuda bir şey yapabilir.

KENZIE'DEN BİR NOT

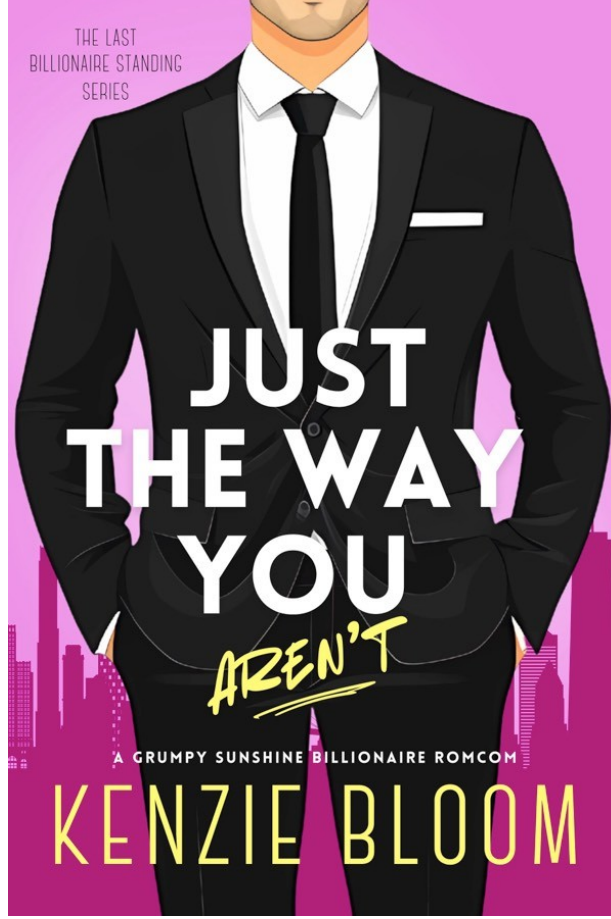
♥ ***Ayakta Kalan Son Milyarder Serisini Okumaya Devam Edin!***

Bir halkla ilişkiler hatası, düğmeli milyarder Damien Langley'i Willow Harper'ın yaşlı bakım organizasyonunda gönüllü olmaya zorladığında, bu zıtların çatışması ikisinin de beklemediği buharlı kıvılcımlar yaratır.

✦ **Kitap 1 - Olmadığın Gibi** ✦

Şu anda mevcut! [Bugün Almak İçin Buraya Tıklayın!](#)

Huysuz/güneşli romantizmi, zoraki yakınlık kaosunu ve karşı koymaya kararlı oldukları tek kadına fena halde aşık olan milyarderleri seviyorsanız, bu zıt kutuplu romantik komediyi kaçırmak istemeyeceksiniz!

* * *

✨ **Kitap 2 - Aradığınız Kadın O Değil** ✨
Çok Yakında!

Doktoru işkolik milyarder Alec Beckett'a tatile çıkmasını söylediğinde, tropik lüks süitini ona cennetin sadece bir yer değil, birlikte olduğun kişi olduğunu öğreten piyango ödüllü bir garsonla paylaşmak zorunda kalacağını asla tahmin edemezdi.

Serinin novellası *It Must Not Be Love*'ı okuduğunuz için teşekkür olarak, The Last Billionaire Standing Serisi'ndeki yeni kitaplar yayınlandığında ilk siz haberdar olacaksınız - ayrıca erken ön gösterimler, özel bonuslar ve sadece okuyucularım için özel sürprizler alacaksınız!

Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, bir arkadaşınıza anlatmanız ya da BookBub, Goodreads vb. sitelerde kısa bir yorum bırakmanız beni gerçekten çok mutlu edecektir.

Desteyiniz, yeni yazarların (benim gibi!) dünyaya daha hafif yürekli aşk hikayeleri getirmeye devam etmesine yardımcı oluyor. ❤️

Bir dahaki sefere kadar,
Kenzie

YAZAR HAKKINDA

Kenzie Bloom, milyarder kahramanlar, akıllı kadın kahramanlar ve Kindle'ınızı eritmeye yetecek kadar yavaş yanan gerilim içeren buharlı romantik komediler yazıyor. Büyük duygulara, esprili şakalara ve ateşli mutlu sonlara inanıyor. Yazmadığı zamanlarda, muhtemelen çok fazla buzlu kahve içiyor, kafasında gizlice kurgusal çiftleri eşleştiriyor veya bir sonraki kitap erkek arkadaşı için bayılıyor.

Onu KenzieBloom.com adresinde çevrimiçi ziyaret edin

AYRICA KENZIE BLOOM TARAFINDAN

Bu Aşk Olmamalı (Dizi Öncesinden)

Sadece Senin Olmadığın Gibi

O Aradığınız Kişi Değil (Çok Yakında)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

